Έτος Ι΄

Τεῦχος 223ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ ἀκοίμητος φρουρὸς τῆς πατρίδος, ὁ Ἕλληνας στρατιώτης, πάνω στὰ κακοτράχαλα βουνὰ τῶν συνόρων μας, ἕτοιμος πάντοτε ν' ἀμυνθῆ κατὰ πάσης ἔξωθεν ἐπιβουλῆς, καὶ νὰ προστατεύση τὰ ἱερὰ καὶ ἀπαραβίαστα δικαιώματά μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 223ον

«... Τὸ Ἔθνος οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονήσῃ τὸν θανάσιμον κίνδυνον τὸν ὁποῖον διέτρεξε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 4ετοῦς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας. Ὄχι διὰ νὰ διατηρῇ εἰς τὴν ψυχήν του μῖσος οἱονδήποτε, ἀλλὰ διὰ νὰ παραμένῃ πάντοτε ἄγρυπνον καὶ νὰ ἐπιδίδεται ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὰ ἔργα τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν μὲ τόσας θυσίας κατέκτησεν...».

ΚΩΝ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Ἡ 3η Σ/βρίου καθιερώθη ὡς ἐπέτειος συντριβῆς τοῦ Κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ ὡς ἡμέρα ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἐφέδρου Πολεμιστοῦ.

Δεκατρία ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰς ἀπροσίτους κορυφὰς τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα, διὰ τῆς τελευταίας κλαγγῆς των, ἀνήγγειλον εἰς τὸ Πανελλήνιον τὴν συντριβὴν τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ ὅτι διεσώθη τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ **Ἐλευθερία**.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐσημείωσε νέον, μέγαν σταθμὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν. Ἡ νίκη τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων ὑπῆρξε σπουδαία καὶ τεραστίαν ἀπήχησιν ἔσχε τὸ ἄγγελμα αὐτῆς ἀνὰ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, καθ' ὅσον τῆς Ἑλλάδος ἡ νίκη ἐκείνη ἦτο συγχρόνως καὶ νίκη τῶν ἐλευθέρων λαῶν κατὰ τῆς βίας καὶ τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ.

Τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς νίκης κατὰ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, ἅμα καὶ αἴσθημα ἀνακουφίσεως, προεκάλεσεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, καθ' ὅσον ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε τρομερὸς εἰς θυσίας.

Μὲ βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀμέσως ἔστρεψε τὸν νοῦν του πρὸς τὰ ἡρωϊκὰ τέκνα του —ζῶντας καὶ νεκρούς— τὰ ὁποῖα ἀγωνιζόμενα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν, διὰ τοῦ μόχθου καὶ τοῦ αἵματός των, ἐδημιούργησαν τὸν θρῦλον τοῦ Βίτσι καὶ τοῦ Γράμμου.

Ἡ πατρίς, ἀποτίουσα φόρον τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν μνήμην τῶν ἡρώων ἐκείνων, καθιέρωσε τὴν ἐπέτειον τῆς συντριβῆς τοῦ Κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ καὶ ὡς ἡμέραν ἑορτῆς, πρὸς τιμὴν τοῦ «Ἐφέδρου Πολεμιστοῦ».

Καθῆκον ἐπιβεβλημένον τόσον διὰ τοὺς συγχρόνους ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐπιγενομένους ἡ ἀπότισις φόρου τιμῆς εἰς τὸν κύριον συντελεστὴν τῆς Νίκης, τὸν Ἕλληνα Ἔφεδρον πολεμιστήν.

Ὁ Ἕλλην Ἔφεδρος πολεμιστής, πεπροικισμένος ἐκ καταγωγῆς μὲ σπανίας πολεμικὰς ἀρετάς, διαιωνίζων μακρὰν ἱστορίαν ἐθνικῶν ἀγώνων ὑπάρξεως αὐτῆς ταύτης τῆς φυλῆς του, ὑπῆρξε καὶ πάλιν ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ θριάμβου ὑπὲρ τῆς δι-

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς πάντα ἕτοιμος διὰ τὴν προστασίαν τῆς χώρας ἐκ τῆς ἔξωθεν ἐπιβουλῆς.

καιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, διὰ τῆς νίκης δὲ ἐκείνης ἀπέδειξε διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν φυλετικήν του ὑπεροχήν, ὡς Ἕλληνος ἔναντι τοῦ Σλαυϊσμοῦ.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ θρίαμβος τῆς νίκης ἀπετέλεσε σοβαρὸν μάθημα διὰ τὸν ἐχθρόν, ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυώμεθα ἐπὶ τῶν δαφνῶν μας, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι οὗτος ἔπαυσε νὰ ὑποβλέπῃ καὶ νὰ ἀνασυγκροτῆται διὰ μίαν ὕπουλον δρᾶσιν κατὰ τῆς πατρίδος μας.

Διὰ τοῦτο ἡ ἐπαγρύπνησις ὅλων μας πρέπει νὰ εἶναι συνεχὴς καὶ ἀμείωτος. Ὁ ἐλοχεύων ὕπουλος ἐχθρὸς πρέπει νὰ παρακολουθῆται. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι πάντοτε πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ αἰφνιδιασμοῦ, διότι αἰφνιδιαστικῶς ἐπιδιώκει πάντοτε νὰ καταφέρῃ τὰ πλήγματα του.

Καὶ διὰ νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ πάλιν θὰ νικήσωμεν, πρέπει, ὅπως κατὰ τοὺς θριαμβευτικοὺς ἀγῶνας ἀπὸ τῆς Ἐθνικῆς παλιγγενεσίας μέχρι σήμερον ὑπήρξαμεν ἡνωμένοι, νὰ εἴμεθα πάντοτε ἡνωμένοι ὡς λαός, μὲ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰ μεγάλα τῆς φυλῆς ἰδανικὰ **Πατρὶς - Θρησκεία - Οἰκογένεια - Ἐλευθερία**, διότι αἱ ἔννοιαι αὗται, ἀρρήκτως συνδεδεμέναι μὲ τὴν ψυχοσύνθεσιν τοῦ Ἕλληνος, ἀποτελοῦν τὸ βάθρον ἐφ' οὗ ἑδράζεται τὸ οἰκοδόμημα **Ἑλλάς**.

Β. ΚΡΥΟΣ

Η ΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1. Γενικὴ ἔννοια τῆς πειθαρχίας

2. Ἡ πειθαρχία στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἤτοι: πειθαρχία στὴν οἰκογένεια, στὸ σχολεῖο, στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, στὶς ὀργανώσεις καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις.

α) Πειθαρχία στὴν οἰκογένεια.

β) Πειθαρχία στὸ σχολεῖο.

γ) Πειθαρχία στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες.

***

1. Γενικὴ ἔννοια τῆς πειθαρχίας.

Ἡ ἔννοια τῆς πειθαρχίας εἶναι εὐρυτάτη. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πολλοὶ ἄνθρωποι συγκρότησαν τὴν πρώτη κοινωνικὴ ὁμάδα, ἀποφάσισαν δηλαδὴ νὰ ζήσουν σ' ἕναν ὡρισμένο τόπο μαζί, συνεφώνησαν νὰ συμμορφώνωνται, ἤτοι νὰ πειθαρχοῦν πρὸς τὶς κοινὲς ἀποφάσεις των, ποὺ σήμερα ἔχουν πάρει τὴ μορφὴ τῶν νόμων.

Ἡ πειθαρχία λοιπὸν ἀποτελεῖ τὸν ὑπέρτατο νόμο τῆς κοινωνίας, χωρὶς τὸν ὁποῖο δὲν μπορεῖ αὐτὴ νὰ ὑπάρξη. Ὥστε σὰν γενικὴ μορφὴ τῆς πειθαρχίας πρέπει νὰ θεωρήσουμε τὴν ὑπακοὴ καὶ τὴ συμμόρφωσι κάθε πολίτου στοὺς νόμους καὶ τὰ κελεύσματα τοῦ Κράτους.

Ἡ ἀπειθαρχία πρὸς τοὺς κειμένους νόμους τῆς Πολιτείας ἀποτελεῖ ἀδίκημα, ἀποτελεῖ πρᾶξι κολάσιμο.

Ἡ ἀπειθαρχία πρὸς τοὺς ἀγράφους ἠθικοὺς νόμους ἀποτελεῖ ἀσέβεια καὶ ἔλλειψι κοινωνικῆς ἀγωγῆς.

Εἰδικεύοντες ὅμως τὴ γενικὴ αὐτὴ ἔννοια τῆς πειθαρχίας στὰ πλαίσια τῆς κοινωνικῆς ἀγωγῆς μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κοινωνικὴ πειχθαρχία καὶ νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι «κοινωνικὴ πειθαρχία εἶναι ἡ συνειδητὴ ἀπόφασις κάθε ἀνθρώπου ποὺ ζῆ σὲ μιὰ κοινωνία νὰ κανονίζη τὶς πράξεις του σύμφωνα μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, ἔχοντας τὴν πεποίθησι καὶ πιστεύοντας ὅτι αὐτὸ ἐνισχύει τὴν πρόοδό του καὶ τὴν πρόοδο τῆς κοινωνία ὅπου ζῆ».

Μερικοὶ θέλησαν νὰ ποῦν ὅτι ἡ πειθαρχία περιορίζει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ τὸν κάνει νὰ ὑποδουλώνεται στὸν ἄλλο, ποὺ διατάσσει καὶ στὸν ὁποῖον ὀφείλει νὰ ὑπακούη.

Ἡ θεωρία αὐτὴ εἶναι ἀντικοινωνικὴ καὶ ἀνεπτύχθη ἀπὸ τοὺς ἄκρως λιμπεριαλιστάς, ἀπὸ τοὺς ἄκρως φιλελευθέρους, ποὺ ὑποστηρίζουν τὴν ἀπόλυτο ἐλευθερία τοῦ ἀτόμου, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἀναρχικοὺς τῶν διαφόρων ἀποχρώσεων.

Κράτος, κοινωνία, οἰκογένεια, σχολεῖο, ἐπιχείρησις, στρατός, ἀστυνομία καὶ οἱοσδήποτε τέλος ὀργανισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξη χωρὶς πειθαρχία, γιατὶ ἡ πειθαρχία εἶναι μιὰ ψυχολογικὴ κατάστασι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸν συνδετικὸ κρῖκο ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ ἀναπτύσσεται μὲ τὴ διδασκαλία καὶ τὴν ἐκπαίδευσι.

Ἡ ἔννοια λοιπὸν τῆς πειθαρχίας μένει ἀμετάβλητη καὶ μόνον ἡ μορφὴ της ἀλλάζει, ἀνάλογα μὲ τοὺς τομεῖς ὅπου ἐφαρμόζεται καὶ μὲ τὶς συνθῆκες, ποὺ ὑπάρχουν σὲ κάθε κοινωνικὴ ἐκδήλωσι.

Παλαιότερα, ἡ πειθαρχία ἐπεβάλλετο μὲ τὸ φόβο τῆς τιμωρίας, σήμερα ὅμως οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς καὶ τῆς διοικήσεως ἐπιβάλλουν τὴν ἰσχύουσα ἀρχὴ τῆς πειθαρχίας, ποὺ βασίζεται στὴν ὀρθὴ ἐφαρμογὴ τοῦ πνεύματος τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως

καὶ συνεργασίας τῶν κατωτέρων μὲ τοὺς ἀνωτέρους των, τῶν ὑφισταμένων μὲ τοὺς προϊσταμένους. Ὅταν λοιπὸν γίνεται διδασκαλία καὶ κατανόησις τῆς ἠθικῆς βάσεως τῆς πειθαρχίας, τότε δημιουργεῖται τὸ καταλληλότερο κλῖμα γιὰ μιὰ ὠφέλιμη καὶ πρόθυμη πειθαρχικὴ συμπεριφορὰ τοῦ ἀτόμου, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ συνόλου.

2. Ἡ Πειθαρχία στὶς διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς· ἤτοι: πειθαρχία στὴν οἰκογένεια, στὸ σχολεῖο, στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, στὶς ὀργανώσεις καὶ στὶς ἐπιχειρήσεις.

α) Πειθαρχία στὴν οἰκογένεια.

Ὁ 'Απόστολος Παῦλος στὴν πρὸς 'Εφεσίους ἐπιστολή του καθορίζει κατὰ τρόπο πραγματικὰ θεῖο καὶ σοφὸ τὴν οἰκογενειακὴ πειθαρχία, γράφοντας πρὸς αὐτοὺς τὰ ἑξῆς: «Αἱ γυναῖκες νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἄνδρας σας,... διότι ἀνὴρ εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς γυναικός... Οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας σας... ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα... Ὅστις ἀγαπᾶ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾶ, ἡ δὲ γυνὴ ἂς σέβεται τὸν ἄνδρα. Τὰ τέκνα νὰ ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας καὶ οἱ πατέρες νὰ μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα σας, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀνατρέφετε ἐν παιδείᾳ Κυρίου». (Πρὸς 'Εφεσίους 'Επιστολὴ Κεφ. Ε., ΣΤ.).

Πραγματικὰ ὁ ἄνδρας διευθύνει τὸ σπίτι σὰν κεφαλὴ αὐτοῦ, ἡ δὲ γυναῖκα, ἔστω κι' ἂν ἔχη μεγαλύτερη καμμιὰ φορὰ μόρφωσι, πρέπει νὰ σέβεται καὶ νὰ ὑποτάσσεται στὸν ἄνδρα.

Βέβαια ὅταν ἔχουμε τὴν ἀξίωσι τῆς πειθαρχίας αὐτῆς τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα, ἐννοοῦμε ὅτι καὶ οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνδρὸς δὲν θὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς οἰκογενειακῆς ἐξυπηρετήσεως καὶ εὐτυχίας. Γιατὶ θὰ ἦταν ἄτοπο ν' ἀπαιτήση κανεὶς πειθαρχία τῆς γυναικὸς σὲ παράλογες, πολλὲς φορὲς δὲ καὶ ἐγκληματικές, ἀξιώσεις καὶ ἐπιδιώξεις τοῦ ἀνδρός.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ 'Απόστολος Παῦλος λέγει ὅτι ὁ ἄνδρας πρέπει ν' ἀγαπᾶ τὴ γυναῖκα του, ὅπως ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἡ γυναῖκα νὰ σέβεται τὸν ἄνδρα της. Ὅταν λοιπὸν βασιλεύη μέσα στὴν οἰκογένεια ἡ ἀγάπη καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς ἀλλήλους τῶν συζύγων καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς, οἱ δὲ γονεῖς δὲν παροργίζουν τὰ παιδιά τους, ἀλλὰ τὰ καθοδηγοῦν στὸν ἴσιο δρόμο, τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ εἶναι εὐτυχισμένο.

Εἰδικώτερα θεωρῶ ἀναγκαῖο νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ τῶν παιδιῶν στὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουν νὰ ὑπακούουν στοὺς γονεῖς των. Οἱ γονεῖς δὲν μπορεῖ παρὰ ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπέφεραν καὶ ὑποφέρουν μέχρις ὅτου ἀποκατασταθοῦν.

Πολλὲς φορὲς τὰ παιδιά, ὅταν μεγαλώσουν, παίρνουν ἀνώτερη θέσι στὴν κοινωνία, ἐπιτυγχάνουν ἀξιώματα, ἀποκτοῦν πλούτη ἢ γίνονται διακεκριμένοι ἐπιστήμονες. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα, ποὺ τόσα ὑπέφεραν νὰ τοὺς ἀναστήσουν, βλέπουν μὲ κρυφὴ χαρὰ τὴν πρόοδο τῶν παιδιῶν τους, ἔστω κι' ἂν καμμιὰ φορὰ αὐτὰ τοὺς λησμονοῦν. Γι' αὐτὸ εἶναι ὑποχρέωσις τῶν παιδιῶν νὰ προσέχουν πάντοτε τοὺς γονεῖς των καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπέκτησαν ἀξιώματα, δόξα καὶ πλούτη, νὰ τοὺς σέβωνται καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύωνται, νὰ κάνουν δὲ τὸ πᾶν γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστοῦν, ὥστε νὰ τοὺς εὐλογοῦν στὰ γεράματά τους καὶ νὰ τοὺς δίνουν τὶς εὐχές τους, ὅταν εὐχαριστημένοι θὰ κλείνουν γιὰ πάντα τὰ μάτια τους.

β) Πειθαρχία στὸ σχολεῖο

Ἡ Δημοτικὴ καὶ Μέση ἐκπαίδευσις εἶναι ἐκείνη ποὺ θὰ συνειθίση τὰ παιδιὰ στὴ βασικὴ ἔννοια τῆς πειθαρχίας. Ὁ ἄνθρωπος δὲ ποὺ δὲν ἔχει συνηθίσει ἀπὸ μικρὸς στὴν πειθαρχία, ποὺ δὲν ἔχει μάθει δηλαδὴ νὰ ὑπακούη, ὅταν ἀργότερα μεγαλώση καὶ ἀναλάβη καὶ κεῖνος τὶς δικές του εὐθῦνες στὴ ζωὴ καὶ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία,

δὲν θὰ μπορέση νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ἄλλους καὶ νὰ ζητήση ἀπὸ τοὺς κατωτέρους του νὰ πειθαρχήσουν σ' αὐτόν. Τὸ πόσο ἀπαραίτητη εἶναι ἡ πειθαρχία, σὲ ὁποιαδήποτε ἐργασία, θὰ τὸ καταλάβη κανεὶς στὸ σχολεῖο καὶ ἀργότερα, ἂν εἶναι ἀγόρι, στὸ στρατό.

Δὲν μπορεῖ νὰ γίνη τίποτε σωστό, εἴτε στὸ σχολεῖο, εἴτε στὸ στρατό, ἂν δὲν πειθαρχοῦν οἱ κατώτεροι στὶς διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων.

Διαφορετικὰ μὲ τὴ σύγχυσι ποὺ ἐπέρχεται καὶ τὴν ἀναρχία, μὲ τὶς ἀνυπακοὲς καὶ τὶς παραβάσεις τῶν κανονισμῶν, παραλύουν τὰ πάντα καὶ διαλύονται.

Τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς πειθαρχίας στὸ σχολεῖο τὴν ἔχουν ἐξ ὁλοκλήρου οἱ δάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἐπιτυγχάνουν μιὰ πλήρη κατανόησι μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν μαθητῶν, καὶ ὄχι στενὴ οἰκειότητα, ὅπως νομίζουν μερικοὶ νέοι ἐκπαιδευτικοί.

Πρέπει νὰ μοχθήσουν οἱ δάσκαλοι γιὰ νὰ πετύχουν τὸ σεβασμὸ πρὸς αὐτοὺς καὶ ὄχι τὸ φόβο τῶν μαθητῶν καὶ πρὸ παντὸς νὰ καλλιεργήσουν μιὰ ψυχικὴ ἐπαφὴ μ' αὐτούς. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονοῦν οἱ δάσκαλοι ὅτι μὲ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη καὶ γενικὰ μὲ τὴν καλὴ συμπεριφορά τους καὶ ὄχι μὲ τὴ μεγάλη αὐστηρότητα, μὲ τὴ σκληρὴ διοίκησι καὶ μὲ τὴν τρομοκρατία θὰ ἐπιτύχουν τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν μαθητῶν πρὸς αὐτούς, ἡ ὁποία τοὺς εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μποῦν στὰ βάθη τῆς παιδικῆς ψυχῆς, ν' ἀνακαλύψουν τὰ μυστικά της καὶ νὰ θεραπεύσουν τὶς ἀγωνίες της. Πρέπει νὰ καταπολεμοῦν τὸν ὑπεροπτικὸ ἐγωϊσμὸ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὰ συμβουλεύουν ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐκπληρώνεται μὲ τὴν περιφρόνησι τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, τὴ φιλία καὶ τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγάπη τὴ Χριστιανική, ποὺ δὲν περιορίζεται στὸ στενὸ οἰκογενειακὸ καὶ φιλικὸ κύκλο ἀλλ' ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς διακρίσεις ἐπαγγέλματος, μορφώσεως, φυλῆς, θρησκεύματος.

Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ δάσκαλοι πρέπει νὰ παρέχουν τὸν ἑαυτό τους ὑπόδειγμα στοὺς μαθητάς των καὶ στὴν κοινωνία, ἡ ὁποία ἀπὸ αὐτοὺς περιμένει τὴ διαφώτισι καὶ τὴν καθοδήγησι. Μὲ τὸ παράδειγμα τους θὰ κάνουν νὰ τοὺς ἀγαπήσουν τὰ παιδιά, νὰ τοὺς ἐκτιμήσουν οἱ γονεῖς, καὶ ν' ἀναγνωρίση τὶς ὑπηρεσίες τους ἡ κοινωνία ὁλόκληρη.

γ) Πειθαρχία στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες.

Οἱ κανονισμοὶ ὅλων τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν σὲ ἰδιαίτερα κεφάλαια ἀσχολοῦνται μὲ τὴν πειθαρχία καὶ τὶς ἐπιβαλλόμενες πειθαρχικὲς ποινές, γιὰ κάθε ἀπείθεια ἢ παράβασι τῶν κανονισμῶν.

Καὶ στὶς δημόσιες λοιπὸν ὑπηρεσίες, τὶς λεγόμενες πολιτικές, ἡ πειθαρχία τῶν κατωτέρων πρὸς τοὺς ἀνωτέρους εἶναι ἀπαραίτητη, ἂν μὴ πρωταρχικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ὁμαλὴ λειτουργία αὐτῶν.

Βέβαια ἡ ἐκδήλωσις τῆς πειθαρχίας στὶς δημόσιες πολιτικὲς ὑπηρεσίες δὲν εἶναι τόσο ἐμφανὴς ὅσο στὶς στρατιωτικές, ἐν τούτοις καὶ σ' αὐτὲς ἐπιβάλλεται ἐξ ἴσου αὐστηρά, ὅταν ἀπὸ διάφορους λόγους παρατηρεῖται χαλάρωσις. Ἄλλως τε ὁ βαθμὸς τῆς πειθαρχικότητος τοῦ ὑπαλλήλου μιᾶς δημοσίας ὑπηρεσίας ἔχει ἄμεσο ἀντανάκλασι στὴν εὔρυθμο λειτουργία καὶ στὴν ἐξαιρετικὴ ἀπόδοσι αὐτῆς. Οἱ προϊστάμενοι τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν θεωροῦνται ὅτι ἐπέτυχαν πλήρως στὸ ἔργο τους, ὅταν ἡ πειθαρχικότης τῶν ὑπ' αὐτοὺς ὑπαλλήλων, πρὸς αὐτούς, βρίσκεται σὲ ὑψηλὸ σημεῖο, ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τὸ σεβασμὸ καὶ μὲ τὴν πιστὴ ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντός των.

(Συνεχίζεται)

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΛΟΠΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

(Ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ

V. Τρόποι ἀφαιρέσεως τοῦ πράγματος.
VI. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.
VII. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα κλοπῆς.
VIII. Ποινή.

***

Α' ΒΑΣΙΚΗ ΚΛΟΠΗ

Ἐπὶ τῇ βάσει παρομοίων σκέψεων ἐγένετο δεκτὸν ὅτι καὶ τὰ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ οἴκου ἐνδιαιτώμενα ἄτομα ἐναποθέσαντα τὰ ἀφαιρεθέντα εἰς τὸ ὑπνοδωμάτιόν των, ἔπραξαν τετελεσμένην κλοπὴν (ἢ ὑφαίρεσιν κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα). Κατά τινας συνιστᾷ ἀπόπειραν κλοπῆς καὶ οὐχὶ προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν ἡ ἐκ τῆς ὀροφῆς διείσδυσις εἰς ξένην οἰκίαν, ἡ ἀναβίβασις εἰς στέγην οἰκίας, ἔτι δὲ καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ οἰκιακοῦ κυνὸς κ.λ.π.

Ἀντιθέτως ὁ λύσας τὰ δεσμὰ τοῦ ξένου κυνὸς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συνελάμβανεν αὐτὸν ἀργότερον ἢ ὁ λαθραίως εἰσαγαγὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἑτέρου, ἐπὶ σκοπῷ κλοπῆς, ὅστις καὶ συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ τὴν ὥραν ταύτην ὑπὸ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἀστυνομικοῦ ὀργάνου, χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος ἀποπείρας κλοπῆς. Μάλιστα εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν πρόκειται καθαρὰ ἀπρόσφορος ἀπόπειρα κλοπῆς, ἐὰν οὐδὲν ἐντὸς τοῦ θυλακίου ἀνεύρῃ ὁ δράστης. Ὁ εἰρημένος θὰ τιμωρηθῇ μὲ τὴν ποινὴν τοῦ ἐν ἀποπείρᾳ ἐγκλήματος, μειωμένην κατὰ τὸ ἥμισυ, κατὰ ρητὴν τοῦ νόμου ἀπαίτησιν (ἄρθρον 43 παρ. 1 Π.Κ.)

Ἡ ὑπηρέτρια ἐπομένως ἡ κρύπτουσα πράγματα τῆς κυρίας της εἰς χῶρον ὑπαγόμενον ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν της, ὡς εἶναι τὸ ὑπνοδωμάτιόν της, πράττει τετελεσμένην κλοπήν. Ὡς εἰκός, ἡ μεταγενεστέρα μετακόμισίς των δὲν συνιστᾷ δευτέραν κλοπήν.

Τετελεσμένην κλοπὴν πράττουν ὡσαύτως ὁ ἀφαιρῶν χρηματοκιβώτιον ὅπερ ἐγκαταλείπει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐξ ἧς τὸ ἀφήρεσεν οἰκίας, διότι τὸ εὗρε κενόν, ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτης ὅστις τρέπεται εἰς φυγὴν μὲ τὸ κλοπιμαῖον ἔστω καὶ ἂν τὸ ἀπορρίψῃ, ἵνα διευκολυνθῇ κατὰ τὴν φυγήν του.

Βεβαίως ὡς εἶναι διατετυπωμένη ἡ ἐξεταζομένη διάταξις, τὰ ἀνωτέρω ἁπλῶς συνάγονται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς διατυπώσεως της, ἀφοῦ δὲν γίνεται ρητὴ ἐν τῷ νόμῳ μνεία περὶ τοῦ πότε εἶναι τετελεσμένη ἡ κλοπὴ καὶ πότε ὄχι, ὡς συνέβαινε μὲ τὸν καταργηθέντα Π.Ν. ρητῶς ὁμιλοῦντα περὶ τοῦ θέματος (ἄρθρον 371 παρ. 2 Π.Ν.). Ἡ παράλειψις αὕτη ὀφείλεται, κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν, εἰς τὸ ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὁρισμοῦ, ὅστις δίδεται εἰς τὴν πρᾶξιν, συνάγεται ὅτι τελεσμένη καθίσταται ἡ κλοπὴ ἅμα τῇ ἀφαιρέσει.

Ἡ κλοπὴ εἰς ἀρκετὰς περιπτώσεις οὔτε ἁπλῆ, οὔτε στιγμιαία εἶναι. Ὁ αὐτουργὸς ἀφ' ἧς ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτελέσεως μέχρις ὅτου ἀφαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ περιαγάγῃ εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐξουσίαν, προβαίνει εἰς ἐνεργείας τινάς, ἄλλοτε ἄλλας, συνεχεῖς καὶ βαθμιαίας, αἵτινες καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι ἀποτελοῦν ἀπόπειραν κλοπῆς.

VI. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς εἶναι ὁ δόλος, ἡ βούλησις ἢ ἡ ἀποδοχὴ δηλ. τοῦ δράστου, ὅπως ἰδιοποιηθῇ παρανόμως ξένον κινητὸν πρᾶγμα, τελοῦν ὑπὸ τὴν κατοχὴν ἑτέρου. ἢ συγκατοχήν (Α.Π. 329/1937, 179/1937, 219/1926 Τζιβαννόπουλος, Θέμις ΙΘ σελ. 559 κλπ. Ἂν ὅθεν οὗτος θεωρῇ τὸ πρᾶγμα ὡς ἴδιον ἢ ὡς μὴ εὑρισκόμενον εἰς τὴν κατοχὴν ἑτέρου (πεπλανημένως βεβαίως), ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἡ πλάνη του αὕτη (συγγνωστὴ ἢ ἀσύγγνωστος) τὸν ὠφελεῖ, δὲν εἶναι δὲ δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἔνοχος κλοπῆς. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τούτου τῆς ἀφαιρέσεως τ.ἐ. ξένου κινητοῦ πράγματος, ἀπαιτεῖται ἐπὶ πλέον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως (animus rem sibi habeudi), ὅστις πρέπει νὰ ὑφίσταται κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀφαιρέσεως. Κατὰ συνέπειαν ἐπομένως μεταγενεστέρα λῆψις ἀποφάσεως πρὸς ἰδιοποίησιν τοῦ πράγματος, δὲν συνιστᾷ κλοπὴν ἀλλ' ὑπεξαίρεσιν, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βεβαίως ὅτι διὰ τῆς πρώτης πράξεως, κατὰ τὰ κατωτέρω ἐκτιθέμενα, δὲν ἐπέρχεται ἰδιοποίησις.

Εἰδικώτερον περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου ἰδιοποίησις: Ἤδη ἐρωτᾶται πῶς ἑρμηνεύεται ὁ ὅρος «ἰδιοποίησις»; Ποία ἡ ἔννοια τούτου; Μήπως διὰ νὰ χαρακτηρισθῇ τις ὡς ἔνοχος κλοπῆς (ἅτε ἰδιοποιούμενος τὸ πρᾶγμα) πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ πρόθεσιν πλουτισμοῦ ἢ κέρδους; Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησις εἶναι, ὅτι τοιαύτη πρόθεσις, τοὐλάχιστον ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου κώδικος, δὲν ἀπαιτεῖται. Τόσον ἀπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως νομολογικῆς ἡ ἀπάντησις εἶναι ἐνιαία. Τοῦτο ἄλλως τε ρητῶς τονίζεται καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς τοῦ κώδικος ἐκθέσεως, περὶ ἧς κατωτέρω.

Κατὰ ταῦτα ὅθεν, ἐφ' ὅσον ἡ πρόθεσις τοῦ ἀδίκου πλουτισμοῦ δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἀπαραίτητον διὰ τὴν συγκρότησιν τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς, ἕπεται ὅτι κλοπὴν διαπράττει καὶ ὁ ἀφαιρῶν ξένον πράγμα ἵνα τὸ δωρήσῃ, πωλήσῃ ἢ ἀνταλλάξῃ ἢ ὅπως τῷ χρησιμεύσῃ τοῦτο πρὸς τέλεσιν ἄλλης ἐγκληματικῆς πράξεως, ἢ προκειμένου περὶ ἐγγράφου, ὅπως δώσῃ τοῦτο εἰς τὴν δημοσιότητα, ἵνα ἱκανοποιήσῃ μίσῃ ἢ ἄλλους ἀθεμίτους σκοπούς του. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀφαιρῶν, ἀφοῦ καταβάλῃ τὴν ἀξίαν τοῦ κλαπέντος, ἔνοχος κλοπῆς καθίσταται, καθ' ὃ ἀφαιρέσας «ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα καὶ αὐτογνωμόνως» (1).

Ἂν ὅθεν τις ἀφαιρέσῃ ποσότητα οἴνου, ὅστις τοῦ εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ του διασκεδαζόντων φίλων του, ἐκ τοῦ βαρελίου τοῦ οἰνοπώλου γείτονός του, ἀπουσιάζοντος αὐτοῦ ἢ καὶ παρόντος ὄντος, ἀλλὰ μὴ συναινοῦντος, ἀφήνων ἐν ταυτῷ τὴν ἀξίαν τοῦ οἴνου, πράττει κλοπήν. Ἄλλο τώρα τὸ ζήτημα, ἂν εἷς τὴν πρώτην περίπτωσιν πεπλανημένως ἐπίστευσεν ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ μὴ ἐπιδοκιμασθῇ ὑπὸ τοῦ οἰνοπώλου ἡ πράξις του αὕτη. Τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων ἡ πρᾶξις του κριθήσεται κατὰ τὰς περὶ πλάνης γενικὰς ἀρχάς, (Ἄρθρον 31 Π.Κ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω σκέψεων ἄγεταί τις εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι διαπράττει κλοπήν, ὁ μανιώδης γραμματοσυλλέκτης ὁ ἀφαιρῶν τὰ ἐλλείποντα ἐκ τῆς συλλογῆς του γραμματόσημα, ἔστω καὶ ἂν ἀφήσῃ εἰς τὴν θέσιν των τὴν βάσει σχετικοῦ καταλόγου πλήρη ἀξίαν των, ὁ ἀφαιρῶν ξένον πρᾶγμα ἵνα τὸ ἐνεχυριάσῃ, ὁ ἀφαιρῶν χάριν ἀγαθοεργῶν ἢ ἐπιστημονικῶν σκοπῶν οὐχὶ ὅμως καὶ ὁ ἀφαι-

1. Ὁ ὅρος οὗτος ἀπαντώμενος εἰς τὸν Π.Ν. δὲν περιελήφθη εἰς τὸν κώδικα καὶ τοῦτο διότι «ὅτι ἡ πρᾶξις πρέπει νὰ τελῆται αὐτογνωμόνως καὶ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ ἔχοντος δικαίωμα ἐκφράζεται διὰ τῆς φράσεως «ὁ ἐκ τῆς κατοχῆς ἑτέρου ἀφαιρῶν», ὁ δ' ἐπιλαμβανόμενος τῆς κατοχῆς συναινέσει τοῦ ἔχοντος δικαίωμα, δὲν δύναται βεβαίως νὰ θεωρηθῇ ἀφαιρῶν ἐκ τῆς κατοχῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ λαμβάνων παρ' αὐτοῦ», Ἴδε καὶ Αἰτιολογικὴν Ἔκθεσιν Ζαχαροπούλου op. cit, σελ. 355 ἐπ.

ρῶν ἔγγραφον ἵνα τὸ ἀναγνώσῃ καὶ τὸ ἐπιστρέψῃ μετὰ ἢ μὴ τὴν φωτοτύπωσιν του, ὡς καὶ ὁ ἀφαιρῶν ὅπλον διὰ νὰ παρεμποδίσῃ ἐν ἔγκλημα (Βουγιούκας op. cit).

Ὁ σκοπὸς τῆς παρανόμου ἰδιοποιήσεως εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκδηλωθῇ διὰ παντὸς τρόπου λ.χ. διὰ τῆς ἀποκρύψεως τοῦ πράγματος, διὰ τῆς χρήσεως ἢ ἀναλώσεως αὐτοῦ, διὰ τῆς ἀναμίξεως μετ' ἰδίων ὁμοειδῶν πραγμάτων, δι' ἐπαχθῶν ἢ χαριστικῶν δικαιοπραξιῶν κλπ.

Ἡ ἰδιοποίησις δέον νὰ διακριθῇ τῆς ἀφαιρέσεως. Διότι εἶναι δυνατὴ ἡ ἀφαίρεσις ἄνευ σκοποῦ ἰδιοποιήσεως, ὁπότε δὲν ὑπάρχει κλοπή. Οὕτω ὅταν τις ὠθῇ ἀντικείμενον ὅπερ κρατεῖ τις μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ τοῦτο εἰς τὸν ποταμόν, τὸν κρημνὸν ἢ τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ θραυσθῇ κλπ., ἢ ὅταν ἀνοίγῃ τὸ κιγκλίδωμα κυνηγετικοῦ ζώου.

VIII. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα κλοπῆς.

Τὸ ἔγκλημα τῆς κλοπῆς καθίσταται τετελεσμένον, ὅταν ὁ κλέπτης λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν του τὸ ἀφαιρούμενον πρᾶγμα. Ἀποτελεῖ δὲ ἀφαίρεσιν ἡ ἄρσις τῆς ξένης κατοχῆς καὶ ἡ δημιουργία νέας τοιαύτης (1).

Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τὸ ζήτημα περὶ τοῦ πότε δημιουργεῖται νέα κατοχὴ κρατεῖ ἀμφισβήτησις. Ὀρθότερον εἶναι νὰ εἴπωμεν ὅτι τοιαύτη ἀποτελεῖ ἡ κατὰ θετικὸν τρόπον ἐξουσίασις τοῦ πράγματος. Τούτου δοθέντος, οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν ὡς τετελεσμένης τῆς κλοπῆς, τὸ ἐὰν ὁ κλέπτης ἠδυνήθη νὰ ἀποκομίσῃ ἢ ὄχι τὸ κλαπέν. Εἴτε ἀπεμακρύνθη, εἴτε εὑρίσκεται εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας ἐξ ἧς ἀφήρεσεν ἀκόμη δὲ καὶ ἐντὸς τῆς τελευταίας ταύτης παραμένων, ἀποκρύψας ἐντὸς τῶν θυλακίων ἢ τοῦ χαρτοφύλακός του τὰ κλοπιμαῖα, χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος τετελεσμένης κλοπῆς. Καὶ ὁ λαβὼν τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἀπομακρυνόμενος ἐκατέλειψε αὐτό, τετελεσμένην ἔπραξε κλοπήν.

VIII.—Ποινή.

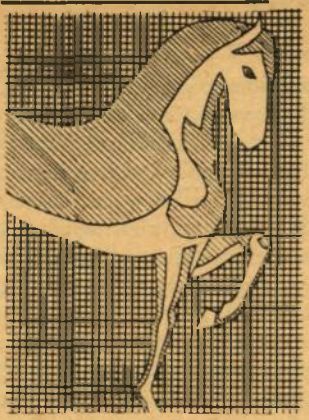
Κατὰ τὸν ἡμέτερον κώδικα, ἡ κλοπὴ τιμωρεῖται βασικῶς μὲν διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον τριῶν μηνῶν, εἰς ἐξαιρετικὰς δὲ περιπτώσεις καὶ συγκεκριμένως ὅταν τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας, διὰ φυλακίσεως τουλάχιστον δύο ἐτῶν (ἄρθρον 372 παρ. 1 Π.Κ.).

Ἐὰν ὅμως ἡ κλοπὴ ἢ ἡ ὑπεξαίρεσις ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον πρᾶγμα εὐτελοῦς ἀξίας, τότε τιμωρεῖται διὰ χρηματικῆς ποινῆς ἢ διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν.

Ἡ κρίσις περὶ τῆς ἰδιαιτέρως μεγάλης ἀξίας εἶναι σχετικὴ πρὸς τὰ πρόσωπα, τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῆς πράξεως (αἰτιολ. ἔκθεσις), μὴ ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Α.Π. (Βλ. Α.Π. 71/1943 Θέμις ΝΔ. σελ. 353, contra δὲ αὐτόθι ὁ Χωραφᾶς, καθ' ὃν πρόκειται, ὀρθῶς φρονοῦμεν, περὶ ἐννοίας νομικῆς. Σχετικῶς καὶ ὁ Τσουκαλᾶς ἐν Ε.Ε.Ν. Ι σελ. 151 καὶ 154).

(Συνεχίζεται)

1. Κατὰ τὰ παλαιότερα δίκαια, ἀκολουθοῦντα ἐν προκειμένῳ τὰ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ κρατοῦντα, καὶ ἡ ἐπὶ τῶν κερδᾶναι ἁπλῆ ψηλάφισις (ψαῦσις) τοῦ πράγματος, ὡς τετελεσμένη ἐχαρακτηρίζετο κλοπή.

ΚΑΛΠΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ ΜΟΝΑΧΟ - ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ - ΟΣΛΟ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ - ΒΙΕΝΝΗ - ΑΘΗΝΑ

Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ Διεθνοῦς ἀντιαλκοολικοῦ Συνεδρίου, ποὺ ἔγινε στὸ Ὅσλο τῆς Νορβηγίας, μᾶς ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ καλπάσουμε πρὸς τὶς βόρειες χῶρες καὶ νὰ τὶς γνωρίσουμε.

Ἀναγκαστικὰ διασχίσαμε μὲ τὸ πούλμαν τὴν Ἑλλάδα, τὴν Γιουγκοσλαβία, τὴν Αὐστρία, τὴ Δανία, τὴ Γερμανία, τὴ Νορβηγία καὶ τὴ Σουηδία.

Ἔτσι σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία πήραμε ἀπὸ παντοῦ εἰκόνες, πού, εἴτε ξέχωρες, εἴτε σὲ συνδυασμὸ ἀναμεταξύ τους, μᾶς κάνουν νὰ καταλάβουμε πολλὰ καὶ νὰ βγάλουμε συμπεράσματα σχετικὰ μὲ τὰ ἤθη, τὴν κοινωνικὴ σύνθεσι, τὸν τρόπο ζωῆς, τὴν οἰκονομικὴ συγκρότησι καὶ γενικὰ τὸ πολιτιστικὸ ἐπίπεδο τῶν λαῶν καὶ τῶν χωρῶν ἀπὸ τὶς ὁποῖες περάσαμε καὶ ὅπου μείναμε γιὰ λίγο. Τέτοιες εἰκόνες θὰ προσπαθήσω νὰ παρουσιάσω, ὅσο μπορῶ ρεαλιστικὰ καὶ ἀντικειμενικά, χωρὶς προκατάληψι ἀπὸ ὁποιοδήποτε λόγο ἢ αἰτία.

ΣΤΕΡΕΑ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΟΣ ΕΛΛΑΔΑ

Πέμπτη: 28 Ἰουνίου 1962. Ἀρχὴ τῆς ἐκδρομῆς. Διασχίζουμε τὴ Στερεὰ Ἑλλάδα μὲ πρῶτο σταθμὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Τὶς ἑλληνικὲς ὀμορφιὲς καὶ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα τὰ συναντοῦμε σὲ κάθε μας βῆμα, ἔτσι ποὺ μᾶς θυμίζουν καὶ μᾶς τονίζουν τὴν τιμὴ ὅτι ἀνέκαθεν ὑπήρξαμε καὶ εἴμαστε οἱ θεματοφύλακες ἑνὸς πανάρχαιου πολιτισμοῦ, μὲ πνευματικὸ περιεχόμενο ἄφθαστο, τονισμένο σὲ κάθε ἐκδήλωσι θεϊκὴ καὶ ἀνθρώπινη. Χαιρετᾶμε τὸ ἀγέραστο σύμβολο τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, τὴν Ἀκρόπολί μας, καὶ φτάνοντας στὴ Θεσσαλία τοποθετοῦμε μὲ τὴ φαντασία μας, πάνω στοὺς θρόνους ποὺ ναι στημένοι στὸν Ὄλυμπο, τοὺς Θεούς μας, ἔτσι μεγαλοπρεπεῖς, ὅπως ἦσαν, μὲ τὶς θεῖες ἀρετὲς καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματά τους, γιατὶ ἦσαν Θεοὶ καὶ Ἄνθρωποι. Πανύψηλα βουνά, κάμποι καὶ θάλασσες, σὲ ἄπειρες ἐναλλαγές, μᾶς δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς ὑπέροχης ἑλληνικῆς φύσης. Ἀπ' ὅπου περάσουμε κεῖνο ποὺ κάνει ἐντύπωσι εἶναι ἡ ζωτικότητα τοῦ Ἕλληνος. Παντοῦ γελαστὸς καὶ κεφάτος. Εἴτε στὸ χωράφι, εἴτε στὴ θάλασσα, εἴτε στὴν πολυθόρυβη πόλι βρίσκεται, θὰ σὲ σᾶς χαϊδέψη μὲ τὸ βλέμμα του, γεμάτο καλωσύνη καὶ θὰ σᾶς χαιρετήση καλοτυχίζοντάς σας.

Στὸν ἁπλὸ Ἕλληνα, ὁ κάθε περαστικὸς ἀπὸ τὸν τόπο του, τοῦ φέρνει χαρά, τοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ ἀγάπη, ποὺ τὴν ἐκδηλώνει μὲ κάθε τρόπο καὶ καμμιὰ φρρὰ πρωτόγονα, ἔτσι ποὺ μερικοὶ ξένοι ἢ καὶ Ἕλληνες ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ζήσανε κάποτε σὲ ἄλλες χῶρες, κάνουν συγκρίσεις, οἱ ὁποῖες στηρίζονται σὲ τεκμήρια ὑλιστικὰ ἢ καὶ ἐπίπλαστα, βγάζοντας τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ ἁπλὸς Ἕλληνας πολίτης, ὁ ἀγρότης μας ἢ ὁ ἐργάτης μας, εἶναι ὑποανάπτυκτος. Καὶ ὅμως μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχει στήσει τὸ βασίλειό της ἡ μεγαλύτερη ἀρετή, ἡ ὁποία ὑπάρχει σὲ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα καὶ ποὺ τοῦ δίνει τὸ δικαίωμα νὰ κατατάσσεται στοὺς ἀληθινὰ πολιτισμένους ἀνθρώπους. Καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἄδολη, ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἑλληνικὸς λαός.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ - ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ

Παρασκευή: 29 Ἰουνίου 1962. Χαρμόσυνη γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ μέρα αὐτή, γιατὶ γιορτάζει ὁ βασιλιᾶς μας. Ἡ Θεσσαλονίκη, ντυμένη στὰ γιορτινά της, δίνει τὴν ἐντύπωσι μιᾶς μεγάλη σύγχρονης κοσμόπολης. Ἔτσι μέσα σὲ μιὰ γιορταστικὴ ἀτμόσφαιρα διασχίζουμε τὴ Βόρειο Ἑλλάδα καὶ φτάνουμε στοὺς **«Εὐζώνους»**. Εἶναι τὸ ἀκραῖο ἑλληνικὸ φυλάκιο, τὸ σημεῖο ἐξόδου καὶ εἰσόδου στὴν Ἑλληνικὴ Ἐπικράτεια, ἀπὸ τὴ Γιουγκοσλαβία. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ περιπτέρου μας εἶναι ἀρίστη. Ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τελωνειακὸ ἔλεγχο, ποὺ ἔγινε μὲ κάθε συντομία ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς πρῶτα καὶ τὶς γιουγκοσλαβικὲς ὕστερα ἀρχές, εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴ σοσιαλιστικὴ χώρα τοῦ Τίτο.

Διασχίζουμε τὴ σερβικὴ Μακεδονία. Ἀπέραντοι κάμποι, πλούσια βλάστησι καὶ ἄφθονα νερὰ τονίζουν τὴν εὐφορία τούτης τῆς γῆς. Περνᾶμε ἀπὸ χωριὰ καὶ πόλεις, ὅπου βλέπει κανεὶς τὴν προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησή τους. Μὲ τὸ σύστημα τῆς ἀνεγέρσεως πολυκατοικιῶν φαίνεται ὅτι μᾶλλον σύντομα θὰ λυθῇ τὸ στεγαστικὸ πρόβλημα ποὺ ὑπάρχει στὴ Γιουγκοσλαβία. Ὁ φωτισμὸς τῶν πόλεων εἶναι πολὺ καλὸς καθὼς καὶ ἡ καθαριότητα. Τὸ μεσημέρι σταθήκαμε γιὰ νὰ φᾶμε σὲ μιὰ μεγάλη πόλι. Καθίσαμε στὸ ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο **«Μακεδονία»** ὅπου οἱ σερβιτόροι φοροῦσαν λευκὲς μπλοῦζες καὶ ὁ μαῖτρ ὁλόμαυρο κουστοῦμι. Φάγαμε καλά, ἀλλὰ ὅταν ἦλθε ὁ λογαριασμὸς διαπιστώσαμε ὅτι τὸ γκαρσόνι εἶχε φροντίσει ὥστε οἱ τιμὲς νὰ εἶναι διπλάσιες ἀπὸ κεῖνες ποὺ ἐγράφοντο στὸν κατάλογο. Ὕστερα ἀπὸ σχετικὸ ἔλεγχο φίλου μου, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ μὴ πιαστοῦμε κορόϊδα, τὰ χρήματα ἐπεστράφησαν. Φυσικὰ ὁ ἰδιοκτήτης, ποὺ στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι τὸ Κράτος, δὲν φταίει σὲ τίποτε. Ἡ ἀπόπειρα «κλοπῆς» ἀνῆκε ἐξ ὁλοκλήρου στὸν ὑπάλληλο, δηλαδὴ στὸ γκαρσόνι.

Τὸ πρόγραμμά μας ἦταν νὰ διανυκτερεύσουμε στὴν πόλι Κρακούγιεβακ. Εἶναι μιὰ μεγάλη πόλις τῆς Γιουγκοσλαβίας. Δυστυχῶς, ὅταν φτάσαμε ἡ ὥρα ἦταν περασμένες δέκα τὸ βράδυ καὶ τὰ ξενοδοχεῖα ὕπνου ἦταν κλειστά. Ὅπου κι' ἂν κτυπούσαμε δὲν μᾶς ἄνοιγαν ἢ μᾶς ἔλεγαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν διαθέσιμα δωμάτια. Τὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τὸ ὁποῖο εἶχε κλεισθῇ ἐκ τῶν προτέρων, ἀρνήθηκε νὰ μᾶς δεχθῇ. Ὅταν ρωτήσαμε πῶς συμβαίνει αὐτό, ἀφοῦ εἴχαμε κλείσει γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀνάλογα κρεβάτια, μᾶς ἀπήντησαν ὅτι ἦλθαν στὸ μεταξὺ Γιουγκοσλάβοι καὶ τὸ ξενοδοχεῖο εἶναι γι' αὐτούς. Ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας πρὸς τὸ Βελιγράδι. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ συναντήσαμε τὴν ἴδια κατάστασι, ὥσπου μετὰ τὰ μεσάνυκτα, καταλήξαμε σ' ἕνα προαστειακὸ μοτέλ, ὅπου καὶ διανυκτερεύσαμε.

Βέβαια ὁ καθένας θὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Εἶναι ἁπλῆ. Τὰ ξενοδοχεῖα εἶναι κρατικὰ καταστήματα (ἐπιχειρήσεις) καὶ ἔτσι οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἐνδιαφέρονται σχεδὸν καθόλου γιὰ τὰ ἔσοδα. Ἐλλείπει δηλαδὴ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως. Αὐτὸ ἄλλως τε εἶναι καὶ τὸ βασικὸ ἐλάττωμα τῶν σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει ὡς συνέπεια τὴν ἀνακοπὴ τῆς οἰκονομικῆς προόδου, ὅσο κι' ἂν φαινομενικὰ τὰ ἔργα ποὺ δημιουργοῦνται μᾶς δίνουν ἐντύπωσι μιᾶς σχετικῆς προόδου.

Οἱ κάτοικοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρκετοὶ μιλοῦν τὰ ἑλληνικά, προσπαθοῦν νὰ φαίνωνται εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωή τους. Στὶς μεγάλες πόλεις ἡ κίνησις καὶ ὁ ρουχισμὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ κυκλοφοροῦν δίνουν τὴν ἐντύπωσι, ἂν ὄχι εὐμαρείας, τουλάχιστον ἀνεκτῆς ζωῆς. Πάντως διερωτᾶται κανεὶς πῶς μιὰ χώρα τόσο ὄμορφη μὲ μεγάλο φυσικὰ πλοῦτο βρίσκεται στὴν ἀνάγκη ν' ἀντιμετωπίζῃ πρόβλημα διατροφῆς καὶ νὰ ζητῇ συνεχῶς βοήθεια ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἢ καὶ ἀπὸ τὴν... Σοβιετικὴ Ἕνωσι. Ποῦ ὀφείλεται αὐτό; Στὴν κακὴ λειτουργία τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος ἢ μήπως κάπου ἀλλοῦ καὶ ποῦ;

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ - ΓΚΡΑΤΣ

Σάββατο: 30 Ἰουνίου 1962. Διασχίζουμε καὶ τὴν ὑπόλοιπη χώρα

τῆς Γιουγκοσλαβίας καὶ φτάνουμε στὸ Ζάγκρεμ. Εἶναι μιὰ πολὺ μεγάλη πόλι, μὲ τεράστιες ἐργατικὲς πολυκατοικίες, μὲ τὶς ὁποῖες τὸ κράτος ἐλπίζει νὰ λύση τὸ στεγαστικὸ πρόβλημα, ποὺ τόσα χρόνια βασανίζει τὴ χώρα τοῦ Τίτο.

Προχωροῦμε πρὸς τὰ σύνορα τῆς Αὐστρίας καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ σχετικὸ ἔλεγχο μπαίνουμε στὴ χώρα τῶν μεγάλων ποιητῶν καὶ μουσουργῶν. Δικαιολογημένα. Ἐδῶ ἡ σκηνοθεσία ἀλλάζει ἀπότομα. Τοπία ἀσύγκριτης ὁμορφιᾶς, ἄνθρωποι γελαστοί, χωριὰ καὶ πολιτεῖες μὲ χρῶμα τελείως ξεχωριστὸ καὶ πρὸ παντὸς κάτι σὲ σύνολο ποὺ σὲ κάνει νὰ λὲς «νὰ ἕνας τόπος παραδεισένιος». Πράγματι ὅλοι μας ἀπολαμβάνουμε τὶς ἀπειρες εἰκόνες ποὺ περνοῦν μπροστά μας, καθὼς προχωροῦμε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀπέραντα δάση, τοὺς δρυμῶνες καὶ τὶς πλαγιές.

Ἡ ἰδιομορφία τοῦ τόπου αὐτοῦ εἶναι κεῖνο ποὺ μαγεύει. Καὶ ἡ ἰδιομορφία αὐτὴ ὑπάρχει στὰ σπιτάκια, ποὺ τὸ καθένα κι' ὅλα μαζὶ ἀποτελοῦν κομψοτεχνήματα. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ φτωχόσπιτο· καὶ τὸ πιὸ μικρὸ ἀπ' αὐτὰ συναγωνίζεται τὸ διπλανό του στὸ στόλισμα. Λὲς καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι γιορτάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὸ σπιτικό τους, πιὸ ὅμορφο ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον. Τὰ παράθυρά τους, ποὺ ὅλα εἶναι χωρὶς ἐξώφυλλα, μοιάζουν σὰν κάδρα, ἔτσι ποὺ προβάλλουν γαρνιρισμένα μὲ χαριτωμένες κουρτίνες καὶ μὲ λογιῶν-λογιῶν λουλούδια. Καὶ οἱ κάτοικοι χαιρετοῦν γελαστοὶ καὶ χαρούμενοι. Ὅλες σχεδὸν οἱ πόλεις τούτης τῆς χώρας εἶναι χτισμένες ἔτσι ποὺ νὰ τὶς διασχίζουν ποτάμια. Φυσικὸ εἶναι λοιπὸν ἡ βλάστησις, τὰ λουλούδια, τὰ γεφύρια καὶ τὰ ἰδιόρρυθμα σπίτια, νὰ τονίζουν σὲ κάθε βῆμα τὴν ἀσύγκριτη ὁμορφιά της. Τὴ φύση αὐτὴ τὴν ἀπολαύσαμε ὧρες ὁλόκληρες, ὥσπου νὰ φτάσουμε στὸ Γκράτς. Ἦταν βράδυ ὅταν μπήκαμε στὴν πόλι τὴν ὁποίαν οἱ Αὐστριακοὶ διατηροῦν, ὅπως ἦταν ἀφ' ὅτου ἐκτίσθη, κατὰ τὸ 550 περίπου, καὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ κτίζωνται σ' αὐτὴ νέα μοντέρνα κτίρια.

Περπατοῦμε στοὺς καθαροὺς δρόμους καὶ θαυμάζουμε τὴν ἀρχιτεκτονικὴ αὐτῆς τῆς πόλεως. Τὰ μέγαρα, ὅλα σχεδὸν στὸ ἴδιο ὕψος καὶ στὸν ἴδιο βασικὸ μεσαιωνικὸ ρυθμό, γαρνιρισμένα περίκομψα καὶ ἐπιβλητικά. Τὰ χάλκινα ἀγάλματα, οἱ ἐκκλησίες καὶ τὰ δημόσια καταστήματα τονίζουν τὴν ἰδιορρυθμία τῆς πόλεως. Πρὶν φτάσουμε στὸ Γκρὰτς σταματήσαμε σ' ἕνα μοτὲλ καμωμένο στὸ στὺλ τῶν αὐστριακῶν σπιτιῶν ὅπου φάγαμε καὶ ἤπιαμε μπῦρες σὲ διπλὸ ποτῆρι. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ τιμὲς τῶν φαγητῶν εἶναι σχεδὸν διπλάσιες ἀπὸ τὶς Ἑλληνικές. Αὐτὸ μᾶς ἔκανε νὰ πεισθοῦμε ὅτι ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς φτηνότερες ἂν ὄχι ἡ φτηνότερη χώρα τοῦ κόσμου, ὅπου οἱ ξένοι μποροῦν μὲ λίγα λεπτὰ νὰ ζήσουν περίφημα.

ΓΚΡΑΤΣ - ΜΟΝΑΧΟ

Κυριακή: 1 Ἰουλίου 1962. Προχωροῦμε πρὸς τὸ Μόναχο. Ἡ διαδρομή μας μέχρι τὰ σύνορα τῆς Γερμανίας ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι μαγευτική. Μπαίνοντας στὴ Γερμανία καὶ συνεχίζοντας τὴν πορεία μας πρὸς τὰ βόρεια, περνᾶμε ἀπὸ ἀπέραντα δάση, ποὺ καλύπτουν τεράστιες ἐκτάσεις στοὺς κάμπους. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ· ὅτι τὰ δάση ἀπὸ ἔλατα καὶ οἱ δρυμῶνες βρίσκονται ἐδῶ στοὺς κάμπους ποὺ τοὺς διασχίζουν μεγάλοι ποταμοὶ καὶ ἀνάμεσα βλέπει κανεὶς χτισμένα χωριά, ὄχι ὅπως στὸ δικό μας τόπο μὲ τὰ σπίτια μαζεμένα σ' ἕνα χῶρο, ἀλλὰ σπαρμένα μέσα σὲ συστάδες ἀπὸ ἔλατα καὶ ἄλλα δένδρα.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ πράσινο ποὺ καλύπτει καὶ τὴν τελευταία σπιθαμὴ γῆς. Ἕνας ἀπέραντος πράσινος τάπητας καλύπτει τὶς ἐκτάσεις, ὅπου δὲν ὑπάρχουν δάση. Εἶναι χορτάρι ποὺ ἀναπτύσσεται ὅλο τὸ χρόνο καὶ ποὺ οἱ χωρικοὶ τὸ κόβουν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ καὶ τὸ σωριάζουν πάνω σὲ εἰδικὰ δίχαλα, ἔτσι ποὺ νὰ μὴ μένει στὴ γῆ καὶ σαπίζει. Αὐτοὶ οἱ σωροὶ καθὼς στέκονται ὄρθιοι καὶ ξεραίνονται πέρνοντας τὸ ξανθὸ χρῶμα, φαίνονται σὰν στρατιῶτες παρατεταγμένοι, ἕτοιμοι νὰ πολεμήσουν. Τὸ πράσινο ποὺ ἐμεῖς κουραζόμαστε νὰ τὸ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ τὸ συντηρήσουμε εἶναι ἁπλωμένο σ' ὅλες τὶς βόρειες χῶρες καὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν τὸν κόπο μόνο νὰ τὸ κουρεύουν συχνά, παίρνοντας τὸ χόρτο γιὰ τὰ ζῶα τους.

(συνεχίζεται)

ΕΠΑΙΤΕΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΟΝ ΠΡΟΣΟΔΟΦΟΡΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Πρόσφατο εἶναι τὸ κροῦσμα μιᾶς ἡλικιωμένης κυρίας ποὺ βρέθηκε νὰ ἔχη ραμμένο στὰ ροῦχα της ἕναν ὁλόκληρο θησαυρὸ, σὲ χαρτονομίσματα τῶν 1000 δραχμῶν καὶ σὲ χρυσὲς λίρες. Καὶ ἀκόμη πιὸ πρόσφατο τὸ κροῦσμα τῶν Πατρῶν ὅπου ἕνας ψευτο-καλόγηρος συνελήφθη ἐπὶ ἀλητείᾳ καὶ κατὰ τὴν ἔρευναν ἀνευρέθησαν στὰ ἐνδύματά του 27 κολλαριστὰ χιλιάρικα.

Καὶ φυσικὰ δὲν εἶναι τὰ μοναδικὰ αὐτὰ κρούσματα πλουσίων ἐπαιτῶν. Τὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται κάθε τόσο, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀστυνομικὴ ἔρευνα.

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : Εἶναι τόσο προσοδοφόρο τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζητιάνου; Τὰ ἄτομα ποὺ τὸ ἀσκοῦν ὠθοῦνται ἀπὸ ἀνάγκη ἢ συνειδητὰ διαλέγουν τὴ ζητιανιά, ὡς ἕνα μέσον βιοπορισμοῦ;

Δὲν εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντησις. Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια μιὰ κατηγορία ἀνθρώπων διαλέγει τὸν ἀκοπώτερον αὐτὸν τρόπον ζωῆς. Χωρὶς φροντίδες καὶ σκοτοῦρες ἐξασφαλίζουν τὰ ὅσα τοὺς χρειάζονται γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ δημιουργήσουν ἕνα σοβαρὸ κομπόδεμα, ποὺ χαίρονται μετὰ τὸ θάνατό τους οἱ κληρονόμοι.

Καὶ τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι ἑλληνικόν. Εἶναι παγκόσμιο. Σὲ ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη καὶ μήκη ὑπάρχουν ἐπαῖτες καὶ ὅλα τὰ Κράτη λαμβάνουν μέτρα περιστολῆς ἢ ἐξαφανισμοῦ τῆς ἐπαιτείας, χωρὶς δυστυχῶς καὶ νὰ τὸ κατορθώνουν.

Ἀλλὰ ἂς δοῦμε σὲ ποιὰ κατηγορία μπορεῖ νὰ κατατάξουμε τὴν ἐπαιτεία. Εἶναι κοινωνικὸ φαινόμενον, ἀποτέλεσμα μιᾶς δυστυχούσης κοινωνίας ; Οἱ εἰδικοὶ καὶ οἱ μελετηταὶ τοῦ φαινομένου μᾶς λένε ἀδίστακτα, ὄχι. Οἱ ἐπαῖτες ἐκμεταλλεύονται κατὰ κανόνα τὴν πραγματικὴ ἢ ὑποθετικὴ δυστυχία. Ὑπάρχει ἀκόμη μιὰ κατηγορία ἐπαιτῶν ποὺ ὠθεῖται ἀπὸ οἰκονομικὴ ἀνάγκη. Ἡ πλειονότης ὅμως, οἱ ἐκ συστήματος ζητιάνοι, ἀσκοῦν τὴν ἐπαιτείαν ὡς ἐπάγγελμα, μιὰ καὶ γνώσεις δὲν χρειάζονται, ἀκούραστον εἶναι καὶ πολλὰ ἀποφέρει.

Οἱ εἰδικοὶ μᾶς λένε ἀκόμη ὅτι, οἱαδήποτε μέτρα καὶ ἂν λαμβάνωνται, ἡ ἐπαιτεία εἶναι ἕνα δέντρο ποὺ βρίσκει σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς τὸ κατάλληλο κλῖμα καὶ ἔδαφος ἀνθήσεως. Πάντοτε καὶ παντοῦ, ὅσον ὑπάρχει κόσμος, θὰ ὑπάρχουν καὶ ζητιάνοι. Ἡ ἀφέλεια τῶν πολλῶν καὶ τὸ ἔνστικτο νὰ βοηθῆται ὁ κάθε ἀναξιοπαθὴς καὶ ν' ἀνακουφίζεται ἡ δυστυχία του, εἶναι οἱ δυὸ βασικοὶ λόγοι, ποὺ ἡ ἐπαιτεία στηρίζει τὴν ὕπαρξί της. Διότι, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ κοινωνιολόγοι—μελετηταὶ τοῦ φαινομένου—ἡ ἐπαιτεία εὐδοκιμεῖ περισσότερο ὄχι στὶς ὑποανάπτυκτες χῶρες καὶ τὴν ἀθλιότητα, ἀλλὰ σὲ χῶρες πλούσιες καὶ ὅπου ὑπάρχει εὐημερία.

Πολλοὶ εἶναι οἱ τρόποι ποὺ ἀσκεῖται ἡ ἐπαιτεία. Ὁ πλέον γνωστὸς εἶναι ἡ συγκέντρωσις ἔξω ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες. Ἀπὸ τὰ πολὺ παλιὰ χρόνια οἱ ἐπαῖτες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, συγκεντρώνονται στὰ σκαλιὰ τῆς ἐκκλησίας, σὲ δύο σειρές, καὶ δέχονται βουβὰ τὴν ἐλεημοσύνη τῶν πιστῶν, ποὺ τὸ θεωροῦν ὡς καθῆκον θρησκευτικὸ νὰ δώσουν τὸν ὀβολό τους, πρὸς ἀνακούφισι τῆς δυστυχίας. Δεύτερος ἔκδηλος τρόπος εἶναι τὸ στρώσιμο σὲ μιὰ πολυσύχναστη διάβασι, κυρίως ἀναπήρων, γυναικῶν μὲ μωρὰ καὶ καχεκτικῶν παιδιῶν, ποὺ μὲ ἐκκλήσεις, «νὰ συγχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα», ἢ προβολὴ κάποιου σωματικοῦ ἐλαττώματος ἐπιδιώκουν νὰ ἐπισύρουν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ τύχουν ἐλεημοσύνης. Τρίτη κατηγορία εἶναι τῶν ἡλικιωμένων κάπως ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ σὲ πλησιάζουν στὸ δρόμο μὲ κάποια συστολὴ καὶ σοῦ ζητοῦν μιὰ μικρὴ βοήθεια. Τετάρτη κατηγορία εἶναι ἐκείνων, ποὺ σοῦ προσφέρουν νὰ

ἀγοράσης ἕνα κουτὶ σπίρτα, ἕνα κεράκι, ἤ ἄλλο εὐτελὲς εἶδος. Πέμπτη κατηγορία εἶναι τῶν ἐπαιτῶν—ἐπισκεπτῶν τῶν οἰκιῶν καὶ καταστημάτων. Οἱ κεντρικοὶ δρόμοι τῆς Ἀθήνας καὶ κυρίως οἱ ἐμπορικοὶ ἔχουν χωρισθῆ σὲ τομεῖς, κάθε δὲ τομέα ἐκμεταλλεύεται μιὰ κατηγορία ἐπαιτῶν, ποὺ συνήθως ἡ μία ἐπισκέπτεται τὰ καταστήματα κάθε Τετάρτη καὶ ἡ ἄλλη κάθε Σάββατο. Φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ «ἔκτακτοι», ποὺ μὲ ὁποιοδήποτε πρόσχημα ἐκλιπαροῦντὴ βοήθεια τῶν καταστηματαρχῶν, γιὰ νὰ καλύψουν κάποια ἐπείγουσα ἀνάγκη τους. Ἄλλη κατηγορία εἶναι τῶν ἐπαιτῶν, εἴτε τοῦ δρόμου, εἴτε τῶν καταστημάτων, ποὺ ζητοῦν τὰ «ναῦλα» τους νὰ πᾶνε στὴ μακρυνὴ συνοικία τους ἢ καὶ στὴν ἐπαρχία τους. Ἀλλὰ οἱ κατηγορίες τῶν ἐπαιτῶν δὲν τερματίζονται. Εἶναι ἑκατοντάδες ἄν ὄχι χιλιάδες καὶ κάθε ἐπαίτης ἐφευρίσκει καὶ δικά του συστήματα, ποὺ θὰ προκαλέση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀφελῶν καὶ ἡ βοήθειά τους θὰ εἶναι πλουσία. Τέλος πρέπει νὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ τὴν κατηγορία τῶν μικρῶν κοριτσιῶν, ποὺ μὲ λίγα λουλούδια γυρίζουν τὰ διάφορα κέντρα. Καὶ δὲν ἔχει περάσει πολὺς χρόνος ποὺ συνελήφθη κάποιος πατέρας, ποὺ διέθετε καὶ κούρσα καὶ εἶχε ἐκπαιδεύσει τὰ δύο ἀνήλικα κοριτσάκια του στὸ προσοδοφόρον αὐτὸ ἐπάγγελμα.

Ἡ πολιτεία ἔχει χαρακτηρίσει τὴν ἐπαιτεία ὡς ἀδίκημα καὶ ἔχει θεσπίσει νόμους, ποὺ τιμωροῦν τοὺς ἐπαίτας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἔχει κατορθωθῆ ὄχι νὰ ἐκλείψη τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ φαινόμενον ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ μειωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαιτῶν. Γιατὶ οἱ ἐπαῖτες στηρίζονται στὴν ἀφέλεια τῶν ἀνθρώπων, τὸ ἔνστικτο τῆς διαθέσεως τοῦ ἀτόμου πρὸς ἀνακούφισι τοῦ δυστυχοῦντος ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι ἄνθρωποι καὶ ὡς ἄνθρωποι συγκινοῦνται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία. Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ συλλαμβάνουν τὸν κάθε ἐπαίτη, νὰ τὸν ὁδηγοῦν στὸ τμῆμα καὶ στὸ Δικαστήριο. Ἔχουν τὸν ἐνδοιασμὸν ὅτι ἐνδέχεται νὰ πρόκειται περὶ ἀτόμου ἔχοντος πράγματι ἀνάγκην βοηθείας.

Πολλοί, καὶ δημοσιογράφοι καὶ κοινωνιολόγοι, γιὰ νὰ μελετήσουν τὸ φαινόμενον ἔχουν μεταμορφωθῆ γιὰ λίγες μέρες σὲ ἐπαῖτες. Καὶ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἀπεκόμισαν ἦσαν ἀποκαρδιωτικὰ γιὰ τὴν ἀφέλεια τῶν ἀνθρώπων. Καὶ φυσικὰ δὲν διέθεταν καὶ τὴν ἀνάλογη πεῖρα, ποὺ εἶναι ἀναγκαία γιὰ νὰ ὑπάρξη μεγαλύτερο εἰσόδημα. Τελευταῖα ἕνα ἀνάλογο πείραμα ἔγινε ἀπὸ Αὐστριακὸ δημοσιογράφο στὴν Βιέννην, ὅπου τὸν τελευταῖο καιρὸ σμήνη ἐπαιτῶν ἔχουν καταλύσει τοὺς κεντρικοὺς δρόμους, τὶς πλατεῖες καὶ τὰ προαύλια τῶν ἐκκλησιῶν. Τὸ συμπέρασμα τοῦ πειράματος ἦταν ὅτι, τὸ λιγώτερο καὶ χωρὶς οὐδεμία προσπάθεια, ἀπὸ κεῖνες ποὺ καταβάλουν οἱ συστηματικοὶ ζητιάνοι, ἐμάζεψε 25 δραχμὲς σὲ μιὰ ὥρα, δηλαδὴ ἕνα μηνιαῖο εἰσόδημα 5.000 δρχ. τὸ μῆνα, σὲ 8ωρη ἐργασία. Φυσικὰ τὸ εἰσόδημα αὐτὸ μὲ ἐργασία καὶ τῆς Κυριακῆς, ποὺ θεωρεῖται ἡ πλέον ἀποδοτικὴ ἡμέρα, θὰ ξεπερνοῦσε τὶς 7.000 δρχ. τὸ μῆνα. Καὶ καταλήγει: «Ἕνας διπλωματοῦχος δημόσιος ὑπάλληλος μόλις εἰσπράττει 2.500 δρχ. τὸ μῆνα, ἕνας ὁδηγὸς αὐτοκινήτου μόλις 3.000 δρχ. ἐνῶ ἕνας ἁπλὸς ζητιάνος εἰσπράττει τὰ διπλάσια καὶ μάλιστα ἀφορολόγητα!»

Δεύτερο συμπέρασμα τῶν μελετητῶν τοῦ φαινομένου εἶναι ὅτι ἡ «κυρία πελατεία» τῶν ἐπαιτῶν εἶναι οἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύουν κάποιο μικρὸ παιδάκι. Κατὰ κανόνα ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες δίνουν στὸ μικρὸ ἕνα κέρμα νὰ τὸ δώση στὸ ζητιάνο καὶ ἔτσι δημιουργοῦν ἕναν νέο πελάτη τῶν ἐπαιτῶν. Οἱ ἄνδρες εἶναι περισσότερο δύσπιστοι, πλὴν τῶν ἡλικιωμένων, οἱ ὁποῖοι ἴσως φαίνεται μὲ τὴν ἐλεημοσύνη ποὺ δίδουν θέλουν νὰ ἐγγράψουν κάποια μικρὴ ὑποθήκη στὸ βιβλίο τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

Τρίτο συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν εἶναι ὅτι οἱ πραγματικὰ φτωχοί, αὐτοὶ ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τῆς βοηθείας, σπάνια χρησιμοποιοῦν τὴν ἐπαιτεία γιὰ νὰ λύσουν μόνιμα ἢ προσωρινά τους οἰκονομικὰ προβλήματα. Κατὰ κανόνα ὅλοι ὅσοι ἀσκοῦν τὴν ἐπαιτεία εἶναι ἐξ ἐπαγγέλματος ζητιάνοι, ἔχουν εἰδικὰ ἐκπαιδευθῆ στὸ ἐπάγγελμα

αὐτὸ καὶ ἀποζοῦν ἀπὸ αὐτό. Καὶ φυσικά, ἐφ' ὅσον ὡς ἔχει ἀποδειχθῆ εἶναι ἀρκετὰ προσοδοφόρο, προσελκύει διαρκῶς καὶ νέους θιασῶτες, οἱ ὁποῖοι, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν εὐπιστία καὶ ἀφέλεια τῶν πολλῶν, ζοῦν εἰς βάρος τοῦ συνόλου, ὡς παρασιτικὰ ἄτομα.

Τὸ φαινόμενο τῆς ἐπαιτείας στὴν Ἑλλάδα εἶναι, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ἐνδημικό. Τόσο στὴν πρωτεύουσα καὶ τὰ ἀστικὰ κέντρα, ὅσο καὶ στὴν ὕπαιθρο, χιλιάδες ζητιάνοι ἢ διακονιάριδες, ὅπως τοὺς θέλει ἡ μεγάλη μᾶζα τοῦ λαοῦ, γυρίζουν ἀπὸ δρόμο σὲ δρόμο, ἀπὸ ἐκκλησία σὲ ἐκκλησία, ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἐκλιπαροῦν τὴν ἐλεημοσύνη τῶν συνανθρώπων τους. Δὲν ὑπάρχουν δυστυχῶς στατιστικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπαιτῶν, οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν γιατὶ οἱ ἐπαῖτες κατὰ τὴν ἀπογραφὴ δηλοῦν καὶ μόνιμο κατοικία καὶ ἐπάγγελμα. Τὰ μόνα στοιχεῖα εἶναι τῶν καταδικασμένων ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν. Σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτά, κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος, κατεδικάσθησαν γιὰ ἐπαιτεία 260 ἄτομα ἤτοι 153 ἄνδρες καὶ 107 γυναῖκες καὶ γιὰ ἀλητεία 239 ἄτομα ἤτοι 208 ἄνδρες καὶ 31 γυναῖκες διαφόρου ἡλικίας. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ εἶναι φυσικὰ ἐνδεικτικοὶ γιατὶ ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς εἶναι κατὰ πολὺ πολλαπλάσιος.

Ἀπὸ πλευρᾶς ἀστυνομικῆς τὸ κοινωνικὸν αὐτὸ φαινόμενο παρουσιάζει ἰδιάζουσα μορφή. Ἡ πολιτεία ἔχει θεσπίσει νόμους, ποὺ τιμωροῦν τὴν ἐπαιτεία. Ἡ δικαιοσύνη, ὅταν προσάγεται ἐνώπιον της ὁ ἐπαίτης, ἐπιβάλλει τὴν προβλεπομένη ποινή.

Πολλὲς ὅμως φορὲς ἐπικρατεῖ καὶ στὰ δικαστήρια τὸ αἴσθημα τῆς φιλευσπλαγχνίας καὶ οἱ δικασταὶ δέχονται τὶς δικαιολογίες τῶν ἐπαιτῶν.

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐπίσης πράττουν τὸ καθῆκον τους. Τακτικὲς εἶναι οἱ «παγάνες» ποὺ συγκεντρώνουν τοὺς ἐπαῖτες καὶ ἀλῆτες. Πολλὲς φορὲς γεμίζουν τὰ κρατητήρια. Δὲν εἶναι ὅμως δυνατὸν ν' ἀρνηθοῦμε στὸ ἀστυνομικὸ ὄργανο τὴν ἐκδήλωσι ἐνδιαφέροντος πρὸς ἕνα ἀναξιοπαθοῦντα συνάνθρωπό του καὶ νὰ ἀπαιτοῦμε ὅπως συλλαμβάνῃ καὶ ὁδηγῇ στὸ δικαστήριο κάθε ἄτομο, ποὺ ὑπὸ οἱανδήποτε πρόφασι «τείνει τὸ χέρι». Ἀλλὰ ὅπου ὑπάρχουν ἔκδηλα τὰ συμπτώματα τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐπαιτείας τὸ ἀστυνομικὸν ὄργανον εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὁδηγεῖ τὸν παραβάτη τῶν νόμων στὴν Δικαιοσύνη.

Φυσικὰ τὸ ἰδεωδέστερο θὰ ἦτο τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα νὰ συλλαμβάνουν ἀνεξαρτήτως ὅλους ἐκείνους, ποὺ στηρίζουν τὴ διαβίωσί τους στὴν ἀφέλεια τῶν πολλῶν. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει ὅτι ἡ πολιτεία, παράλληλα μὲ τὶς φυλακές, ἔχει καὶ ἐπαρκῆ ἀναμορφωτήρια καὶ ἄσυλα, ὅπου θὰ ἐγκλείωνται οἱ συλλαμβανόμενοι ἐπαῖτες καὶ ἀλῆτες. Καὶ αὐτὸ δὲν συμβαίνει ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ σὲ πολὺ προηγμένα κράτη, ὅπως στὰ Σκανδιναυϊκὰ καὶ οἰκονομικῶς εὔρωστα, ὅπως τὴν Ἀμερική, Γερμανία καὶ ἄλλου.

Ἄλλωστε, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐπαίτου προσελκύει ὄχι μόνον τοὺς φυγόπονους, τοὺς ὀκνηροὺς καὶ γενικὰ τοὺς τεμπέληδες ἀλλὰ καὶ ὅλους ἐκείνους ποὺ στεροῦνται εἰδικῶν γνώσεων, ἀλλὰ θέλουν νὰ κάμουν τὴ διπλῆ ζωὴ τοῦ ἐπαίτου. Γιατὶ πολλοὶ εἶναι ὄχι μόνον οἱ ἐπαῖτες ποὺ ἔχουν δημιουργήσει τρανταχτὰ κομποδέματα ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ταξιδεύουν γιὰ ἀναψυχὴ καὶ ὅταν χρειασθῆ συνεχίζουν καὶ στὸ ξένο μέρος τὸ προσοδοφόρον ἐπάγγελμά τους. Καὶ μάλιστα μὲ πολλὴ μεγαλύτερη ἀπόδοσι, γιατὶ ἔχουν τὴ συμπάθεια τῶν ὁμοιοεπαγγελματιῶν τῆς χώρας, τὴν ἀνοχή τους καὶ τὴν ὑποστήριξί τους.

Συμπέρασμα ὅλων εἶναι ὅτι ἡ ἐπαιτεία εἶναι ἕνα κοινωνικὸ καρκίνωμα σὲ διεθνῆ κλίμακα καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐκλείψῃ. Εὐτύχημα εἶναι ὅπως μειωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπαγγελματιῶν ἐπαιτῶν. Γιατὶ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀφελῶν περιορίζεται μὲ ἀντίκτυπο ὄχι μόνον στὰ πραγματοποιούμενα κέρδη ἀλλὰ πολλὲς φορὲς νὰ στεροῦνται τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης ἐκεῖνοι ποὺ πραγματικὰ ἔχουν ἀνάγκην αὐτῆς.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Ο «ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΦΤΟΥ»
ΚΑΙ Η ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ (ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ) ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν τὰ κατάφερε στὴ συντροφικὴ ζωὴ ὁ γύφτος. Ἦταν τύπος διαλεχτός, ἀταίριαστος μέσα στοὺς ὁμόφυλους γύφτους, «ξεχωριστὸς μέσα στοὺς ξεχωριστούς». Νὰ ἡ ἀτομικότητα τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐλεύθερου ἀνθρώπου, ποὺ διαθέτει ὅπως θέλει τὸ ἄτομό του καὶ ὄχι ὅπως τοῦ ἐπιτάσσουν οἱ ἄλλοι. Νομίζουμε πὼς δὲν ἀντέχει ἐδῶ ἡ θεωρία τοῦ Ζαχαριάδη, ποὺ θέλει τὸν γύφτο ἕναν κοινωνικὸ ἐπαναστάτη νὰ γκρεμίζει τὰ παληὰ καὶ νὰ θέλει «μιὰ καινούργια ἀνόρθωση». Τὸ συμπέρασμα τῶν Μαρξιστῶν ποὺ κινᾶ πρὸς τὰ μπρὸς» δίχνει τὴν ἀπόλυτη σύγχιση καὶ ἠθελημένη διαστρέβλωση στὸ νόημα τοῦ Παλαμικοῦ Γύφτου. Γιατὶ στὸν «Δωδεκάλογο» δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ταξικὴ κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Ὁ Γύφτος εἶναι ἕνας ἥρωας, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀρνεῖται τὰ πάντα γιὰ νὰ στήνει τὴ δική του κοινωνία, πρᾶγμα ποὺ φανερώνει τὸ Ἄτομο στὸ ἀποκορύφωμα τῆς δημιουργίας. Ὁ ἀρνητικὸς ἐπαναστατισμὸς τοῦ Γύφτου εἶναι νιτσεϊκὴ ἀποστροφή, ὄχι κομμουνιστική, μιὰ μορφὴ μηδενισμοῦ ποὺ γρήγορα μεταβάλλεται σὲ θετικὸ ἐπαναστατισμό, σὲ ἐθνισμό, ὅταν, ὅπως θὰ δοῦμε, ὁ Γύφτος ἀνασταίνει μέσα του τὶς μεγαλύτερες ἠθικὲς ἀξίες καὶ ἀπολυτρώνεται. Ἐντελῶς φιλοσοφικὴ καὶ λυρικὴ ἡ κίνηση τοῦ Γύφτου καὶ ὄχι ταξικὴ καὶ κομματική, ἀνασταίνει μέσα του ὅσα γκρέμισε : Τὴν Πίστη, τὴν Πατρίδα, τὴν Ἀγάπη, τὴν Ἰδέα καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἐλευθερίας.

Στὸ Γύφτο τοῦ δεύτερου καὶ τοῦ ἑβδόμου λόγου στηρίχτηκαν οἱ κομμουνισταὶ γιὰ νὰ θεμελιώσουν τὸν ἰδεαλισμὸ τοῦ Παλαμᾶ στὴ Μαρξιστικὴ ἰδέα. «Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὄνομα τοῦ Γύφτου ποὺ παίρνει, γιατὶ μέσα στὴν ἐργατιὰ γύφτοι λέγονται οἱ σιδεράδες καὶ οἱ μηχανουργοί (!), δηλαδὴ οἱ πιὸ βιομηχανικοὶ ἐργάτες...» μᾶς λένε. Δηλαδὴ ὁ Γύφτος εἶναι τὸ προλεταριᾶτο! Καὶ ὅμως ὁ Παλαμᾶς μᾶς παρουσιάζει τὸ Γύφτο νὰ προσπαθῆ νὰ γίνει κάποτε «χαλκιὰς»—σιδηρουργός. Ἄρα δὲν ἦταν ἀπὸ πρὶν χαλκιᾶς. Μᾶς δείχνει ὁ Παλαμᾶς ὅτι ὁ Γύφτος δὲν τὰ καταφέρνει νὰ συμβιβαστεῖ μὲ τὸ πρακτικὸ καὶ κοινωνικὸ ἔργο καὶ ἀντὶ γιὰ ἐργαλεῖα φτιάχνει ἀνωφέλευτα, ἀχρείαστα, ἀλλόκοτα καὶ περιττὰ ὄντα. Γίνεται μουσικὸς καὶ «κερνάει τὸν ἦχο», ὅπως τονίζει ὁ Παλαμᾶς. Δὲν εἶναι λοιπὸν βιομηχανικὸς ἐργάτης, μὰ εἶναι ποιητὴς καὶ μουσικός. Θὰ τὸν δοῦμε ἄλλωστε στὸ τέλος τοῦ «Δωδεκαλόγου» νὰ μένει μόνος «στὰ πλατειὰ τῆς ἐρημιᾶς» καὶ στὸ ἀποκορύφωμα τοῦ νιτσεϊσμοῦ καὶ τοῦ μηδενισμοῦ νὰ κλείνει ὁ «Δωδεκάλογος» μὲ ξέχωρη νιτσεϊκὴ ἀποστροφή :

Μέσα στοὺς ξεχωριστούς
ὁ ξεχωριστὸς ἐγὼ εἶμαι.
Μές στῆς φυλακῆς τοὺς διαλεχτούς
εἶμαι ὁ διαλεχτὸς ἐγὼ
τοῦ φυλακωτῆ,
τρισωϊμὲ καὶ τρισαλλοί.....

Στὸν Τρίτο λόγο συναντᾶμε τὴ σοφία τοῦ Ἰησοῦ υἱοῦ Σειράχ. «Ἀγάπη» τιτλοφορεῖται ὁ λόγος τοῦτος καὶ βρίσκουμε πρῶτα τὴν ἀγάπη τῆς γυναῖκας, τὸν ὕμνο στὸν ἔρωτα: «Μὴ δῶς γυναικὶ τὴν ψυχήν σου, ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσχύν σου», εἶναι ἡ ρήση τοῦ Ἰησοῦ υἱοῦ Σειράχ, ποὺ ὁ

Παλαμᾶς παίρνει σὰν κεντρικὴ ἰδέα τοῦ λόγου. Καὶ προχωρεῖ στὴν ὁμολογία τῆς ἁγνῆς ἀγάπης, κάποιας τσιγγάνας ἀγάπης :

Περδικόστηθη τσιγγάνα,
ὦ μαγεύτρα ποὺ μιλεῖς
τὰ μεσάνυχτα πρὸς τ' ἄστρα
γλῶσσα προσταγῆς,

ποὺ μιλώντας γιγαντεύεις
καὶ τοὺς κόσμους ξεπερνᾶς
καὶ τ' ἀστέρια σοῦ φοροῦνε
μιὰ κορώνα ξωτικιᾶς!

Σφίξε γύρω μου τὴ ζώνη
τῶν ἀντρίκειω σου χεριῶν.
Εἶμαι ὁ μάγος τῆς ἀγάπης,
μάγισσα τῶν ἀστεριῶν.

Μάθε με πὼς νὰ κατέχω
τὰ γραφτὰ θνητῶν κι' ἐθνῶν,
πῶς τ' ἀπόκρυφα τῶν κύκλων
καὶ τῶν οὐρανῶν.
. . . . . .

Μάθε με ὅλα νὰ διαβάζω
τὰ ὑπερκόσμια μυστικά,
στὸ σκολειὸ τῆς ἀγκαλιᾶς σου,
μέσα στὰ φιλιά.

Κι' ὅλα γύρω μου τὰ πάντα
παντογνώστρα σὲ μηνᾶν·
μόνο κάτι ἀκόμα λείπει....
νά με! Ἐγὼ κι' Ἐσὺ τὸ Πᾶν!

Ὕστερα ἀπὸ τὸν ὕμνο αὐτὸν κατηγορεῖ τὴν ἀγάπη τῆς ἐποχῆς του, μιὰ ἀγάπη συμφεροντολογικὴ καὶ ἄπιστη. Πλατειὰ καὶ γεμάτη ἰδανικὰ τὴν ὁραματίστηκε ὁ γύφτος τὴν ἀγάπη ἀλλὰ τὴν βρῆκε στενὴ κι' ἀνάποδη. Γι' αὐτὸ «Μὴ δὼς γυναικὶ τὴν ψυχήν σου, ἐπιβῆναι αὐτὴν ἐπὶ τὴν ἰσχύν σου...» Γκρεμίζει λοιπὸν τὸ φωτοστέφανο τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτα ὁ ποιητής, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν τὸν ἔμαθε τὸ γύφτο του πῶς νὰ κατέχει τὰ γραφτὰ θνητῶν κι' ἐθνῶν, πῶς νὰ διαβάζει τὰ ὑπερκόσμια μυστικὰ καὶ τ' ἀπόκρυφα τῶν κύκλων σὲ σχολειὸ ἀγκαλιᾶς, μέσα στὰ φιλιά. «Ἐγὼ κι' Ἐσὺ τὸ Πᾶν» μεταφράστηκε στὸ Τίποτα, στὸ μηδενισμό.....

Εἶπαν πῶς ὁ Παλαμᾶς δὲν ὑπῆρξε ποτὲ θαυμαστὴς τῆς νιτσεϊκῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ μηδενισμοῦ ἀλλὰ θέλησε μόνο νὰ δώσει σὲ μερικὰ ἔργα του κάτι ἀπὸ τὶς ἰδέες τοῦ Νίτσε. Εἶπαν ἄλλοι ὅμως ὅτι ὁ Παλαμᾶς, ὅπως καὶ πολλοὶ τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ, εἶχε σὲ μεγάλο βαθμὸ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὶς φιλοσοφικὲς ἰδέες τοῦ Νίτσε. Ἡ ἀλήθεια φαίνεται νὰ βρίσκεται στὴν δεύτερη γνώμη ἀλλὰ μὲ τούτη τὴν διαφορά : Ὅτι ὁ Παλαμᾶς μηδενίζει γιὰ νὰ πλάσει ἐκ νέου καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἀφήσει κενό. Μὲ τὸ Γύφτο του θέλει νὰ γκρεμίσει τὰ πάντα γιὰ νὰ χτιστεῖ ὁ νέος κόσμος ποὺ ὁραματίστηκε. Κι' αὐτὸ ὅμως εἶναι μιὰ

ἀποκορύφωση ἐποχική, προσωρινή, ἀφοῦ γρήγορα πείθεται πὼς ὅ,τι ὑπάρχει εἶναι θετικὸ καὶ πρέπει μόνο νὰ στηριχτεῖ γιὰ νὰ μεγαλουργήσει.

Τὸ γκρέμισμα συνεχίζεται καὶ στὸν Τ έ τ α ρ τ ο λόγο. Ἐδῶ κρημνίζονται ὅλες οἱ γνωστὲς θρησκεῖες μὲ τὸ «Θάνατο τῶν Θεῶν» γιὰ νὰ κρημνισθοῦν στοὺς ἄλλους λόγους καὶ οἱ εἰδωλολατρικοὶ θεοί. Θὰ πέσει στὸ τέλος καὶ τὸ Βυζάντιο καὶ ἔτσι δὲν θὰ μείνει τίποτε πλέον ἀπὸ τὸν παληὸ κόσμο. Τὸ τ ί π ο τ α τὸ συναντᾶμε στὸ τέλος τοῦ τετάρτου λόγου μὲ τοὺς στίχους.

Χωρὶς ἔχτρα, χωρὶς ἔρωτα,
ὁ τεχνίτης ἤρθα ἐδῶ
γιὰ τῶν ψευτονείρων σου, ἄνθρωπε,
τὸ ν α ὶ νὰ πλάσω ἐγώ·

τέρας ἄγαλμα τὸ Τίποτε
μ' ὅλες τὶς Θρησκεῖες τῆς Πλάσης,
Τέρας γιὰ νὰ φοβηθῆς
καὶ μαζὶ γιὰ νὰ γελάσεις!!!...

Ὁ «Θ ά ν α τ ο ς τ ῶ ν Ἀ ρ χ α ί ω ν»—ποὺ εἶναι ὁ τίτλος τοῦ Π έ μ π τ ο υ λόγου—εἶναι ποίημα ἡρωϊκῆς φιλοσοφίας. Ὁ μηδενισμὸς συνεχίζεται μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ γύφτου, μὲ τὴ διαφορὰ πὼς ὁ ποιητὴς ἔχει ἐδῶ βαθειὰ συνείδηση γιὰ τὸ μοναδικὸ πέρασμα, γιὰ τὸ μοναδικὸ ἀνθοβόλημα, ποὺ ὁ κλῆρος ἔταξε στὴν ἑλληνικὴ φυλή. Σωστὰ ἔχει λοιπὸν εἰπωθῆ γιὰ τὸν Κωστῆ Παλαμᾶ ὅτι στὴν ποίησή του ἀναφαίνεται ὁλόκληρος ὁ ἑλληνικὸς κόσμος μέσα ἀπὸ τὶς ἄπειρες μεταμορφώσεις του. Πρὶν προχωρήσουμε στοὺς στίχους ποὺ θὰ τὸν δικαιώσουν ἀπόλυτα γι' αὐτό, θὰ δοῦμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἔργο γνωστοῦ Ἄγγλου φιλολόγου ποὺ θὰ μᾶς δώσει παραστατικὰ καὶ θὰ μᾶς βοηθήσει νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὴ σχέση μὲ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ κόσμο : «Ἡ μεγαλοφυΐα τῶν Ἑλλήνων ἦταν ἀναντίρρητα περισσότερο διανοητικὴ παρὰ πρακτική, κι' αὐτὲς οἱ ἰδιότητες τῆς διανοίας ποὺ τοὺς ἔκαμαν ὑπέροχους στὴν ποίηση ἦταν οἱ ἴδιες, ἐκεῖνες ἰδιότητες ποὺ τοὺς ἔκαμαν τελειωτικὰ νὰ καρποφορήσουν στὰ ἄλλα εἴδη τῆς λογοτεχνίας, στὴν ἐπιστήμη, στὴν τέχνη καὶ στὴν πολιτικὴ ἐξέλιξη. Ὁ κλῆρος ποὺ τοὺς ἔτυχε στὸ δρᾶμα τῶν Ἐθνῶν ἦταν νὰ δημιουργοῦν μορφὲς κάλλους καὶ νὰ ἀνακαλύπτουν ἰδέες ποὺ δὲν ἔπαυαν νὰ ἐπενεργοῦν καὶ ὅταν ἀκόμα εἶχε διαβῆ τὸ σύντομο ἀνθοβόλημα τῆς ἴδιας των ὑπάρξεως, δίνοντας ἔτσι μιὰ παρόρμηση, μιὰ νέα κατεύθυνση σ' ὁλόκληρο τὸ ρεῦμα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς...»

(Συνεχίζεται)

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

'Εκ τοῦ 'Αγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective»,
κατὰ μετάφρασιν 'Αστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

'Η ἔγχρωμη φωτογραφία, ποὺ παρουσίασαν οἱ ἀστυνομικοί, ἔκανε τὸν συνήγορο ὑπερασπίσεως νὰ ἐξαγριωθῆ καὶ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ φωτογραφία ἐπηρεάζει τοὺς ἐνόρκους. 'Αλλὰ ἡ φωτογραφία ἔγινε ἀποδεκτὴ ὡς μαρτυρικὸ στοιχεῖο. Φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἡ γυναίκα εἶχε ὑποστῆ στραγγαλισμό. Τὰ ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων ἦσαν εὐδιάκριτα πάνω στὸ λαιμό. "Αλλες φωτογραφίες ἔδειχναν ἐπίσης ὅτι ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε κτυπηθῆ στὸ κεφάλι καὶ στὰ αὐτιά.

'Ο κατηγορούμενος ἐκρίθη ἔνοχος καὶ καταδικάσθηκε σὲ 50 ἐτῶν κάθειρξι, γιὰ ἀπόπειρα λῃστείας καὶ βιασμοῦ. Μὲ τὴν κοινὴ φωτογραφία θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ φανοῦν τὰ σημάδια καὶ ὁ ἐγκληματίας θὰ διέφευγε τὴν καταδίκη.

Στὴν φωτογράφησι ὅμως τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ἡ κοινὴ φωτογραφία εἶναι ἱκανοποιητική. Γιατὶ ἐδῶ δὲν χρειάζεται χρωματικὸς προσδιορισμὸς γιὰ τὴν ἀπόδειξι. Οἱ γραμμές, οἱ σπεῖρες καὶ οἱ αὐλακώσεις μόνον, εἶναι ἀρκετές.

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα κάθε δακτύλου καὶ ἀντίχειρος ἑνὸς ἀτόμου διαφέρουν ἀφ' ἑνὸς μὲν μεταξύ τους, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ὁποιουδήποτε ἄλλου ἀτόμου στὸν κόσμο.

'Η ἀπίστευτη αὐτὴ διαφορὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δημιούργησε τὸ μεγαλύτερο κλάδο τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας. Μιὰ ἐπίσκεψις τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ ἀρχείου τοῦ "Εφ-Μπὶ-"Αϊ μπορεῖ νὰ πείσῃ τὸν καθένα γιὰ τὴ σημασία τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Πρὶν λίγα χρόνια, ἡ δυσκολία στὴ χρησιμοποίησι τῆς δακτυλοσκοπίας ὠφείλετο κυρίως στὴ φωτογράφησι ἀποτυπωμάτων ἐπὶ ἀνωμάλου ἐπιφανείας, ὅπως π.χ. οἱ δύο πλευρὲς μιᾶς γωνίας.

Γιὰ νὰ ὑπερπηδηθῆ ἡ δυσκολία αὐτὴ ἐπινοήθηκε ἀπὸ μιὰ φίρμα τῆς Νέας 'Υόρκης μιὰ πρωτότυπη συσκευή. 'Η συσκευὴ αὐτὴ καλεῖται φωτοσυγκεντρωτὴς καὶ συνίσταται ἀπὸ ἕνα μακρύ, ἀλλὰ ἁπλὸ ἐξάρτημα τῆς συνήθους δημοσιογραφικῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐξαρτήματος αὐτοῦ μπορεῖ νὰ φωτογραφηθοῦν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται πάνω σὲ ἀνώμαλη ἐπιφάνεια ὅπως π.χ. στὶς γωνίες μιᾶς πόρτας, στὰ παράθυρα, στὶς κοῖλες καὶ κυρτὲς ἐπιφάνειες ἑνὸς αὐτοκινήτου ἢ στὶς δύο πλευρὲς ἑνὸς χρηματοκιβωτίου. 'Ο φωτοσυγκεντρωτὴς πείθει καὶ τὸν πλέον ἔξυπνο καὶ στηριζόμενο στὶς ἱκανότητές του ἀπατεώνα ὅτι, καὶ τὰ ἐλάχιστα ἴχνη του ποὺ θὰ βρεθοῦν στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ληφθοῦν καὶ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐναντίον του.

Τὰ ράφια καὶ τὰ ἀρχεῖα τοῦ ἐργαστηρίου εἶναι γεμᾶτα μὲ διάφορες μελάνες, σκόνες, διαλύμματα, μονάδες ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, μηχανήματα ἐλέγχου ναρκωτικῶν, μικρόφωνα καὶ μαγνητόφωνα παντὸς μεγέθους.

'Υπάρχει ἐπίσης καὶ ὁ εὐφυέστατος «ἀστυνομικὸς ρομπότ», ποὺ εἶναι μιὰ συσκευὴ λειτουργοῦσα μὲ μυστικὲς ἀκτῖνες καὶ ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ δώσῃ τὸ σῆμα τοῦ συναγερμοῦ, νὰ χρησιμοποιήσῃ μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ ἢ ἕνα μαγνητόφωνο, ἢ ἀκόμη καὶ νὰ ἐξαπολύσῃ δακρυγόνους βόμβες. 'Η συσκευὴ δημιουργεῖ ἕνα ἀόρατο ἠλεκτρονικὸ πεδίο, στὸ ὁποῖο ὅταν εἰσέλθῃ κανείς, θὰ θέσῃ σὲ ἐνέργεια τὸ μηχάνημα ποὺ εἶναι συνδεδεμένο μ' αὐτό.

"Αλλη ἑταιρία ποὺ ἀσχολεῖται εἰδικῶς μὲ τὴν δακτυλοσκοπία εἶναι ἡ Φάουροτ 'Ινκορπορέϊσιον. 'Η ἑταιρία ἱδρύθηκε ἀπὸ τότε ποὺ ἐστάλη ὁ πρῶτος δολοφόνος

στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, μὲ βάσι τὴν μαρτυρία τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων.

Τὴν 6η Δεκεμβρίου 1911 ἕνας κοσμηματοπώλης, ὀνόματι Ἰσαὰκ Φόγκελ, βρέθηκε δολοφονημένος στὴ Νέα Ὑόρκη. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε κτυπημένο καὶ καψαλισμένο στὸ ἰσόγειο ἑνὸς κτιρίου. Ὁ δολοφόνος εἶχε προσπαθήσει νὰ τὸ ρίξη μέσα σ' ἕνα φοῦρνο, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε.

Ἐκεῖ κοντὰ βρέθηκε μιὰ τσάντα, ἡ ὁποία περιεῖχε μιὰ σιγαροθήκη. Ὁ ὑπαστυνόμος Τζόζεφ Φαουρότ, τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐξήτασε τὴ σιγαροθήκη ἐπισταμένως. Προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη τὰ ἀσήμαντα ἐκεῖνα ἴχνη—τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα—τὰ ὁποῖα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του ἔβλεπαν μὲ ἀμφιβολία.

Ὁ Φαουρὸτ εἶχε πάει κατὰ τὸ παρελθὸν στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάση τὶς θεωρίες τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μπερτιγιόν, ἱδρυτοῦ τῆς ἐπιστημονικῆς μεθόδου ἐξακριβώσεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ γιὰ ἕνα ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα εἶχε ἐργασθῆ μαζὶ μὲ τὸν διάσημο ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκότλαντ Γιάρντ, Χάνρυ, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητα ἦταν ὁ εὑφευρέτης τῆς δακτυλοσκοπίας.

Ἔκτοτε ὁ Φαουρὸτ ἔπαιρνε τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ἐγκληματιῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀπασχολοῦσαν καὶ τὰ ταξινομοῦσε σὲ ἀρχεῖο.

—Ποιὸς μένει στὸ κτίριο αὐτό ; ρώτησε, συνεχίζοντας τὴν ἐξέτασι.

—Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ἀσανσέρ, δύο ἔνοικοι....

—Ἔχει ἰδῆ κανεὶς τὸν ὁδηγὸ τοῦ ἀσανσὲρ μετὰ τὸ ἔγκλημα ;

—Ὄχι.

—Πῶς λέγεται ;

—Τζὸ Ρόμπερτς.

Ὁ ὑπαστύνομος θυμήθηκε τότε τὴ σύλληψι ἑνὸς Τζὸ Ρόμπερτς πρὶν μερικοὺς μῆνες στὴν ἴδια περιοχὴ γιὰ ἀπόπειρα διαρρήξεως. Τοῦ εἶχε πάρει τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ὁ Φαουρὸτ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του παίρνοντας μαζὶ καὶ τὴν σιγαροθήκη. Τῆς ἔρριξε δακτυλοσκοπικὴ σκόνη καὶ ἔλαβε ἕνα ἀποτύπωμα. Μετὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο μιὰ κάρτα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Τζὸ Ρόμπερτς. Τὸ ἀποτύπωμα τῆς κάρτας καὶ τὸ ἀποτύπωμα τῆς σιγαροθήκης ἦταν ὅμοια !! Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ κατηγορία τῆς δολοφονίας ἐπιρρίφθηκε στὸν ὁδηγὸ τοῦ ἀσανσὲρ. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἔνορκοι παραδέχθηκαν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ὡς στοιχεῖο μαρτυρίας. Ὁ Ρόμπερτς καταδικάσθηκε σὲ θάνατο καὶ ἐκτελέσθηκε. Οἱ θεωρίες τοῦ ὑπαστυνόμου Φάουροτ ἔγιναν παραδεκτές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προαχθῆ καὶ νὰ φθάση μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Γ' ὑποδιευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὸ 1932 συναντήθηκε στὴ Νιοὺ Τζέρσεϋ μὲ ἕνα χημικό, ὀνόματι Ντονέρο, μὲ τὸν ὁποῖο συνεβλήθη καὶ ἵδρυσε τὴν ἑταιρία Φαουρότ. Σήμερα τὸ τμῆμα τῆς δακτυλοσκοπίας τῆς ἐπιχειρήσεως διευθύνεται ἀπὸ τὴν κόρη τοῦ Ντονέρο, Κα Μαίρυλιν Πικάρ, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγνωρισμένη καὶ εἰδικευμένη στὴν ἐπιστήμη τῆς δακτυλοσκοπίας, ποὺ γιὰ νὰ τὴν σπουδάση ταξίδεψε σ' ὅλη τὴν Ἀμερική, δίδοντας συγχρόνως ἐξηγήσεις ἐπὶ τῆς τεχνικῆς τῆς δακτυλοσκοπίας στοὺς ἁρμοδίους, σχετικῶς μὲ τὴν κατάρτισι τῶν ἀρχείων, καὶ λαμβάνοντας τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα βρεφῶν σὲ νοσοκομεῖα.

—«Μπορεῖ νὰ ξέρω ἀρκετά. Ἀλλὰ ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ ποὺ δὲν τὰ ξέρω. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἔχω εἰδικευθῆ ἀκόμη. Σ' ἕνα ἀεροπορικὸ δυστύχημα, τὸ ὅλο ποὺ ἀνευρέθη ἦταν ὁ ὦμος ἑνὸς ἀνδρός. Ἀλλὰ τὸ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ ἔκανε μιὰ πλήρη ἐξακρίβωσι ἀπ' αὐτό. Αὐτὸ θὰ πῆ πεῖρα», εἶπε κάποτε.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαίρυλιν, Πιὲρ Πικάρ, εἶναι ὑποδιευθυντὴς τῆς ἐπιχειρήσεως. Εἶναι ἀδύνατος καὶ μιλᾶ τὰ ἀγγλικὰ μὲ γαλλικὴ προφορά. Ἡ ἐπιχείρησις ἀσχολεῖται μὲ τὴν τελειοποίησι ἑνὸς παράξενου μηχανήματος.

Πρόκειται γιὰ μιὰ συσκευὴ ποὺ συνίσταται ἀπὸ ἕνα κύκλωμα τηλεφωτογρα-

φικῆς μηχανῆς. Ὅταν τὸ σύστημα τεθῆ σὲ λειτουργία, μπορεῖ κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ πάνω σὲ μία ὀθόνη καὶ νὰ ἐλέγξῃ ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι τοὺς διαδρόμους μιᾶς φυλακῆς, τὰ τμήματα ἑνὸς καταστήματος ἢ τὶς βιομηχανικὲς ἐγκαταστάσεις.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐλέγχου ὁ χειριστὴς τοῦ μηχανήματος μπορεῖ νὰ ρυθμίσῃ κατὰ βούλησι τὸ πεδίον ὁράσεως πρὸς ὅποια κατεύθυνσι καὶ ἀπόστασι θέλει. Μπορεῖ νὰ λάβῃ πανοραμικὴ ἢ ἀντεστραμμένη ἄποψι, ἢ νὰ συνδυάσῃ μακρινὰ τοπία μὲ κοντινά. Ἀκόμη καὶ μὲ ἐλάχιστο φῶς εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῆ μιὰ ἐξαιρετικὴ εἰκόνα πάνω στὴν ὀθόνη. Ἡ συσκευὴ αὐτὴ εἶναι πράγματι ἕνας ἀόρατος ὀφθαλμός, ἱκανὸς νὰ ἐπιτηρῆ τὰ πάντα ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασι, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα.

Τὸ ἔδαφος ἐπίσης ἀποδείχθηκε γόνιμο πεδίο γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐργασία τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Σὲ μιὰ κεντρικὴ πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς ἕνας ὁδηγὸς κτύπησε κάποιον καὶ ἐξαφανίσθηκε. Ἐλήφθη ἕνα δεῖγμα ἐδάφους, ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ ὑπόπτου καὶ ἐστάλη στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ. Ἕνα ἄλλο δεῖγμα εἶχε ληφθῆ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος καὶ ἐστάλη ἐπίσης στὸ ἐργαστήριο. Ἐκεῖ διαπιστώθηκε ὅτι τὰ δύο δείγματα ἦσαν ὅμοια καὶ προήρχοντο ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος. Ἕνα ἀσύνηθες φαινόμενο ἦτο ὅτι καὶ τὰ δύο δείγματα περιεῖχαν μεγάλη ποσότητα ψευδαργύρου, χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τὰ δείγματα δὲν προήρχοντο φυσικὰ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ τόπου τοῦ δυστυχήματος, ἀλλὰ ἀπὸ μία περιοχὴ 125 περίπου μίλλια μακρυά. Διαπιστώθηκε ἐπίσης ὅτι ὁ ὕποπτος βρισκόταν στὴ περιοχὴ αὐτὴ πρὸ τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ μαρτυρία αὐτὴ δὲν ἦτο σαφὴς ἀπόδειξις, ἦτο ὅμως μιὰ καλὴ ἀρχή.

Τὸ ἔδαφος μπορεῖ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικὰ ἑνὸς ἐγκλήματος κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐὰν περιέχῃ ἀρκετὴ ποσότητα πηλοῦ, θὰ σταλῆ ἕνα δεῖγμα στοὺς ἐπιστήμονας τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ, ὅπου θὰ ὑποστῆ μιὰ διάφορο θερμικὴ ἀνάλυσι. Ἐκεῖ δύο δείγματα ἐδάφους ἐξετάζονται γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν περιέχουν τὰ ἴδια συστατικὰ καὶ θερμαίνονται μέχρι 1.000 βαθμούς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ εἰδικὸς θὰ καταλήξῃ καὶ θὰ προσδιορίσῃ τὸ εἶδος τοῦ πηλοῦ ποὺ περιέχεται καὶ σὲ ποιὰ ἀναλογία.

Ἄλλα δείγματα ἐδάφους ὑφίστανται «πλῦσι» ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα, τὸ ὁποῖο τὰ ὑποβάλλει στὴν ἐπίδρασι ὑψηλῆς τάσεως ἠχητικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα ἀπομονώνουν ἀνεξάρτητα τὸν ἕνα κόκκο ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἡ παρουσία ὡρισμένων στοιχείων, σὲ μεγάλη ποσότητα ἐδάφους καὶ σὲ ἀναλογία μικροτέραν τοῦ $1\,^0/_{00\cdot000}$, ἔχει πολλὲς φορὲς μεγάλη σημασία. Ὁ προσδιορισμός τους ἔχει γίνει ἀντικείμενο μελέτης ἐπὶ πολλὰ χρόνια τώρα ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς τοῦ Ἔφ-Μπὶ-Ἄϊ.

Μερικὲς φορὲς χρησιμοποιώντας τὶς ἀκριβεῖς χημικὲς ἀναλογίες τῶν στοιχείων αὐτῶν, εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορισθῆ ἕνα εἶδος ἐδάφους, ἀκόμη καὶ σὲ ἀναλογία $1\%_{00\cdot000}$.

Πολλὲς φορὲς ἀκόμη καὶ οἱ νεκροὶ ἀποκαλύπτουν τὰ μυστικά τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν πάρει γιὰ πάντα μαζί τους στὸ τάφο.

Ἐπίσης ἔχει ἀνακαλυφθῆ καὶ μία ἄλλη μέθοδος ἐξακριβώσεως τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου. Ἡ μέθοδος αὐτὴ μπορεῖ νὰ προσδιορίσῃ ἐπακριβῶς τὸν χρόνον τοῦ θανάτου, σχεδὸν μέσα σὲ δύο λεπτά, ἐὰν ἔχῃ ἐπέλθει πρὶν 36 ὥρων. Ὁ Δρ. Λούσβαου, ἀπὸ τὸ Λὸς Ἀλάμο τοῦ Μεξικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται στὸ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλλιφορνίας, ἐφήρμοσε πρῶτος τὴ μέθοδο αὐτή. Μὲ ἕνα εἰδικὸ θερμόμετρο καθίσταται δυνατὸν νὰ μετρηθῆ ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐλαττώνεται ἡ θερμοκρασία ἑνὸς σώματος. Ἔτσι προσδιορίζεται πότε τὸ σῶμα ἦταν στὴν φυσιολογική του θερμοκρασία, ὁπότε ὑποτίθεται ὅτι ἐπῆλθεν ὁ θάνατος.

Τὸ σύστημα βασίζεται πάνω στὴν ἀρχὴ ὅτι τὸ ἀνθρώπινο σῶμα χάνει τὴν θερμότητά του, μὲ ἕνα σχεδὸν κανονικὸ ρυθμό, κάθε 45′ λεπτὰ μετὰ τὸ θάνατο. Οἱ εἰ-

δικοὶ ὑπελόγισαν ὅτι ἡ μέση ἀπώλεια θερμότητος εἶναι 1,5 βαθμοὺς Φαρενάϊτ κάθε ὥρα. Ἀντίθετα ὁ ρυθμὸς ψύξεως εἶναι πολλὲς φορὲς διάφορος, γιατὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντας, ὅπως εἶναι οἱ διαστάσεις τοῦ σώματος, τὸ ντύσιμο, ἡ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος καὶ ἄλλες κλιματικὲς καταστάσεις.

Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ἠλεκτρικοῦ θερμομέτρου εἶναι δυνατὸν νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀπώλεια θερμότητος σὲ κάθε περίπτωσι. Δὲν ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἐκπαίδευσις γιὰ τὴ χρῆσι του.

Λαμβάνεται μιὰ σειρὰ ἀπὸ βαθμοὺς θερμοκρασιῶν κάθε 10′. Κάθε θερμοκρασία καταγράφεται ἀπὸ ἕνα μετρητή, μὲ τὸν χρόνο ποὺ ἔχει ληφθῆ. Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς θερμομετρήσεις, οἱ τρεῖς βελόνες τοῦ μετρητοῦ συνδέονται μὲ μιὰ γραμμή, ἡ ὁποία ἐπεκτείνεται τότε πρὸς τὰ πίσω, χρονικῶς, μέχρις ὅτου φθάσῃ στοὺς 36,7 βαθμούς, ποὺ εἶναι ἡ κανονικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ γραμμὴ αὐτὴ θὰ συναντήσῃ τὸ σημεῖο τῆς φυσιολογικῆς θερμοκρασίας, θεωρεῖται ὡς ὁ χρόνος τοῦ θανάτου.

Ὁ Δρ. Λούσβαου ἐτόνισεν ὅτι ἡ ἐξακρίβωσις κατὰ προσέγγισιν τοῦ χρόνου θανάτου, ἡ ὁποία βασίζεται στὰ συνήθη φαινόμενα καὶ πρακτικὰ μέσα, μπορεῖ πολλὲς φορὲς νὰ ὁδηγήσῃ στὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

Τὰ συνήθη αὐτὰ φαινόμενα εἶναι ἡ δυσκαμψία θανάτου, τὸ μελάνιασμα, ἡ πέψις τοῦ στομάχου, τὰ ὡρολόγια ποὺ ἔχουν σταματήσει καὶ οἱ γνῶμες τῶν εἰδικῶν.

Ἐὰν ὅμως ὁ χρόνος τοῦ θανάτου εἶναι γνωστός, τότε συνδυαζόμενος κατὰ τὴν νεκροψία μὲ ὡρισμένα φαινόμενα, μπορεῖ νὰ ἐξακριβωθῆ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου (φυσιολογικὸς θάνατος, δυστύχημα, αὐτοκτονία, δολοφονία κλπ.)

Μὲ τέτοιες μεθόδους, ὅπως αὐτὴ τοῦ Δρος Λούσβαου, ἡ ὁποία παραδίδεται στὴν διάθεσι τῶν ὑπηρεσιῶν διώξεως τοῦ ἐγκλήματος, τὰ μέσα καὶ τὰ ὅπλα τῆς ἀστυνομίας, πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἐγκληματικότητος, καθίστανται πιὸ σύγχρονα, προοδευτικὰ καὶ ἀποτελεσματικά.

—«Προσβλέπομεν μὲ αἰσιοδοξία στὸ ἐγγὺς μέλλον, ὅσον ἀφορᾶ τὴν συνεχῆ προαγωγὴ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων ἐξακριβώσεως καὶ συλλήψεως τοῦ ἐγκληματίου», ἐδήλωσεν ὁ κ. Χοῦβερ.

Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι πράγματι προφητικὰ καὶ ἀφήνουν νὰ διαφαίνεται ὅτι συνεχῶς κάθε μέρα, ὕστερα ἀπὸ ὅσα ἐξετέθησαν, εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ ἕνα ἐγκληματία νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΗΛΘΕ
ΚΑΙ Η ΔΕΞΙΩΣΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

Θὰ πρέπει τὸ χαριτωμένο αὐτὸ ἐπεισόδιο, ποὺ ἀναστάτωσε τὸν παληὸ ἐκεῖνο καιρὸ τὴν Ἀστυνομία καὶ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, νὰ συνέβη τὸν δεύτερο ἢ μᾶλλον τὸν τρίτο χρόνο τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἰς τὴν Ἀθήνα. Πάντως, μετὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας τοῦ Παγκάλου καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσι δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως, κατόπιν ἐκλογῶν. Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις τότε ἐστεγάζετο ἀκόμη εἰς τὸ πρῶτον της οἴκημα, εἰς τὴν πρώην ὁδὸν Ἴωνος καὶ νῦν Μαρίκας Κοτοπούλη, μὲ Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν τὸν σεβαστὸν ἤδη πρεσβύτην κ. Ἰωάννην Καλυβίτην. Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ὑπὸ διοικητὴν τὸν μόλις προαχθέντα εἰς Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄. τάξεως κ. Ἀριστοτέλην Κουτσουμάρην, ἤδη δικηγόρον, καὶ ὑποδιοικητὴν τὸν τότε Ἀστυνόμον καὶ τέως Ἀρχηγὸν τοῦ Σώματος κ. Θεόδωρον Λεονταρίτην, ἦτο ἐγκατεστημένη εἰς ἕνα τριώροφον κτίριον τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἔπαιξαν ρόλον καὶ τὸ τότε Τμῆμα Τροχαίας Κινήσεως καὶ τὸ Γ΄. Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸ πρῶτον ἦτο ἐγκατεστημένον ὄπισθεν τῆς Δημαρχίας, εἰς τὴν ὁδὸν Κλεισθένους, μὲ διοικητὴν τὸν μακαρίτην Νῖκον Κατραμπασᾶν καὶ ὑποδιοικητὴν τὸν τότε Ἀστυνόμον Β΄. κ. Νῖκον Τσαούσην, ἐνῶ διοικητὴς τοῦ Γ΄. Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ποὺ ἦτο τότε εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, ἦτο ὁ παμφίλτατός μου, τότε Ἀστυνόμος καὶ σήμερον Ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν κ. Δημήτριος Βρανόπουλος.

Μὰ διὰ νὰ καταλάβουμε τὸ πῶς ἔγινε τὸ ἐπεισόδιο, ποὺ θὰ ἀφηγηθοῦμε σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῆς ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας ὅλος ὁ κόσμος ἐψόφαγε διὰ τελετὲς καὶ διὰ δεξιώσεις. Ἂν ἐτύχαινε μάλιστα νὰ ἔλθη κανεὶς ξένος ἡγεμὼν καὶ ἐγένοντο παρελάσεις καὶ ἐπίσημοι ὑποδοχαί, ἡ συμμετοχὴ τοῦ πλήθους ἦτο ἀφάνταστος. Ὁ ἐνθουσιασμὸς μὲ τὸ ὁποῖον ὑπεδέχθησαν τότε αἱ Ἀθῆναι τὸν φίλον αὐτοκράτορα τῆς Ἀβησσυνίας, ἀντιβασιλέα ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, Χαϊλὲ Σελασιὲ ἦτο ἄνευ προηγουμένου. Αἱ χειμεριναὶ δεξιώσεις εἰς τὰ μέγαρα ἦσαν ἀπείρως πολυπληθέστεραι ἀπὸ σήμερον διότι καὶ πλοῦτος περισσότερος ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὁ φόβος τῆς οἰκονομικῆς ἐφορίας νὰ θεωρῇ τεκμήριον πλούτου τὴν συχνὴν ὀργάνωσιν δεξιώσεων εἰς ἕνα μέγαρον τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας. Διότι τότε ἐσώζοντο καὶ πραγματικοὶ ἀριστοκράται καὶ καλλιμάρμαρα μέγαρα, τὰ ὁποῖα σήμερον ἔχουν κατακρημνισθῇ, διὰ νὰ οἰκοδομηθοῦν εἰς τὴν θέσιν των πλέον προσοδοφόροι πολυκατοικίαι. Ὀνειρώδεις ἐπίσης ἦσαν αἱ δεξιώσεις αἱ ὁποῖαι ἐδίδοντο εἰς τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κηφισίας (ἐπὶ Δημοκρατίας εἶχε καταργηθῇ τὸ παλαιὸν καὶ σημερινὸν ὄνομα τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας) μέγαρον τοῦ ζῶντος τότε ἐξορίστου Πρίγκηπος Νικολάου τῆς Ἑλλάδος (νῦν Ἰταλικὴ πρεσβεία), ὁ ὁποῖος διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ ζήσῃ τὸ εἶχεν ἐνοικιάσῃ εἰς τὴν ἑταιρίαν τοῦ ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο εἶχεν ἐγκατασταθῇ τὸ πολυτελέστερον καὶ ἀκριβώτερον ξενοδοχεῖον τῆς Πρωτευούσης, τὸ «Πτὶ Παλαί», εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἐδίδοντο ὅλαι αἱ ἐπίσημοι δεξιώσεις τῶν δημοκρατικῶν Κυβερνήσεων, πρὸς τιμὴν τῶν ἀφικνουμένων εἰς τὴν Ἑλλάδα ξένων ἐπισήμων. Καὶ μία τοιαύτη πρόσκλησις, εἰς μίαν τοιαύτην ἐπίσημον δεξίωσιν εἰς τὸ «Πτὶ Παλαί», ἀπετέλει τὸ ὄνειρον κάθε κοσμικοῦ καὶ κάθε κοσμικῆς Ἀθηναίας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ κάποια ὑπηρεσιακὴ σύσκεψις ἐγίνετο εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁ κ. Καλυβίτης εἶχε καλέσῃ τὸν διοικητὴν καὶ τὸν ὑποδιοικητὴν

τῆς Γεν. Ἀσφαλείας κ.κ. Κουτσουμάρην καὶ Λεονταρίτην. Ἐξαιρετικὴ ἡσυχία ἐπεκράτει τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Πρωτεύουσαν, ὅταν ξαφνικὰ ἐλήφθη ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον «Πτὶ-Παλαὶ» εἰς τὸν κ. Ἀστυνομικὸν Διευθυντήν.

—Κύριε Διευθυντά. Κάτι περίεργο συμβαίνει. Ἀρχίζει καὶ ἔρχεται κόσμος. Ἐπίσημοι, μὲ φράκα, μὲ στολὲς καὶ μὲ παράσημα καὶ κυρίες μὲ ἐξώμους ἐσθῆτας. Ἔρχονται, λέει, ὡς προσκεκλημένοι τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὴν δεξίωσι ποὺ δίδει πρὸς τιμὴν τοῦ Μαχαραγιᾶ τῆς Καπουρτάκας. Ἀλλὰ κανένας Μαχαραγιᾶς δὲν μένει ἐδῶ καὶ καμμία δεξίωσις δὲν δίδεται καὶ ὁ κόσμος φωνάζει, διότι λέει ὅτι ἔχει προσκλήσεις. Ἔχουν φθάσει οὐρὰ τὰ αὐτοκίνητα. Κάτι πρέπει νὰ συμβαίνῃ.

—Γιὰ πεταχτῆτε κ. Κουτσουμάρη καὶ κ. Λιονταρίτη ὡς τὸ «Πτὶ-Παλαὶ» νὰ δῆτε. Ἐγὼ εἰδοποιῶ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ Γ' Τμῆμα καὶ τὴν Τροχαία.

Ἀμέσως, μὲ προσωπικὰ τηλεφωνήματα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἐξαπεστέλλοντο ἐπὶ τόπου ὁ κ. Βρανόπουλος, τοῦ Γ'. τμήματος, ὁ μακαρίτης ὁ Νῖκος ὁ Κατραμπασᾶς, ἀπὸ τὴν Τροχαία καὶ ὁ ὑποδιοικητὴς κ. Νῖκος Τσαούσης. Οἱ διαταγὲς ἦσαν διαταγές. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ἦταν πῶς νὰ φθάσουν μὲ τὰ ταξὶ ποὺ ἐτρόμαξαν νὰ βροῦν καὶ νὰ πάρουν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀστυνομικοί, διότι μολονότι δὲν ὑπῆρχαν τότε παρὰ ἐλάχιστα αὐτοκίνητα καὶ ἡ κίνησις τῶν τροχοφόρων ἦτο μετριωτάτη εἰς τὴν πρωτεύουσαν, χωρὶς τὰ σημερινὰ προβλήματα τῆς συγκοινωνίας, εἶχε δημιουργηθῆ μία συμφόρησις, ἕνα «μπούκωμα» ἄνευ προηγουμένου εἰς τὴν λεωφόρον Κηφισίας καὶ πρὸ τοῦ ὑπερπολυτελοῦς ξενοδοχείου. Τὰ ταξὶ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἀπὸ τὶς «πιάτσες», εἶχαν καταληφθῆ ὅλα., διότι ἑκατοντάδες ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων καὶ ταξὶ εἶχαν πιάσει οὐρὰ ἀναμένοντα νὰ ἀποβιβάσουν τοὺς ἐπιβάτες των εἰς τὸ «Πτὶ-Παλαί». Καὶ ὅλοι ἦσαν βιαστικοὶ διὰ νὰ προλάβουν τὴν δεξίωσιν ἡ ὁποία θὰ ἄρχιζε τὴν 9.30' νυκτερινήν. Οἱ σωφὲρ ἐκορνάριζαν δαιμονιωδῶς καὶ ἀσκόπως καὶ ἐχαλοῦσαν πραγματικὰ τὸν κόσμο, διότι δὲν ὑπῆρχε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ σοφὴ ἀστυνομικὴ διάταξις, διὰ νὰ ἀπαγορεύῃ τὸ κορνάρισμα.

Πρῶτος εἶχε κατορθώσει νὰ φθάσῃ ὁ, καὶ πλησιέστερα εἰς τὸ ὑπερπολυτελὲς ξενοδοχεῖον-ἀνάκτορον, διοικητὴς τοῦ Γ'. Τμήματος κ. Μίμης Βρανόπουλος καὶ μετά, διασχίζοντας πεζῆ τὴν ὁδὸν Κηφισίας, ὁ μακαρίτης Νῖκος Κατραμπασᾶς καὶ ὁ κ. Νῖκος Τσαούσης. Λίγο πιὸ ὕστερα κατώρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσουν καὶ ὁ διοικητὴς καὶ ὑποδιοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας κ.κ. Κουτσουμάρης καὶ Λεονταρίτης. Μὰ τί νὰ πρωτοκάνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ σὲ ποιόν νὰ πρωτοδώσουν ἐξηγήσεις. Νὰ ὁ μακαρίτης ὁ Καφαντάρης μὲ τὴν γυναῖκα του, μὲ τὸ φράκο του καὶ μὲ τὰ παράσημά του καὶ τοὺς μεγαλοσταύρους του. Μόλις πρόλαβαν νὰ τὸν σταματήσουν εἰς τὰ σκαλάκια, τὰ ὁποῖα ἀνέβαινε ἀσθμαίνοντας.

—Συγγνώμην κ. Πρόεδρε...

—Τί τρέχει, παρακαλῶ... ἀπήντησεν ὁ μακαρίτης.

—Κάποια παρεξήγησις... Ἡ δεξίωσις ξέρετε δὲν πρόκειται νὰ δοθῆ. Ὁ Μαχαραγιᾶς δὲν ἦλθε... ἀπήντησαν οἱ ἀστυνομικοί, γιὰ νὰ εἴπουν κάποιαν δικαιολογίαν.

—Φίλτατέ μου... Μὰ φίλτατέ μου... ἔπρεπε τὸ τμῆμα τῆς ἐθιμοτυπίας, ποὺ μᾶς ἔστειλε τὴν πρόσκλησι ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως, νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ γιὰ τὴν ἀναβολήν, ἔστω καὶ τηλεφωνικῶς. Ὄχι νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ντυνώμαστε.

—Συγνώμην κ. Πρόεδρε... Ἔχετε πρόσκλησι; Ἠρώτησεν ὁ κ. Κουτσουμάρης...

—Καὶ βέβαια κ. Διοικητά. Ἀπρόσκλητος θὰ ἠρχόμην φίλτατέ μου ;

Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Καφαντάρης ἐτόνιζε καὶ ξαναετόνιζε τὸ «φίλτατέ μου», τὴν προσφιλῆ του προσαγόρευσι σὲ γνωστοὺς καὶ σὲ ἀγνώστους του, σὲ φίλους καὶ σὲ πολιτικούς του ἀντιπάλους.

—Θὰ μποροῦσα νὰ δῶ τὴν πρόσκλησί σας; παρεκάλεσε ὁ κ. Κουτσουμάρης.

—Εὐχαρίστως φίλτατέ μου. Νὰ σᾶς τὴν δώσω, ἐφ' ὅσον ἡ δεξίωσις ἀνεβλήθη.

Καὶ ὁ τότε Ἀρχηγὸς τῶν Προοδευτικῶν Φιλελευθέρων ἔδωσεν εἰς τὸν κ. Διοι-

κητὴν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων Ἀθηνῶν ἔντυπον τὴν πρόκλησιν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβη εἰς τὸ σπίτι του καὶ ἡ ὁποία, ὅπως τὴν διέσωσα εἰς τὴν μνήμην μου, εἶχε περίπου ὡς ἑξῆς :

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΑΣ

«Καθ' ὑψηλὴν Ὑπουργικὴν ἐντολὴν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσω ὑμᾶς ὅπως μετὰ τῆς ἀξιοτίμου συζύγου Σας τιμήσετε διὰ τὴν παρουσίας Σας τὴν δεξίωσιν τὴν ὁποίαν δίδει ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας τὴν προσεχῆ Δευτέραν... τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 9.30 μ.μ. εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ ξενοδοχείου «Πτὶ-Παλαὶ» πρὸς τιμὴν τῆς ἀφιχθείσης Α.Β.Υ. τοῦ Μαχαραγιᾶ τοῦ Καπουρτάλα».

Ἔνδυμα ἐπίσημον ἢ μεγάλη στολὴ μετὰ παρασήμων.

Ἐντολῇ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ
Δ. Καλλιγιάννης

Καὶ ἡ ὑπογραφὴ ἦτο ἔντυπος καὶ ἡ πρόσκλησις δὲν εἶχε καμμίαν σφραγίδα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ φάκελλος εἶχε γραμματόσημον, πρᾶγμα ποὺ φυσικὰ δὲν θὰ συνέβαινε ἂν πραγματικὰ προήρχετο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον καὶ εἶχε τὴν σφραγίδα, διὰ νὰ σταλῇ ὑπηρεσιακῶς μὲ τὸ ταχυδρομεῖο.

Ὁ κ. Κουτσουμάρης μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔρριψε εἰς τὴν πρόσκλησι ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο περὶ φάρσας, τὴν ὁποίαν εἶχαν σκαρώσει ἄγνωστοι φαρσὲρ εἰς βάρος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ οἱ ὁποῖοι ἀπὸ κάπου ἀπέναντι θὰ ἐχάζευαν καὶ θὰ ἐγελοῦσαν μὲ τὸν κόσμο καὶ τὸν κοσμάκη ποὺ κατέφθανε κουρντισμένος στὰ φράκα καὶ στὶς μεγάλες στολὲς μὲ τὰ παράσημα τους. Μὰ νά, μόλις εἶχε φύγει ὁ μακαρίτης ὁ Καφαντάρης κατέφθασε ὁ μακαρίτης Παπαναστασίου μὲ τὴν ἀδελφή του κ. Λοπρέστη, ἄψογος μέσα στὸ φράκο του καὶ στὰ παράσημά του. Εἶχε εἰσηγηθῆ τότε ἐπὶ Δημοκρατίας τὴν κατάργησι τῶν παρασήμων ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη καὶ εἰς ὅλας τὰς τελετὰς πρῶτος καὶ καλλίτερος ἔφερε τὴν ταινίαν ἑνὸς μεγαλοσταύρου καὶ τοὺς ἀστέρας τῶν ἄλλων μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε τιμηθῆ. Μὰ νὰ καὶ ὁ τότε ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος μακαρίτης Παναγῆς Τσαλδάρης μὲ τὴν ἀγαπημένην σύντροφόν του τὴν κ. Λίναν Τσαλδάρη, τὸν ὁποῖον ἔσπευσε νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ξενοδοχείου ὁ μακαρίτης Κατραμπασᾶς λέγοντας :

—Συγγνώμην κ. Πρόεδρε.. Ἡ δεξίωσις... Ξέρετε... Ἀνεβλήθη.... Ὁ Μαχαραγιᾶς δὲν ἦλθε.

Εἰς τὴν πραγματικότητα δηλαδὴ ὁ Μαχαραγιᾶς ὁ κακομοίρης δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ καὶ δὲν εἶχεν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ οὔτε σαλέψει κὰν ἀπὸ τὸ παραμυθένιο παλάτι του εἰς τὰς Ἰνδίας. Τὸν εἶχε φέρει ἐδῶ μόνον ἡ ψεύτικη πρόσκλησις τῶν Ἑλλήνων φαρσέρ, ποὺ ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν μὲ τὴν μανίαν ποὺ εἶχαν διὰ τὰς δεξιώσεις ἡ καλὴ κοινωνία τῶν Ἀθηνῶν. Πλέον ἀπὸ τριακόσια ἄτομα εἶχον κληθῆ εἰς τὴν δεξίωσιν αὐτὴν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ποτὲ ἐφ' ὅσον καὶ ὁ Μαχαραγιᾶς τοῦ Καπουρτάλα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ. Καὶ ἡ Ἀστυνομία ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ διώχνῃ τὸν κόσμο καὶ τὸν κοσμάκη, ποὺ εἶχε πέσει θῦμα τῶν ἀπατεώνων ἐκείνων. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἡμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται ἐγράφαμε πολύστηλα ὁλόκληρα διὰ τὴν περίφημη ἐκείνη φάρσα, ἡ ὁποία ἔκαμε κρότο εἰς τὴν προπολεμικὴ Ἀθήνα. Ὅλος ὁ κόσμος ἐγέλασε μὲ τὴν καρδιά του διὰ τὴν φάρσαν ἐκείνη.

Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐγελοῦσε καθόλου ἦτο ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης. Ὁ διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὸ ἐφυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρύωνε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ ὅτι ἡ γενικὴ Ἀσφάλεια, ἡ Τροχαία καὶ τὸ Γ'. Τμῆμα εἶχον ἀναγκασθῆ ἀπὸ τοὺς φαρσὲρ νὰ γίνουν θυρωροὶ τοῦ ξενοδοχείου καὶ ν' ἀπομακρύνουν τοὺς ἐπισήμους καὶ τοὺς καλεσμένους τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας εἰς τὴν

δεξίωσι τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον ποτὲ κληθῆ, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνη. Καὶ ἔπρεπε νὰ εὑρίσκουν καὶ πρόσχημα ὅτι δῆθεν εἶχεν ἀναβληθῆ τὸ ταξεῖδι τοῦ Μαχαραγιᾶ τοῦ Καπουρτάλα.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε οἱ ἄτιμοι..., ὅσος καιρὸς καὶ νὰ περάση θὰ τοὺς ἀνακαλύψω .., θὰ τοὺς βρῶ τοὺς παλιανθρώπους ποὺ μᾶς ἔπαιξαν αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ἔλεγε σὲ μένα ἐμπιστευτικῶς ὁ κ. Κουτσουμάρης, ποὺ μὲ ἐτιμοῦσε μὲ τὴν φιλία του.

Καὶ πράγματι. Εἶχε συγκεντρώσει ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ἀρκετὰ ἔντυπα προσκλήσεων καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένην εἶχε κινητοποιήσει ἕνα σωρὸ Ὑπαστυνόμους καὶ Ἀστυνόμους τῆς Ἀσφαλείας. Εἶχε καταρτίσει ἄλλας ὁμάδας διὰ ἐρεύνας εἰς τὰ χαρτοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, διὰ νὰ ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῖον χαρτοπωλεῖον καὶ εἰς ποίους εἶχε πωληθῆ τὸ χαρτὶ καὶ ἄλλας διὰ νὰ ἀνακαλύψουν, ἀπὸ τὰ χρησιμοποιηθέντα στοιχεῖα, εἰς ποῖον τυπογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἢ τοῦ Πειραιῶς εἶχον ἐκτυπωθῆ οἱ προσκλήσεις καὶ ποῖος ἢ ποῖοι εἶχον δώσει τὴν παραγγελία. Ὕστερα ἀπὸ ἓξ ὁλοκλήρους μῆνας ἀφοῦ ἔγιναν ἔρευναι εἰς ὑπερπεντακόσια χαρτοπωλεῖα μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ εἰς ἄλλα τόσα τυπογραφεῖα ἀνεκαλύφθη ὅτι αἱ περίφημοι προσκλήσεις εἶχον ἐκτυπωθῆ εἰς ἕνα μικρὸν συνοικιακὸν τυπογραφεῖον τοῦ Πειραιῶς. Ὁ τυπογράφος κληθεὶς εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Γεν. Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν ἠναγκάσθη νὰ ἀποκαλύψη τοὺς δράστας. Ἦσαν ὅλοι τους «καλόπαιδα», ὅπως ἐλέγοντο τότε τὰ κακομαθημένα παιδιὰ τῆς λεγομένης καλῆς τάξεως τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους σήμερον θὰ ἀποκαλούσαμεν τεντυμπόϊδες. Τὸ ἔκαναν διὰ νὰ «σπάσουν πλάκα», γελώντας διότι θὰ ἔβλεπαν τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς ναυάρχους νὰ κουρντίζουν τὰς μεγάλας στολάς τους καὶ τοὺς πρώην πρωθυπουργοὺς καὶ βουλευτὰς νὰ κορδώνωνται εἰς τὰ φράκα τους καὶ νὰ τρέχουν νὰ παραστοῦν εἰς μίαν δεξίωσιν, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ, πρὸς τιμὴν ἑνὸς Μαχαραγιᾶ, ποὺ δὲν θὰ ἤρχετο ποτὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν ὁ φίλος κ. Κουτσουμάρης διηλεύκανε τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην ἦτο κατενθουσιασμένος. Οἱ κόποι καὶ οἱ μόχθοι τόσων καὶ τόσων μηνῶν τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας εἶχον ἐπὶ τέλους ἀνταμειφθῆ. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον τῆς διαπιστώσεως τοῦ ἀδικήματος ἀντελήφθη ὅτι εἶχε φθάσει κυριολεκτικῶς ὁ «κόμπος εἰς τὸ χτένι», κατὰ τὴν παροιμία, διότι ἀδίκημα δὲν ὑπῆρχε. Πλαστογραφία δημοσίου ἐγγράφου δὲν ἦτο, διότι δὲν ὑπῆρχε σφραγὶς καὶ ὑπογραφὴ πλαστὴ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Δ. Καλλιγιάννη, ὡς τμηματάρχου τῆς ἐθιμοτυπίας, ἦτο ἀνύπαρκτον. Μήπως ἦτο ἀπάτη; Ἀλλὰ τὸ ἄρθρον 396 τοῦ τότε ἀνύπαρκτου Ποινικοῦ Νόμου καθώριζε μὲν ὅτι «ἔνοχος ἀπάτης εἶναι, ὅστις θέλων νὰ βλάψη ἄλλον ἢ νὰ περιποιήση εἰς ἑαυτὸν ἀσυγχώρητον ὄφελος, παριστᾶ ἐν γνώσει ψευδῆ πράγματα ὡς ἀληθῆ ἢ παρασιωπᾶ ἀθεμίτως πράγματα ἀληθῆ καὶ ἐντεῦθεν βλάπτει τὸν ἄλλον ἢ ὠφελεῖται ὁ ἴδιος...», ἀλλὰ πέραν τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ ἀορίστου τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου ὑπῆρχε τὸ 398 ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ἔλεγε ρητῶς ὅτι «ἡ ἀπάτη, ὅταν τὸ προκῦψαν ἀσυγχώρητον κέρδος ὑπερβαίνει τὴν τιμὴν τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν». Καὶ ἐὰν ἑκάστη ἀπάτη ἦτο κάτω τῶν ἑκατὸν δραχμῶν; Ἐὰν ἦτο κάτω τῶν ἑκατὸν δραχμῶν, ὁ παλαιὸς Ποινικὸς Νόμος δὲν τὴν ἐτιμωροῦσε.

Ἄλλως τε ἦτο προφανὲς ὅτι οἱ σκαρώσαντες τὴν φάρσαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐγέλασε τότε ὁλόκληρος ἡ Ἀθήνα, δὲν εἶχον περιποιήσει εἰς ἑαυτοὺς ἀσυγχώρητον ἀθέμιτον ὄφελος. Εἶχον βέβαια ζημιώσει τὸν κόσμον, ποὺ ἐπλήρωσεν ὀλίγα δεκάδραχμα διὰ ταξὶ ἢ διότι ἔκαυσαν ὀλίγην βενζίνην τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτοκινήτου των ἀλλὰ δὲν ἐκέρδισαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ γέλια ποὺ ἔκαναν ὅταν ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σκοτεινὸν πεζοδρόμιον ἀπελάμβαναν τὸ κούρτισμα τῶν φράκων, τῶν στολῶν καὶ τῶν ἐξώμων ἐσθήτων τῆς ἐπισήμου καὶ κοσμικῆς Ἀθήνας ἐπὶ ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας. Ἡ μόνη ἐκδίκησις τὴν ὁποίαν ἔλαβε λοιπὸν ὁ κ. Κουτσουμάρης ἦτο νὰ ἀπευθύνη εἰς τοὺς νέους ἐκείνους μιὰν αὐστηροτάτην κατσάδαν καὶ νὰ δώση τὰ ὀνοματεπώνυμά τους εἰς τὸν τύπον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μαζὶ μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῆς διαλευκάνσεως τῆς ὑποθέσεως.

ΣΠ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΟΥ ΣΑΝ ΡΕΜΟ ΤΗΣ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κε Ρενέ, καλῶς ὁρίσατε ἀπὸ τὸ ταξείδι σας, τοῦ εἶπε Γαλλικὰ καὶ τὸ πρόσωπό της ἔγινε κατακόκκινο ἀπὸ θυμό.

Ὕστερα γύρισε καὶ εἶπε στὸν Παρνίδη, μὲ τὰ σπασμένα Ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερε.

—Ἐσὺ ξεμυαλίζης τὸ Ρενὲ καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ πληρώσης μιὰ μέρα ἀκριβά.

Οἱ κοπέλλες ποὺ εἶχαν μαζύ τους βρέθηκαν σὲ κύσκολη θέση, γιατὶ δὲν ἤξεραν πῶς ἔπρεπε νὰ φερθοῦν στὴ μανιασμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία τοὺς ἀπειλοῦσε. Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς κάτι πῆγε νὰ πῇ μὰ ὁ Παρνίδης τὴ συγκράτησε.

—Ἐσὺ Ρωξάνη δὲν πρέπει ν' ἀναμειχθῆς. Ἐμεῖς οἱ ἄνδρες θὰ τακτοποιήσουμε τὴν ὑπόθεση.

Ὁ Ρενὲ σηκώθηκε δειλά-δειλὰ ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ μὲ λόγια τρυφερὰ προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ. Τότε ἡ Ἀντελίνα τοῦ εἶπε.

—Ἔλα Ρενέ, πᾶμε νὰ φύγουμε.

Ἐκεῖνος σᾶν χαμένος δὲν ἔδωσε ἀπάντηση, οὔτε κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέση του. Ἡ Ἀντελίνα περίμενε λίγο καὶ ὅταν κατάλαβε πὼς ὁ Ρενὲ ἀρνιόνταν νὰ τὴν ἀκολουθήση, ἔξαλλη ἀπὸ θυμὸ τοῦ εἶπε.

— Εἶσαι ἕνας ψεύτης, ἕνας τιποτένιος ἄνθρωπος. Ἐγὼ τὰ εἶχα ὅλα ὑποψιασθῆ, πὼς αὐτὸς ὁ φίλος σου μιὰ μέρα θὰ σὲ παρασύρη σὲ ἄλλες γυναῖκες. Γεμάτη μῖσος καὶ μὲ δίψα γιὰ ἐκδίκηση, χωρὶς νὰ θέλη νὰ δώση ἄλλη συνέχεια στὴ συζήτηση, προχώρησε πρὸς τὴ στάση τῶν ταξί. Μπῆκε στὴ κοῦρσα ποὺ τὴν περίμενε καὶ εἶπε στὸ σωφέρ.

— Πίσω στὸ ξενοδοχεῖο μου.

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη καὶ οἱ δεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάλου ξενοδοχείου ἔδειχναν 21. Χωρὶς νὰ χαιρετήση κανέναν, σᾶν ἀστραπὴ πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο καὶ μόνο στὸ μικρὸ γκρούμ, ποὺ καθόταν νυσταγμένος, εἶπε βιαστικά.

— Μιὰ μπουκάλα μουροδάφνη στὸ δωμάτιό μου, σὲ παρακαλῶ.

Τρεχάτη ἀνέβηκε τὶς μαρμάρινες σκάλες, κλείστηκε στὴν κάμαρά της, γδύθηκε γρήγορα, φόρεσε ἕνα ὁλομέταξο φανταχτερὸ νυχτικὸ καὶ ξαπλώθηκε στὸ βελούδινο καναπέ, γιὰ νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴ συγκίνηση τῆς ἀναπάντεχης αὐτῆς περιπέτειας. Στὴ κατάσταση ποὺ ἦταν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πάη στὴ δουλειά της καὶ πῆρε στὸ τηλέφωνο τὸ διευθυντὴ τοῦ «Περοκέ».

— Εἶμαι πολὺ ἀδιάθετη τοῦ εἶπε κι' ἔκλεισε τὸ ἀκουστικό.

Ὁ μικρὸς γκρούμ χτύπησε τὴν πόρτα καὶ ὕστερα μὲ προσοχὴ τοποθέτησε σ' ἕνα τραπέζι τὸν ἀσημένιο δίσκο, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του, καὶ ρώτησε.

— Μήπως ἐπιθυμεῖ τίποτε ἄλλο ἡ κυρία;

—Ὄχι εὐχαριστῶ. Ὁ μικρὸς γκρούμ τὴν καλυνύχτησε κι' ἔφυγε, κλείνοντας ἀθόρυβα τὴ πόρτα.

Ἡ Ἀντελίνα, ὁλομόναχη τώρα στὸ δωμάτιο τῶν ἀναμνήσεων, ἅρπαξε λαίμαργα τὴ μπουκάλα τῆς μαυροδάφνης καὶ τὸ κρυστάλινο ποτῆρι ἀπὸ τὸ δίσκο κι' ἄρχισε νὰ πίνη, νὰ πίνη, μέχρι ποὺ τὴν ἄδειασε.

Μεθυσμένη τώρα ἀπὸ τὸ δυνατὸ κρασὶ ἡ Ἀντελίνα δὲν ἤξερε τί ἔκανε. Πότε σιγοτραγουδοῦσε καὶ πότε ξεσποῦσε σὲ νευρικὸ γέλοιο, ποὺ κατέληγε σ' ἕνα παρα-

πονεμένο βουβὸ κλάμα. Δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψη τὴν ἄδικη ἐγκατάλειψη καὶ ὡς ἔνοχο θεωροῦσε τὸν Παρνίδη.

— Αὐτὸς εἶναι τὸ μεγάλο ἐμπόδιο τῆς εὐτυχίας μου. Ὡρκίστηκε νὰ τὸν ἀποσπάση μὲ κάθε τρόπο ἀπὸ τὰ χέρια του.

***

Ὅταν γύρισα ἀπὸ τὸ ταξίδι μου τῆς Ἀλβανίας καὶ μέχρις ὅτου τακτοποιήσω μερικὲς ἄλλες ὑποθέσεις πέρασαν ἀρκετὲς μέρες. Ἀπερίσπαστος πιὰ ἔβαλα μπροστὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ ξένου, τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ σημάδι.

Δὲν εἶχα ἀκόμα κανένα σοβαρὸ στοιχεῖο στὰ χέρια μου, οὔτε καὶ καμμιὰ πληροφορία ἱκανὴ νὰ μοῦ ἀνοίξη τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀνακάλυψή του. Ἕνα ὄνομα καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, τὰ ὀλίγα στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Διοικητής. Μ' αὐτὰ ξεκίνησα ψάχνοντας μεθοδικὰ στὰ κέντρα, ποὺ τὰ θεωροῦσα ὕποπτα. Πρᾶγμα δύσκολο γιὰ τὸν ἀστυνομικό, ποὺ κάνει ἀναζητήσεις ἑνὸς κακοποιοῦ σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία σὰν τὴν ἀπέραντη Ἀθήνα, γιατὶ εὔκολα μπορεῖ νὰ κρυφτῆ στὰ σπλάχνα της ἀνάμεσα στοὺς τίμιους ἀνθρώπους. Ἡ πεῖρα ὅμως μᾶς ἔχει διδάξει ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράνομοι ἄνθρωποι μπερδεύονται καὶ φιλοξενοῦνται στὰ κέντρα τοῦ ὑπόκοσμου. Γι' αὐτὸ πάντα, σὲ κάθε τέτοια περίπτωση, αὐτὰ εἶναι ὁ στόχος μας. Ἔτσι, χωρὶς ἀνάπαυλα, πύκνωσα τὶς ἐπισκέψεις μου στὰ κέντρα διασκεδάσεως, στὰ καμπαρέ, στὰ χαρτοπαίγνια.

Ἕνα βράδυ ὁ δρόμος μου μὲ ἔβγαλε στὸ καζίνο «Διόνυσος». Προχώρησα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς καὶ ὕστερα πῆρα μὲ τὴ σειρὰ ἕνα-ἕνα τὰ διαμερίσματα, ψάχνοντας ἀνάμεσα στοὺς παῖκτες μήπως βρῶ σὲ κανέναν ἀπὸ αὐτούς, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ζητοῦσα. Ὅπως προχωροῦσα στὸ βάθος τοῦ καζίνου ἔφθασα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ὅπου γύρω ἀπὸ ἕνα μακρόστενο τραπέζι μὲ χρωματιστὰ νούμερα, καθόντουσαν λογιῶν-λογιῶν ἄνθρωποι, ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι καὶ μεσόκοποι. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὸ διαβολεμένο στροβίλισμα τῆς μπίλιας, ποὺ γύριζε μέσα στὸ στρογγυλὸ δίσκο τῆς ρολίνας. Ἀνάμεσα στοὺς παῖκτες, ποὺ τὰ πρόσωπά τους ἄλλάζουν μορφασμοὺς ὅσο γυρίζει ἡ μπίλια, πρόσεξα τὸν γνωστὸ ναυτικὸ πράκτορα, Πέτρο Παρνίδη, μὲ δύο ὄμορφες νεαρὲς κοπέλλες, νὰ στέκουν πίσω ἀπὸ ἕνα παίκτη, ποὺ διαρκῶς ἔχανε καὶ πὼ καμμιὰ γκριμάτσα τοῦ προσώπου του δὲν πρόδιδε τὴν κακοτυχία του. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωση καὶ τὸν πρόσεξα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐλέγχοντας τὰ χαρακτηριστικά του. Πρόσωπο εὐγενικό, μὲ ξανθὸ περιποιημένο μουστάκι καὶ μικρὸ μοῦσι, φοροῦσε γυαλιὰ φακούς, μὲ ὁλόχρυσο σκελετὸ καὶ κοστοῦμι ἀπὸ λευκὴ σατακρούτα. Γενικὰ ἡ ἐμφάνισή του παρουσίαζε ξένο ἀριστοκράτη.

Ὁ Παρνίδης καὶ οἱ δύο κοπέλλες πρέπει νὰ ἦσαν παρέα του, γιατὶ κουβέντιαζαν μαζί του καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ ἐνδιαφέρον τὸ τολμηρὸ καὶ ἄτσαλο παίξιμό του, ἐνῷ ὁ μπαγκιέρης (κρουπιὲ) τῆς ρολίνας, ποὺ ἔστεκε ὄρθιος στὸ κέντρο τοῦ μακρόστενου τραπεζιοῦ, διαρκῶς μάζευε τὶς πολύχρωμες μάρκες ποὺ ἔχανε. Ἡ συντροφιὰ αὐτὴ τράβηξε τὴν προσοχή μου καὶ ἀναγκαστικὰ κάθησα μέχρι τὰ ξημερώματα, ὡς ποὺ σταμάτησε ἡ μπίλια νὰ στριφογυρίζη στὸ δίσκο της. Ὅταν τὸ παιχνίδι τελείωσε, μιὰ ἀφάνταστη ὀχλαγωγία, σωστὸ πανδαιμόνιο, ξέσπασε στὶς αἴθουσες τοῦ καζίνου, ἀπὸ τοὺς παῖκτες, ποὺ ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν. Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς σκυθρωποὶ καὶ θυμωμένοι μὲ τὴν κακοτυχία τους καὶ ἄλλοι χαρούμενοι καὶ γελαστοί, προχωροῦσαν γιὰ νὰ πάρουν σειρὰ στὸ ταμεῖο καὶ νὰ ἐξαργυρώσουν τὶς μάρκες ποὺ κέρδισαν.

Ἔπρεπε νὰ μάθω ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ξένος παίκτης, ποὺ εἶχε μαζύ του ὁ Παρνίδης. Πλησίασα κοντά τους γιὰ ν' ἀκούσω τὴ γλώσσα ποὺ μιλοῦσε, τὸ ὄνομά του, καὶ ὅ,τι ἄλλο θὰ ἔπερνε τὸ αὐτί μου. Μόνον ἔτσι θὰ ἱκανοποιοῦσα τὴν περιέργειά μου. Ξαφνικὰ ἀκούω τὸν Παρνίδη νὰ τοῦ μιλᾶ γαλλικὰ καὶ νὰ τὸν ρωτᾶ.

—Ἔχασες πολλὰ κ. Ρενέ;

Ἐκεῖνος γελαστὸς τοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς εἶναι μαθημένος σὲ τέτοιες κακοτυχίες.

— Δὲν πειράζει. Ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά, κερδίζει στὴν ἀγάπη, εἶπε μὲ χιοῦμορ ὁ Παρνίδης καὶ μὲ λεπτότητα πέρασε τὸ χέρι του στὴ μέση τῆς μιᾶς ἀπὸ τὶς κοπέλλες ποὺ τὸν συνώδευαν.

— Ca ne fait rien τοὺς εἶπε· πᾶμε τώρα γιὰ οὐΐσκυ.

Προχώρησαν ἀγκαλιασμένοι πρὸς τὸ μπάρ. Στάθηκαν ὄρθιοι μπροστὰ στὸ μπουφὲ κι' ἄρχισαν νὰ πίνουν, μέχρι ποὺ ξημέρωσε γιὰ καλά.

— Εἶναι ὥρα νὰ φύγουμε τοὺς εἶπε ὁ Παρνίδης. Ζαλισμένοι ὅπως ἦσαν, μπῆκαν σὲ μιὰ γκρίζα κούρσα κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Ἀθήνα.

Δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω κι' ἔμεινα στὴ θέση μου μέχρις ὅτου βρῶ τὴν εὐκαιρία νὰ γυρίσω πίσω μὲ το αὐτοκίνητο τοῦ καζίνου. Μὲ τὴ σκέψη μου προσπαθοῦσα νὰ βρῶ τί εἴδους ρόλο ἔπαιζε ὁ Παρνίδης κοντὰ στὸν ξένο αὐτὸ παίκτη, ποὺ δὲν ἤξερα ποιὸς ἦταν κι ἀπὸ ποῦ κρατᾶ ἡ σκούφια του. Ὁ Πέτρος ἦταν ἔξυπνο παιδί, μὰ λίγο πονηρούτσικος καὶ καταφερτζῆς, γι' αὐτὸ μοῦ φάνηκε ὕποπτη καὶ αἰνιγματικὴ ἡ σχέση του μὲ τὸν ξένο ποὺ συνώδευε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔμοιαζε μὲ χαρτοπαίκτη, ὅπως τὸν εἶχα στὴν ἀρχὴ χαρακτηρίσει. Κάτι ἄλλο θάπρεπε νὰ συμβαίνῃ μὲ τὸν ξένο αὐτὸ ἀριστοκράτη. Ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὴ φήμη ποὺ κυκλοφόρησε ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες στὸν Πειραιᾶ, πὼς ὁ Γερο Παρνίδης παζάρευε ν' ἀγοράσῃ τὸ χρηματιστήριο τῶν ἐμπόρων, τὸ καφενεῖο Ζαγκανᾶ στὴν ὁδὸ Μακρᾶς Στοᾶς, ὁ νοῦς μου ἔτρεξε στὸν ξένο ἀριστοκράτη τοῦ καζίνου, ποὺ τὸν εἶχε διπλαρώσει ὁ γυιός του ὁ Πέτρος.

Θέλεις, σκέφτηκα, νᾶναι αὐτὸς ὁ χρηματοδότης τοῦ πατέρα του; Ὅπως καὶ νάχαν τὰ πράγματα ἡ περίπτωση τοῦ ξένου, μοῦ δημιουργοῦσε πολλὰ ἐρωτήματικά. Μιὰ παράξενη προαίσθηση μὲ ἔσπρωξε στὸ νὰ θέλω νὰ μάθω τί κρύβει ἡ προσωπικότητά του.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ προϊστάμενός μου μὲ διέταξε νὰ κάνω τὸν ἔλεγχο στοὺς χασομέρηδες, ποὺ θὰ εὕρισκα στὰ διάφορα ὕποπτα κέντρα τῆς περιφερείας τοῦ λιμανιοῦ. Ὅπως προχωροῦσα στοὺς παραλιακοὺς δρόμους, κάνοντας τὸν ἔλεγχο στὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ θεωροῦσα ὕποπτα, βρέθηκα στὴ μεγάλη ἀρτηρία τῆς ἀκτῆς Μιαούλη, μπροστὰ στὸ ναυτικὸ γραφεῖο Παρνίδη.

Σταμάτησα καὶ κάθησα στὸ πλαϊνὸ καφενεῖο νὰ ξεκουραστῶ, ὕστερα ἀπὸ δύο ὧρες πεζοπορία. Ἔτσι βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσω γιὰ λίγο τὸ γραφεῖο του. Σὲ κάποια στιγμὴ ἄκούω ἕνα δυνατὸ φρενάρισμα κι' ἕνα αὐτοκίνητο νὰ σταματᾶ ἀπότομα μπροστὰ στὸ πρακτορεῖο τοῦ Παρνίδη.

Ἦταν μιὰ πολυτελέστατη μαύρη καντιλὰκ κι' ὁ ἐπιβάτης της ἦταν ὁ χθεσινοβραδυνὸς ξένος ἀριστοκράτης τοῦ καζίνου. Δὲν εἶχε ἀκόμα προλάβει νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ πεζοδρόμιο καὶ ὁ Παρνίδης τσακίστηκε τρέχοντας νὰ τὸν ὑποδεχτῆ. Δὲν ἔμειναν πολὺ μαζί. Μίλησαν γιὰ λίγο μεταξύ τους κι' ὕστερα ὁ ξένος γύρισε καὶ μπῆκε πάλι στὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ποὺ τὸν περίμενε. Φεύγοντας, ὁ Παρνίδης τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλιση, λέγοντάς του γαλλικά.

—Ὅπως εἴπαμε κ. Ρενέ. Στὶς 9 τὸ βράδυ στὸ «Τροκαντερό».

Ἡ περιέργειά μου γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ὅλο καὶ μεγάλωνε. Μιὰ καὶ καταπιάστηκα μαζύ του, ἄλλοστρόπος δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ συνεχίσω τὴ παρακολούθησή του.

(Συνεχίζεται)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ

—ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΚΑΙ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ—

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 221 τεύχους)

Δ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

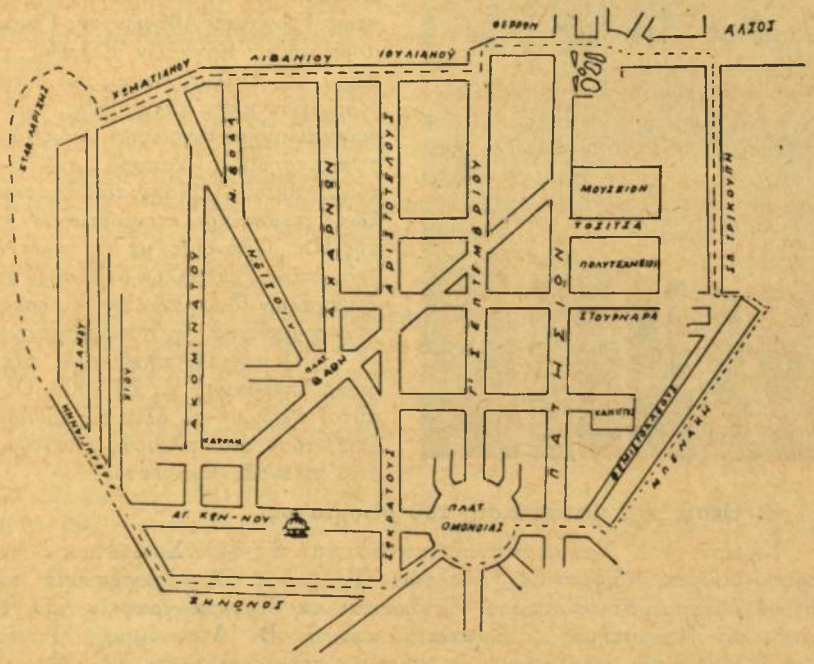
1. Γενικότητες.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς 'Αστυνομίας στὴν 'Αθήνα δὲν ὑπῆρχε ἡ σημερινὴ κοσμοπλημμύρα καθὼς καὶ οἱ ἀνάγκες μιᾶς σύγχρονης κοσμοπόλεως. Παρὰ ταῦτα ὅμως ἡ 'Αθήνα φιλοξενοῦσε ἀρκετὰ στοιχεῖα τοῦ ὑποκόσμου, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε ἢ νὰ ἐπανέλθουν μὲ τὴ θέλησί τους στὸ δρόμο τῆς νομιμότητος ἢ νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ ἀλλάξουν τρόπο ζωῆς καὶ ἐπάγγελμα. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν νταήδων καὶ τῶν ντεκέδων. Τὴν κατάστασι αὐτὴ ἡ νέα 'Αστυνομία τὴν ἀντεμετώπισε ριζοσπαστικά, σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς τότε πραγματικότητος καὶ τὶς ἀπόψεις τοῦ νέου θεσμοῦ ἀστυνομεύσεως.

Τὸ Δ' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα, τὸν Σεπτέμβριο περίπου τοῦ 1925, ἐγκαταστάθηκε σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη, τὸ ὁποῖο διατήρησε μέχρι τὸ 1938 περίπου, ὁπότε καὶ μεταστεγάθηκε σὲ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου.

2. 'Αρχικὰ καὶ σημερινὰ τοπικὰ ὅρια τοῦ Τμήματος.

Ὕστερα ἀπὸ ἀποφάσεις τοῦ τότε Ὑπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ποὺ ἐξεδόθησαν τὸν Σεπτέμβριο καὶ τὸν 'Οκτώβριο τοῦ 1925, τὰ ἀρχικὰ ὅρια τοῦ Δ' 'Αστυνομικοῦ

Τμήματος ἦσαν τὰ ἑξῆς: Σωκράτους καὶ 'Αγ. Κωνσταντίνου—Πλ. 'Ομονοίας—Πανεπιστημίου—Θεμιστοκλέους—Πλ.'Εξαρχείων—Στουρνάρα—Δεληγιάνη—Σπ.Τρικούπη μέχρι Λεωφ. 'Αλεξάνδρας—κατ' εὐθεῖαν νοητὴν γραμμὴν Πεδίον τοῦ Ἄρεως—

Χέϋδεν—Παιωνίου—Σταθμοὶ ΣΠΑΠ καὶ Λαρίσης—Θ. Δεληγιάννη—Ἁγ. Κωνσταντίνου—ἀφετηρία.

Τὰ σημερινὰ ὅρια εἶναι: Πανεπιστημίου καὶ Ἐμμ. Μπενάκη—Μπενάκη (ἀμφότερες οἱ πλευρὲς ἀνήκουν στὸ Γ' Τμῆμα)—Ἀραχώβης—Πλ. Ἐξαρχείων—Σ. Τρικούπη—Λεωφ. Ἀλεξάνδρας—Πλ. Αἰγύπτου—Φερρῶν—Γ' Σεπτεμβρίου—Ἰουλιανοῦ—Λιβανίου—Χωματιανοῦ—Σταθμὸς Λαρίσης—Θ. Δεληγιάννη—Δεληγιώργη—Ζήνωνος—Πειραιῶς—Πλ. Ὁμονοίας—Πανεπιστημίου—ἀφετηρία.

Ἡ περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος, μὲ 16 σκοπιὲς καὶ 8 περιπόλους, ἔχει μεγάλη ἐμπορικὴ κίνησι. Λέγεται, καὶ ἐν προκειμένῳ ἡ πραγματικότης συμφωνεῖ ἀπόλυτα, ὅτι τὸ Δ' Τμῆμα εἶναι «τὸ Δ' Τμῆμα Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος». Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολή, γιατὶ στ' ἀλήθεια ἡ περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος εἶναι τὸ «κέντρο διερχομένων» ὅλων ἐκείνων, ποὺ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο θὰ βρεθοῦν στὴν Ἀθήνα. Καὶ μόνο τὸ στοιχεῖο αὐτὸ μᾶς κάνει νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ φόρτο ἐργασίας ποὺ παρουσιάζεται στὸ Τμῆμα τάξεως καὶ τὸ οἰκεῖο Παράρτημα Ἀσφαλείας. Μιὰ καὶ μόνη ἐπίσκεψις στὰ γραφεῖα τῶν ἀξιωματικῶν ὑπηρεσίας μᾶς δίνει ζωντανὴ τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος.

Ἄνθρωποι κάθε κοινωνικῆς τάξεως, ἡμεδαποὶ καὶ ἀλλοδαποί, ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ κεντρικὸ αὐτὸ σημεῖο τῆς Ἀθήνας, μὲ τὶς ἀπαιτήσεις των καὶ τὰ προβλήματά των, δίνουν στὴν περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος μιὰ ξεχωριστὴ καὶ ἰδιόρρυθμη κίνησι. Ἡ ὕπαρξις στὴν περιφέρεια τῶν Ὑπουργείων Ἐμπορίου, Βιομηχανίας, Προνοίας, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίας Τάξεως, τῆς Γενικῆς Ἐποπτείας Ἀγορανομίας, τῆς Διευθύνσεως Ἀλλοδαπῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Ἀθηνῶν, τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν Ἑλλάδος, τοῦ Μουσείου, τοῦ Πολυτεχνείου, τῶν διαφόρων ξενοδοχείων κάθε κατηγορίας, τῶν θεάτρων τῶν καὶ κινηματογράφων, ἰδίως τῶν λαϊκῶν, σφαιριστηρίων, καμπαρὲ καὶ νάϊτ-κλάμπς, τοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης, τῶν ἀφετηριῶν πολλῶν ὑπεραστικῶν λεωφορειακῶν γραμμῶν, τῆς Πλ. Ὁμονοίας, μὲ τὴ γνωστή της κίνησι, καθὼς καὶ ἄλλων δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἢ μεγάλων ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, αὐξάνουν σημαντικὰ τὴν συνειθισμένη κίνησι.

Ὁ μόνιμος πληθυσμὸς τῆς περιφερείας ὑπερβαίνει τὶς 100.000. Οἱ κάτοικοι αὐτοὶ ἀνήκουν σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις, τόσο ἀπὸ πλευρᾶς πλούτου, ὅσο καὶ ἀπὸ πλευρᾶς πνεύματος.

4. Θέσις καὶ κατάστασις τοῦ οἰκήματος.

Σήμερα τὸ Δ' Τμῆμα στεγάζεται στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 58 νεόκτιστο 8ώροφο οἴκημα, ἰδιοκτησίας ἀδελφῶν Τρύφωνος. Ἂν ἐξαιρέσουμε τοὺς τρεῖς πρώτους ὀρόφους, στοὺς ὁποίους βρίσκονται τὰ διάφορα γραφεῖα τοῦ Τμήματος τάξεως, τοῦ Παραρτήματος Ἀσφαλείας καὶ τῆς Β' Ἀστυνομικῆς Ὑποδιευθύνσεως, οἱ ἄλλοι ὄροφοι χρησιμεύουν ὡς κοιτῶνες τῶν ὑπαλλήλων. Τὸ κτίριο εἶναι ἐπιβλητικό, διαθέτει ἀσανσὲρ καὶ παρέχει ἱκανοποιητικὲς ἀνέσεις διαμονῆς. Ἐδῶ θὰ θέλαμε νὰ ἐξάρουμε ἰδιαίτερα μιὰ προσπάθεια ποὺ καταβάλλεται ἐκ μέρους τῆς διοικήσεως τοῦ Τμήματος, γιὰ τὴν ἄψογη ἀπὸ κάθε πλευρὰ ἐσωτερικὴ διακόσμησι

τοῦ Τμήματος, καθὼς καὶ γιὰ τὴν δημιουργία ἰδιαιτέρου χώρου βιβλιοθήκης, κάτι ἄγνωστο ὡς τώρα σὲ ἀστυνομικὲς ὑπηρεσίες, πλὴν τῆς Διευθύνσεως Πειραιῶς, ὅπου ὑπάρχει ξεχωριστὴ αἴθουσα καὶ γιὰ τὴν ὁποία παλαιότερα μιλήσαμε.

4. 'Αστυνομικὰ θέματα.

α) Τροχαίας.

Τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα παρουσιάζεται ἔντονο καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν ὀχημάτων ποὺ κυκλοφοροῦν, τῶν στενῶν δρόμων, ἀλλὰ καὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ποὺ κινοῦνται στὴν περιφέρεια τοῦ Τμήματος. Τὰ τροχοφόρα ἀτυχήματα εἶναι συχνὰ καὶ πολλὲς φορὲς σοβαρά. Ἡ διοίκησις τοῦ Τμήματος, ὀρθὰ σκεπτομένη, διαθέτει εἰδικὲς περιπόλους γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς κυκλοφορίας καὶ τὴν παράνομη στάθμευσι τῶν ὀχημάτων εἰδικώτερα. Σὲ γενικὲς γραμμές, παρὰ τὶς φιλότιμες προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Τροχαίας καὶ τοῦ Τμήματος τάξεως, τὸ κυκλοφοριακὸ πρόβλημα παραμένει σοβαρὸ καὶ χρήζει προσεκτικῆς μελέτης, γιὰ τὴν ὁποία, ὁποιαδήποτε ὑπόδειξις, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἁρμοδιότητά μας.

β') Τάξεως—'Ασφαλείας—Μικροπωλητῶν—'Επαιτῶν.

Τόσο τὰ θέματα τάξεως ὅσο καὶ ἀσφαλείας, ποὺ παρουσιάζονται στὴν περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος εἶναι καὶ ποικίλα καὶ σοβαρά. Δὲν χρειάζεται νὰ τονίσουμε ξανὰ τὴν ἰδιορρυθμία ποὺ παρουσιάζει ἡ περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος, ἀπὸ πλευρᾶς κινήσεως καὶ συνθέσεως τῶν μονίμων κατοίκων καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ποὺ κυκλοφοροῦν μέσα σ' αὐτή, γιὰ νὰ ἐπισημάνουμε ἰδιαίτερα τὰ πολλὰ θέματα τάξεως καὶ ἀσφαλείας.

Παντὸς εἴδους ἀδικήματα, παράπονα καὶ συστάσεις, ἐργατικὴ νομοθεσία, οἰκοδομές, ἀδικήματα ἠθῶν καὶ γενικῶς κάθε μορφῆς ἀστυνομικὰ θέματα ἀπασχολοῦν σὲ μεγάλη ἔντασι τὸ Τμῆμα τάξεως καὶ τὸ Παράρτημα 'Ασφαλείας. Εἰδικώτερα, ὅσον ἀφορᾶ τὰ ἀδικήματα ἠθῶν, εἶναι γνωστὸ ὅτι στὴν περιφέρεια τοῦ Δ' Τμήματος εὐδοκιμοῦν ἀρκετὰ οἱ ἐπιχειρήσεις τῶν ἀσέμνων γυναικῶν, προαγωγῶν καὶ σωματεμπόρων.

Τὰ μέτρα τάξεως ἀπαιτοῦν συχνὰ σημαντικὸν ἀριθμὸν δυνάμεως τοῦ Τμήματος καὶ τοῦτο εἴτε λόγῳ τοῦ Σταθμοῦ Λαρίσης, μὲ τὶς ἀφιξαναχωρήσεις διαφόρων ἐπισήμων, εἴτε λόγῳ τῶν διαφόρων συγκεντρώσεων κάθε μορφῆς, ποὺ συχνὰ λαμβάνουν χώραν στὴν περιφέρειά του.

Σχετικὰ μὲ τοὺς ἐπαίτας καὶ τοὺς μικροπωλητὰς καὶ ἐδῶ ἡ κατάστασις παρουσιάζεται πιὸ εὐχάριστη, σὲ σύγκρισι μὲ παλαιότερα χρόνια, καὶ τοῦτο γιατὶ τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται εἶναι ἐνιαῖα ἀπ' ὅλα τὰ κεντρικὰ Τμήματα. Δηλαδὴ ὁ μικροπωλητὴς ἢ ὁ ἐπαίτης γνωρίζει πιὰ ὅτι δὲν μπορεῖ, μεταπηδώντας ἀπὸ τὴ μιὰ περιφέρεια στὴν ἄλλη, νὰ σταθῇ, γιατὶ καὶ ἐκεῖ θὰ συναντήσῃ τὴν ἴδια ἀπηνῆ δίωξι. Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ κακὸ σιγὰ-σιγὰ διορθώνεται χάρις τόσο στὰ ριζοσπαστικὰ μέτρα τῆς ὑπηρεσίας μας, ὅσο καὶ στὴν ἐργατικότητα τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ συγκροτοῦν τὶς ὁμάδες μικροπωλητῶν στὰ διάφορα κεντρικὰ Τμήματα.

5. Στατιστικὰ στοιχεῖα συμβάντων καὶ ἀτυχημάτων τοῦ ἔτους 1961.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ παράθεσις τῶν κατωτέρω στατιστικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ὅλο τὸ ἔτος 1961 (τὸ ἴδιο θὰ ἰσχύῃ γιὰ ὅλα τὰ τμήματα), θὰ συμπληρώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς δραστηριότητος τοῦ Δ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος καὶ ὅσα ἐμεῖς, στὴ σύντομη τούτη ἀφήγησί μας, δὲν μπορέσαμε νὰ θίξουμε.

α) Διάφορα συμβάντα: Συγκρούσεις καὶ προσκρούσεις 49, τραυματισμοὶ ἐξ αὐτοκινήτων γενικῶς 263, τραυματισμοὶ ἐκ πτώσεων 48, αἰφνίδιοι θάνατοι 23, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας 25, αὐτοκτονίες 2, παροχὲς Α' Βοηθειῶν 45, ἐνάρξεις πυρκαϊῶν 5 καὶ πυρκαϊὲς 6.

β) Διάφορα ἀδικήματα: Σωματικὲς βλάβες γενικῶς 466, ἐξυβρίσεις 86, κλοπὲς καὶ ὑφαιρέσεις 290, ὑπεξαιρέσεις 28, ἀπάτες 55, ἐπαιτεῖες-ἀλητεῖες 236 καὶ παράνομες ὁπλοφορίες 6. Συνολικὰ ἐβεβαιώθησαν 7 κακουργήματα, 1848 πλημ-

ΕΓΚΩΜΙΑΖΕΤΩ ΣΕ Ο ΠΕΛΑΣ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΤΟ ΣΟΝ ΣΤΟΜΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝ. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

Τὰ ἔτη παρέρχονται. Εἰς τὴν ράχιν τῆς γηραιᾶς καὶ ταλαιπώρου γηΐνης σφαίρας προστίθενται νέοι ἐνιαυτοί, νέοι αἰῶνες. Ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων ὁσημέραι ἐξελίσσεται καὶ ἡ ζωὴ τῶν θνητῶν τοῦ πλανήτου ἡμῶν, καθίσταται περισσότερον ἄνετος. Ἡ ἰλιγγιώδης ἐξέλιξις τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ, ἀναμφιβόλως, παρέσχεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας διά τε τὴν πνευματικὴν καὶ ὑλικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

Ὁ ἄνθρωπος, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἀναζητεῖ, παντὶ τρόπῳ, τὴν εὐτυχίαν του, ἥτις ὅμως ὡς σκιὰ τὸν ἀκολουθεῖ μέν, οὐδέποτε ὅμως παραμένει ἐγγύς του διὰ χρόνο-ἀρκετόν. Ἀνέρχεται τὴν ἀνωφερῆ τοῦ Γολγοθᾶ ὁδὸν ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ σταυ-ρικοῦ θανάτου ὅστις ἀναμένει αὐτόν. Ἀγωνίζεται, ἱδρωκοπᾶ, μοχθεῖ νυχθημερὸν καὶ ἄλλοτε μὲν δρέπει εὐκόλως τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, ἄλλοτε δὲ ἡ ἀπο-τυχία τοῦ ἀνακόπτει πρὸς στιγμὴν τὴν δημιουργικήν του ἔφεσιν. Φέρει ἐντός του τὸ σπέρμα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοναδική του ἐπιδίωξις εἶναι ἡ προβολὴ τῶν ἔργων του καὶ τῶν ἐπιτεύξεών του.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος ἐχρησιμοποίησε τὴν ἄνοδον τοῦ τεχνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς ἔργα καταστροφῆς καὶ ὀλέθρου, ἐν τούτοις γεγονὸς ἀναμφήριστον εἶναι, ὅτι πολλαπλῶς ἡ ἀνθρωπότης ὠφελήθη ἐκ τῆς συντε-λεσθείσης τεχνικῆς προόδου. Ὁ ἄνθρωπος, τοῦ πανσόφου Θεοῦ τὸ τελειότερον δη-μιούργημα, διὰ τῶν συνεχῶν κόπων καὶ μόχθων του, ἠδυνήθη νὰ δημιουργήσῃ, τῷ ὄντι, ἔργα τέχνης καὶ πολιτισμοῦ. Μέσῳ ἀπείρων κινδύνων καὶ ἀντιξοοτήτων διερχόμενος, οὐδέποτε ὅμως λιποψυχῶν, συνέθεσε τὴν ὑπέροχον ἱστορίαν τοῦ συγ-χρόνου πολιτισμοῦ, πρὸ τῆς ὁποίας κατάπληκτος ἵσταται αὐτὸς οὗτος ὁ δημιουργός της ἄνθρωπος. Ὁλοταχῶς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, προχωροῦν πρὸς τὴν τελειότητα, δαμάζει τὰ μέχρι χθὲς ἄγνωστα καὶ μυστηριώδη φαινόμενα. Ἡ διάσπασις τοῦ ἀτόμου, αἱ πρόοδοι γενικῶς τῆς πυρηνικῆς φυσικῆς, ἡ ἐξερεύνησις τοῦ ἀγνώστου κόσμου τοῦ σύμπαντος, πάντα ταῦτα παρουσιάζουν ἐναργῆ τὴν εἰκόνα τῆς προόδου.

Ἂν ὅμως τοιαύτη καὶ τοσαύτη εἶναι ἡ πρόοδος τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος εἰς τὸν τομέα τῆς τεχνικῆς ἐξελίξεως, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἄνθρωπος. Ἀφ' ἧς ἐποχῆς οὗτος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γῆς, τέλειος παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείς, φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὅλας τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας καὶ τὰ πάθη τοῦ σαρκίου του, λόγῳ τῆς πτώσεώς του εἰς τὸ προπατορικὸν κληθὲν ἁμάρτημα. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παρα-κοῆς τῆς Θείας ἐντολῆς, ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ ἄνευ παθῶν καὶ ἀτελειῶν δημιούργημα

μελήματα, 3. 237 πταίσματα, ἐκ τῶν ὁποίων 882 αὐτόφωρα, καὶ ἐγένοντο 11.728 ἔγγραφοι συστάσεις.

Οἱ κατὰ καιροὺς διατελέσαντες διοικηταὶ τοῦ Δ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος ἀξιωματικοὶ εἶναι οἱ: κ.κ. Μπερσῆς Ι., Λεκατσᾶς Χ., Μαρουλάκος Κ., Τσάλης Ι., Κανελλόπουλος Α., Σαλταμαῦρος Ι., Γιαλαμᾶς Π., Κουμουρᾶς Γ., Τσουλοῦφος Ι., Γεωργίου Β., Ροῦσσος Ε., Καπιτσόπουλος Χ., Τασιγιῶργος Κ., Βούλγαρης Μ., Τσιοῦγκος Κ., οἱ † Καλαμαρᾶς Γ., † Πανταζόπουλος Ι. καὶ † Τασιόπουλος Α., καὶ σήμερα ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Κάκκος Σπυρίδων.

(Συνεχίζεται)

καὶ ἐνεδύθη τὸν μανδύαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Κατέστη ἐπιρρεπὴς πρὸς πᾶν τὸ ἁμαρτωλὸν καὶ ἡ ζωή του διέρχεται μέσῳ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐκδηλώσεων.

Πολλὰ καὶ ποικιλόμορφα εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, τὰ ἀνθρώπινα πάθη. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μία ἄλυσις κακῶν ἕξεων καὶ ἐλαττωμάτων, ἐν ᾗ ὑπάρχουν καί τινες κρίκοι ἠθικῶν ροπῶν καὶ ἀγαθῶν τούτου πράξεων.

Ἓν ἐκ τῶν πλέον ἐπικινδύνων ἀνθρωπίνων ἐλαττωμάτων εἶναι, ἀναντιλέκτως, ὁ ἐγωισμός, ἡ ὑπερηφάνεια. Εἶναι ἡ ἀκατάσχετος ἀδολεσχία περὶ τοῦ Ἐγὼ ἑνὸς ἑκάστου, παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἀτόμου. Εἶναι ἡ τάσις νὰ ἐπιδιώκωμεν, ἐνίοτε ἐνώπιον ἑτέρων, νὰ περιαυτολογῶμεν καὶ νὰ κομπορρημονῶμεν. Ἀρεσκόμεθα νὰ διακηρύττωμεν τὰ ὑφ' ἡμῶν ἐπιτευχθέντα, νὰ διατυμπανίζωμεν τὴν ἰδιαιτέραν πνευματικὴν ἡμῶν κατάρτισιν, νὰ καυχώμεθα διὰ τὰς ἐπιτυχίας καί, γενικῶς εἰπεῖν, νὰ ὑμνῶμεν, ἡμεῖς αὐτοί, τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Μικροί τε καὶ μεγάλοι, ἄρρενες καὶ θήλεις, κατέχονται πολλάκις ὑπὸ τοῦ φοβεροῦ τούτου ἐλαττώματος. Ὁ παῖς, ἂν καὶ εἰσέτι στερῆται λογικῆς κρίσεως καὶ ὀρθῆς τῶν γεγονότων ἐκτιμήσεως, δὲν παραλείπει, ἐν τῷ κύκλῳ τῶν συνομηλίκων του, νὰ διηγηθῇ ἐν πάσει λεπτομερείᾳ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ὑπερβολαῖς, τὰ ἐν τῷ οἴκῳ του συμβαίνοντα, καυχώμενος πολλάκις διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ κατοχὴν ὡραίων καὶ καινουργῶν ἀθυρμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πεπαλαιωμένα τοιαῦτα τῶν ἄλλων. Αἰσθάνεται χαρὰν ὅταν βλέπῃ τοὺς φίλους του νὰ τὸν ἀκούωσι μετὰ προσοχῆς ἢ νὰ θαυμάζωσι τὰ ἀθύρματά του.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἔφηβος καὶ ἡ νεαρὰ δεσποινίς, ὑπὸ τῶν ἰδίων διαπνέονται αἰσθημάτων. Ἡ εὐειδὴς καὶ πλουσία νέα, ἐπιδεικνύει μὲ ὑπερηφάνειαν τὰ πολυτελῆ αὐτῆς ἐνδύματα, κοσμεῖται μὲ ἀπαστράπτοντα κοσμήματα, διέρχεται τὰς ὁδοὺς μὲ ἀνα-πεπταμένην τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφθόνως διανέμει μειδιάματα ἀλαζονείας καὶ ὑπερηφανείας. Ἀποστρέφεται τὰς πτωχὰς καὶ δυσειδεῖς φίλας της καὶ ἀρέσκεται νὰ ἐπιδεικνύῃ, παντὶ τρόπῳ, τὰ πλούτη της. Ἐπιζητεῖ τὴν συναναστροφὴν ἐκείνων, οἵτινες εὐκόλως ἀπονέμουν αὐτῇ τὰς πλέον ἀπιθάνους χάριτας καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν αὐτοεγκωμιάζεται. Τὰ πάντα δι' αὐτὴν περικλείονται ἐντὸς τοῦ σαθροῦ Ἐγώ της.

Τὸ φαινόμενον τῆς τοιαύτης τῶν ἀνθρώπων συμπεριφορᾶς εἶναι συνυφασμένον μὲ αὐτὴν ταύτην τὴν ζωήν των καὶ τὴν καθόλου αὐτῶν τάσιν πρὸς πρόοδον καὶ ἀνέλιξιν. Ὁμολογουμένως, τυγχάνει λίαν ἀπαραίτητον ὅπως ὑπεραγαπίζωμεν τὸ Ἐγὼ ἡμῶν, τοῦτο ὅμως δέον νὰ γίνηται ἐντὸς τῶν λογικῶν ὁρίων. Ἀκουσίως ἐνίοτε καὶ μακρὰν πάσης σκέψεως ἐπιδείξεως ἢ ὑπεροψίας ἐξιστοροῦμεν τὰ ἰδιαίτερα ἡμῶν προσόντα καὶ αἰσθανόμεθα εὐχαρίστησιν ἀπαριθμοῦντες τὰς προσπαθείας ἡμῶν, διὰ τὴν κατάκτησιν ἢ ἐπιτυχίαν ἐπιδιώξεώς τινος.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ ἐπιτετραμμένη συμπεριφορὰ ἡμῶν ἐν προκειμένῳ ; Δυνάμεθα νὰ καλλιεργῶμεν τὴν πρὸς τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὸν αὐτοέπαινον τάσιν ἀκινδύνως ;

Ἀναντιρρήτως, ἡ καλλιέργεια τῆς προμνησθείσης τάσεως ἐνέχει πολλοὺς κινδύνους καὶ ἀναγκαῖον εἶναι ὅπως ἀποβάλωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν κακὴν αὐτὴν ἕξιν. Οἱανδήποτε θέσιν καὶ ἂν κατέχωμεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, οἱονδήποτε διακριτικὸν τίτλον καὶ ἂν φέρωμεν, ὁσασδήποτε γνώσεις καὶ ἂν ἔχωμεν, ἀπαραίτητον ἀλλὰ καὶ εὐγενὲς εἶναι ὅπως ἀφιέμεθα εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων περὶ ἡμῶν. Ἂς ἀρκούμεθα εἰς τοὺς κολακευτικοὺς λόγους, τοὺς ἐπαίνους καὶ τοὺς διθυράμβους τῶν ἄλλων καὶ οὐδέποτε ἡμεῖς αὐτοὶ ἂς μὴ παρορμώμεθα εἰς τοιαύτας περὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμῶν ἐκδηλώσεις.

Ὁ κακῶς ἐκδηλούμενος ἐγωισμός, τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ ἀλαζονικὸν πνεῦμα, ὁ φιλαυτισμὸς καὶ ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐκθείασις τοῦ Ἐγὼ ἡμῶν, δεικνύει ἄνθρωπον, ὅστις διὰ τῶν τοιούτων ἐνεργειῶν ἐπιδιώκει νὰ ἐπιβληθῇ. Ὡς τὸ χρυσίον ἐν μέσῳ ἀπειραρίθμων μετάλλων δὲν δύναται ν' ἀποκρυβῇ, οὕτω καὶ ἡ πραγματικὴ

ἀξία τοῦ ἀτόμου, ἂν τοῦτο κέκτηται τοιαύτην, τοῖς πάσι καθίσταται γνωστή, διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ μετὰ μετριοφροσύνης συμπεριφορᾶς τούτου.

Ὁ σεβόμενος τὸν ἑαυτὸν του ἄνθρωπος, οὐδέποτε καυχησιολογεῖ ἢ αὐτοεπαινεῖται, ἀντιπαθεῖ τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν ἐπιβολήν του, διὰ μεθόδων ἀπαδουσῶν τῇ λογικῇ καὶ τῇ ἐντιμότητι. Ἐπαφίεται εἰς τὰς εὐμενεῖς ὑπὲρ αὐτοῦ κρίσεις τῶν ἄλλων, φροντίζει νὰ ἐπιβάλληται διὰ τῆς ἀψόγου καὶ ἐχέφρονος διαγωγῆς του, ἐπιδιώκει νὰ ἐπισύρῃ τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν συνανθρώπων του, διὰ τῶν ἀρίστων ἔργων του.

Ὁ ὑπερήφανος εἶναι, ὁ ἀλαζονικὸς ἐκεῖνος χαρακτήρ, ὅστις συμπεριφέρεται κατὰ τρόπον ὑπεροπτικὸν καὶ ἀγέρωχον ἔναντι τῶν ἄλλων διὰ πᾶν ὅ,τι κατέχει, ἤτοι: πλοῦτον, δόξαν, κοινωνικὴν τάξιν, πνεῦμα, καταγωγὴν ἢ θέσιν, φυσικὰ ἢ σωματικὰ χαρίσματα. Διακρίνεται διὰ τὴν ἀφελῆ καὶ πάντῃ ἀφιλοσόφητον πίστιν του, ὅτι τὰ δι' ἃ ἐπαίρεται ἀγαθά, ἀποτελοῦν ἐσαεὶ κτῆμα του, ἄφθορα καὶ ἀμετάθετα, συγχρόνως δὲ ὅτι ταῦτα εἶναι τῆς προσωπικῆς του ἱκανότητος καὶ ἀξίας προίξ, ἣν δικαιοῦται νὰ διαλαλῇ ἢ ἐν ὀνόματι αὐτῆς νὰ ἀπαιτῇ ἀναγνώρισιν, σεβασμόν, ὑποταγὴν τῶν ἄλλων.

Εἶναι κενός, κοῦφος καὶ ἀνάξιος προσοχῆς, δοθέντος ὅτι πάντα τὰ δι' ἃ καυχᾶται καὶ κομπορρημονεῖ, εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν Θείαν βούλησιν. Χαρακτηριστικὸν ἐν προκειμένῳ τὸ ψαλμικὸν λόγιον: «Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνους καὶ ὕψωσε ταπεινούς, πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς».

Ὅταν ἡ κοσμικὴ δόξα, ἥτις διὰ τοὺς ἐπιπολαίους εἶναι περίλαμπρον διάδημα καὶ τίτλος εὐγενείας, σβύσῃ, ὁ ὑπερήφανος θὰ πέσῃ εἰς ἀνυποληψίαν, ὑπεγείρων αἰσθήματα οἴκτου. Ὅταν ἡ φυσικὴ ὡραιότης παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὸ διὰ τοὺς πάντας ἀναπόφευκτον γῆρας, μόνον ἀνάμνησίς τις θὰ μείνῃ καὶ πλέον οὐδέν.

Τοῦ ἐπαιρομένου ἡ περίπτωσις ὁμοιάζει ἀρκούντως τοῦ Αἰσωπείου μύθου, ὅστις ἀφορᾷ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς λυχνίας, λαμβανούσης τὸ φῶς ἐκ τοῦ ἐν αὐτῇ ριπτομένου ἐλαίου ἢ ἐξαρτωμένης τῆς φωτιζούσης διαρκείας της, ἐκ τοῦ ρεύματος τοῦ πνέοντος ἀνέμου.

Περαίνοντες, εὐθαρσῶς δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἄξιος τυγχάνει πάσης ἐκτιμήσεως καὶ ἐμπιστοσύνης ὁ τὴν περιαυτολογίαν καὶ τὴν κομπορρημοσύνην ἀπεχθανόμενος. Φοβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον τὸ ἐλάττωμα τῆς ὑπερηφανείας, ἀλλὰ καὶ ἀντικοινωνικόν, διότι ἡ περιφρόνησις τῶν ἄλλων προκαλεῖ τὴν ἀντίδρασιν καὶ τὴν ἀποστροφήν.

Διακρίνωμεν λοιπὸν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν τοὺς ἐπιρρέποντας πρὸς τὸ κομπορρημονεῖν καὶ ὑπερηφανεύεσθαι καὶ ἀπέχωμεν τούτων, βέβαιοι ὄντες, ὅτι, οὕτω πράττοντες, ὄφελος μόνον θὰ ἀποκομίσωμεν καὶ οὐχὶ ζημίαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΪΚΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ — ΑΥΣΤΡΙΑ — ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΓΑΛΛΙΑ — ΕΛΒΕΤΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΙΩΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Τὸ Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας Πόλεων, μὲ σχετικὴ διαταγή του, ἐπρογραμμάτισε σειρὰν ἐκδρομῶν, πρὸς ἐπίσκεψι διαφόρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐκδρομῶν αὐτῶν, τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ψυχαγωγίας, ὅσο καὶ τουριστικῆς, γιατὶ δίνουν τὴν εὐκαιρία ἐπισκέψεως τῶν μεγαλυτέρων καὶ πλέον πολιτισμένων χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ποὺ κρατοῦν τὰ σκῆπτρα κάθε πνευματικῆς καὶ τεχνικῆς ἐξελίξεως.

Ἡ πρώτη ἐκδρομὴ ἔγινε ἀπὸ 3-26/7/62 καὶ ἡ ἐπιτυχία της, εἶμαι βέβαιος, θὰ δώσῃ τὴν ἀφορμὴ καὶ θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον σὲ πολλοὺς ἄλλους ἀστυνομικοὺς νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτὲς ποὺ θὰ πραγματοποιηθοῦν στὸ μέλλον. Ἐξ ἄλλου ὁ πολιτισμὸς προάγεται μόνο μὲ τὴν ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Βέβαια ὑπῆρξαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκδρομῆς καὶ μικροεμπόδια, κυρίως κατὰ τὴν ἐξεύρεσι ξενοδοχείων. Αὐτὰ ὅμως ὑπερεπηδήθησαν μὲ εὐκολία, γιὰ νὰ μᾶς ἀφίσουν γλυκὲς ἀναμνήσεις, ποὺ πάντοτε θὰ μᾶς ἀγκαλιάζουν νοσταλγικά, ὅσο τὰ χρόνια περνοῦν. Ἡ ζωή μας εἶναι ἔτσι φτιαγμένη, ὥστε πολλὲς φορὲς ζοῦμε μὲ τὴν σκέψι μας περισσότερο αὐτό, ποὺ κάποτε νομίζαμε κουραστικό. Γιὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ περάσῃ λίγος χρόνος, ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ σκεφθοῦμε πιὸ ψύχραιμα, πιὸ λογικά. Μιὰ τόσο μεγάλη ἐκδρομή, μὲ πολλὰ ἄτομα, δὲν μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλους ἀπόλυτα. Ἦταν κάτι ποὺ γνωρίζαμε, γι' αὐτὸ τίποτα δὲν μᾶς κούρασε ψυχικὰ ἢ σωματικά.

Μὲ τὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ περιωδεύσαμε τὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ γνωρίσαμε ἀπὸ κοντὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἐξέλιξί τους, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς πνευματικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως. Περάσαμε ἀπὸ χιλιοτραγουδισμένα ποτάμια, ποὺ γιὰ τὰ ἤσυχα νερά τους ἔχουν γραφτεῖ γλυκειὲς μελωδίες, πανύψηλα βουνά, γεμάτα δένδρα, ποὺ ὀρθώνονται σὰν γίγαντες στὶς ἀτέλειωτες καταπράσινες πεδιάδες. Ἀκούσαμε τὴ βοὴ ἑκατομμυρίων αὐτοκινήτων καὶ ἕνα σωρὸ ἠλεκτροκινήτων τραίνων, τὰ ὁποῖα μὲ ταχύτητα διασταυρώνονται ἀνάμεσα σὲ σινιάλα καὶ φῶτα. Εἴδαμε δρόμους μεγάλους, φωτισμένους μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν νυκτερινῶν κέντρων, ποὺ συγκεντρώνουν τοὺς μποέμηδες ὅλου τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ τοὺς χορτάσουν μὲ γλυκὸ κρασὶ καὶ περιπέτεια, λίμνες ποὺ τρεμουλιάζουν κάτω ἀπὸ τὸν καυτὸ ἥλιο καὶ καθεπτρίζονται στὶς ἄκρες τους πελώρια δένδρα. Θαυμάσαμε σειρὰν ἀπὸ ἀτέλειωτα μουσεῖα, γεμάτα ζωγραφιὲς καὶ καλοδουλεμένα μάρμαρα. Χόρτασαν τὰ μάτια μας ἀπὸ μεγάλα πάρκα, ἱστορικὲς πλατεῖες, μὲ δοξασμένα κτίρια ντυμένα στὰ γκρίζα γεράματα τους, πανύψηλες ἐκκλησίες γοτθικοῦ ρυθμοῦ, ποὺ ἀναζητοῦν τὸν μεσαίωνα καὶ τόσα ἄλλα ἐνδιαφέροντα, τὰ ὁποῖα ἀκόμη κρατοῦν δεμένη κοντά τους τὴν ψυχή μας. Μακρυὰ τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ ζοῦμε μὲ τὴν φαντασία μας, δυνατὰ σὰν κάτι δικό μας, ποὺ μᾶς κάνει περήφανους. Ζοῦμε τοὺς μεγάλους δρόμους, τὰ ἀμάξια, τὰ νυκτερινὰ κέντρα, τὶς ὄπερες, τὰ βουλεβάρτα, τὰ χρηματιστήρια, τὸν θόρυβο, τὰ πολύχρωμα φῶτα, τὰ πλήθη κόσμου ποὺ τρέχουν...

Τὰ ἔξοδα, γιὰ μιὰ τόσο μεγάλη διαδρομή, ἦταν σχετικῶς μικρά. Στὴν πρώτη αὐτὴ ἐκδρομή, ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ συμμετάσχω, πῆραν μέρος 33 ἀστυνομικοί. Ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' κ. Γιαννόπουλος Βασίλειος, ὁ ὁποῖος, πάντα ἀκούραστος, κατέβαλε κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκδρομή μας ὅσο τὸν δυνατὸν πιὸ εὐχάριστη καὶ ξεκούραστη. Τὸ γεγονὸς τοῦτο τὸ ἀναγνωρίζουμε ὅλοι καὶ μὲ τὸν ἀνάλογο σεβασμὸ ἐκφράζουμε τὶς εὐχαριστίες μας. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμε

τὴν εὐγενέστατη Κα Γιαννοπούλου, σύζυγο τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἡ ὁποία, μὲ τὶς ξένες γλῶσσες ποὺ γνωρίζει, μᾶς βοήθησε ἀφάνταστα σ' ὅλη τὴν ἐκδρομή. Τέλος εὐχαριστοῦμε ὅλους ἐκείνους ποὺ προσέφεραν τὶς ὑπηρεσίες τους γιὰ τὴν πραγματοποίησί της, καὶ ρύθμισαν κάθε λεπτομέρειά της, χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦμε καλά—καλά, πότε τέλειωσαν τόσες διατυπώσεις.

Θὰ προσπαθήσω νὰ δώσω μία πλήρη περιγραφὴ τῆς μεγάλης αὐτῆς περιηγήσεως. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ περιγραφὴ αὐτὴ θὰ χρησιμεύση ἀφ' ἑνὸς μὲν σὰν ὁδηγὸς γιὰ κείνους ποὺ στὸ μέλλον θὰ ἐπισκεφθοῦν αὐτὰ τὰ μέρη, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀπὸ ἐγκυκλοπαιδικῆς πλευρᾶς θὰ δώση τὴν εὐκαιρία στοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνῶστες νὰ γνωρίσουν γιὰ λίγο τὰ κράτη τὰ ὁποῖα μὲ τὶς ξεχωριστὲς ὁμορφιὲς τραβοῦν σὰν μαγνήτης τὸν ἐπισκέπτη.

3-7-62. Στὶς 5 τὸ πρωῒ ὅλοι συγκεντρωθήκαμε ἔξω ἀπὸ τὸ Ἀρχηγεῖο Ἀστυνομίας Πόλεων. Ἦταν ἕνα ζεστὸ καλοκαιριάτικο ξημέρωμα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἀγκαλιάζουν τὴν Ἀθήνα στὸ πρωϊνό της ξύπνημα, κάτω ἀπὸ ἕνα ρόδινο ξεφάντωμα μὲ χίλιες φωτεινὲς ἀποχρώσεις, ποὺ ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸν Ὑμηττὸ καὶ τὴν Πεντέλη γιὰ νὰ παιχνιδίσουν στὴν καταγάλανη θάλασσα. Ἀπέναντί μας, ψηλὰ πάνω στὸν ἱερὸ βράχο, ὁ Παρθενῶνας, ἀγέρωχος στοὺς αἰῶνες, πλημμυρίζει μὲ ἕνα φῶς ὑπερκόσμιο τὶς ψυχὲς ὅλων τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. Ἕνα φῶς ποὺ λούζει τὸν ἄνθρωπο μὲ ἀνώτερες πνευματικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες καὶ τοῦ δίνει νόημα, σκοπό. Εἶναι οἱ στιγμὲς ποὺ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου βρίσκεται σὲ ἔξαρσι καὶ φωτίζεται ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο.

Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἄργησε νὰ φθάση. Εἶναι ἕνα ὁλοκαίνουργο πούλμαν ντυμένο μὲ θαλασσὶ καὶ λευκὸ χρῶμα. Μιὰ ἀνεξήγητη ἀνυπομονησία σφίγγει τὶς καρδιές μας. Ὁ ὁδηγός, Ρόζης Γεώργιος, ἕνα λεβεντόπαιδο μὲ μεγάλη καρδιά, μᾶς καλημερίζει. Οὔτε στιγμὴ δὲν ἔπαψε νὰ μᾶς προσφέρη τὶς ὑπηρεσίες του σὲ ὅλη τὴν διαδρομή. Πάντα ἀκούραστος καὶ πρόθυμος μᾶς ὡδήγησε μὲ ἀσφάλεια σὲ ὅλο τὸ μακρυνὸ αὐτὸ ταξίδι. Τὸν εὐχαριστοῦμε θερμά.

Οἱ ἀποσκευὲς τακτοποιήθηκαν γρήγορα καὶ ὁ κ. Διευθυντής ἔδωσε στὸν καθένα μας τὶς θέσεις τὶς καθωρισμένες. Ὅλα εἶχαν τελειώσει σὲ λίγα λεπτά. Κάναμε εὐλαβικὰ τὸν σταυρό μας καὶ ἀμέσως ξεκινήσαμε. Περνᾶμε τὴν Ὁμόνοια καὶ ἀκολουθοῦμε τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κων/νου. Μερικὲς ἡλιαχτῖδες ξεπήδησαν πίσω ἀπὸ κάτι μικρὰ συννεφάκια, γιὰ νὰ φιλήσουν τὴν Ἀθήνα στὸ πρωϊνὸ της ξύπνημα ποὺ σιγά—σιγὰ ἄρχισε νὰ χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια μας. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς (ἔτσι στὴ συνέχεια θὰ ὀνομάζουμε τὸν κ. Δ/ντὴ) μᾶς δίνει μέσα σὲ μικροὺς φακέλλους τὸ συνάλλαγμα ποὺ δικαιούμεθα σὲ δολλάρια καὶ τὶς τελευταῖες ὁδηγίες. Σὲ ὅλους φαίνεται λίγο γιὰ τόσες ἡμέρες, ἀλλὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀπὸ τὸ μικρόφωνο μᾶς καθησυχάζει καὶ μᾶς βεβαιώνει ὅτι εἶναι ἀρκετό. Μαζὶ μας ἔχουμε καὶ 2.000 χιλιάδες ἑλληνικὲς δραχμὲς ποὺ ὁ καθένας δικαιοῦται. Ἔτσι τὸ ποσὸν εἶναι κάπως ἀξιόλογο. Τὸ πούλμαν κυριολεκτικῶς πετᾶ πάνω στὴν ἄσφαλτο σὰν νὰ θέλη γρήγορα νὰ μᾶς φέρη στὰ ὡραῖα μέρη ποὺ πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦμε.

Ὁ ξεναγός μας, κ. Μαυράκης Νικόλαος, συνεχῶς μᾶς ἐνημερώνει, ἀπὸ ἱστορικῆς πλευρᾶς, γιὰ τὰ μέρη ποὺ στὸ πέρασμά μας βλέπουμε. Περνοῦμε τὴν Ἐλευσῖνα, ποὺ κατὰ τὴν μυθολογίαν πρώτη καλλιέργησε τὸ σιτάρι, μὲ τὴν βοήθεια τῆς θεᾶς Δήμητρας. Κατὰ τὴν μυθολογία, τὴν θεὰ Δήμητρα ἐβοήθησαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἐλευσῖνος νὰ βρῆ τὴν χαμένη κόρη της Περσεφόνη, ποὺ εἶχε κλέψει ὁ Θεὸς τοῦ Ἅδου Πλούτων, στὰ βάθη τῆς γῆς. Γιὰ πολλὰ χρόνια στὴν ἀρχαιότητα γιόρταζαν οἱ κάτοικοι πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια, μὲ ξεχωριστὴ μεγαλοπρέπεια καὶ μυστικοπάθεια. Περνοῦμε τὴν Θήβα, τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ πόλι, ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ στοὺς ἀρχαίους δραματικοὺς ποιητὰς νὰ γράψουν ἀθάνατα δραματικὰ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα ἀκόμα συγκινοῦν τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Στὸ ἀριστερὸ

μέρος, ὅπως πηγαίνουμε, βλέπουμε νὰ καμαρώνῃ περήφανος ὁ Λέων τῆς Χαιρωνείας, σύμβολο τῆς νίκης τῶν Μακεδόνων κατὰ τῶν Θηβαίων. Ὁ οὐρανὸς εἶναι σκεπασμένος μὲ μικρὰ σκοτεινὰ σύννεφα, ἕτοιμα νὰ δροσίσουν τὴν φλογισμένη, ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικη κάψα, γῆ.

Φθάνοντας στὴ Λειβαδιά κάναμε μιὰ μικρὴ στάσι στὴν πλατεῖα καὶ ἀπολαύσαμε τὰ νοστιμότατα σουβλάκια, ποὺ προσφέρουν τὰ μικρὰ μαγαζιά. Στὴ γεμάτη ὄμορφα λουλούδια πλατεῖα διακρίνουμε τὸ ἄγαλμα τοῦ Λάμπρου Κατσώνη, ποὺ γεννήθηκε ἐδῶ. Σὲ λίγα λεπτὰ φύγαμε. Περνοῦμε ἱστορικὲς τοποθεσίες, ποὺ κρατοῦν ὅλο τὸ ἑλληνικὸ μεγαλεῖο. Ἐδῶ εἶναι ἡ λεβεντογέννα Ρούμελη μὲ τὰ πανύψηλα βουνά, τὶς καταπράσινες ραχοῦλες, τὶς δροσερὲς βρυσοῦλες, ποὺ τὶς γέμισε δόξα ἡ ἑλληνικὴ λεβεντιά, στὸ πλάϊ τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τοῦ Ὀδυσσέα Ἀνδρούτσου.

Σὲ λίγο ἀνηφορίζουμε τὶς ἐπικίνδυνες στροφὲς τοῦ Μπράλου καὶ ἀντικρίζουμε τὴν μεγάλη πεδιάδα, ποὺ τὴν διακόπτει ἡ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας. Ἐδῶ κοντὰ εἶναι οἱ Θερμοπύλες, ποὺ δόξασε ἡ θυσία τοῦ Λεωνίδα. Τώρα ἔχει στηθῆ στὸ μέρος αὐτὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἄγαλμά του, σύμβολο τῆς πίστεως γιὰ τὴν ἐλευθερία. Πιὸ κάτω ἡ γέφυρα τῆς Ἀλαμάνας, ποὺ πολέμησε καὶ θυσιάστηκε ὁ ἥρως τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, Ἀθανάσιος Διάκος, ἀντιστάθμισμα τῆς μεγάλης θυσίας τοῦ Λεωνίδου. Δυὸ γενιὲς ποὺ τὶς ἑνώνει τὸ ἴδιο ψυχικὸ μεγαλεῖο, οἱ ἴδιοι σκοποί, τὰ ἴδια ἰδανικά.

Στὴ Λαμία φθάσαμε κοντὰ τὸ μεσημέρι. Καθίσαμε γιὰ λίγο κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα σκιερὰ πλατάνια καὶ ἀπολαύσαμε τοὺς φημισμένους κουραμπιέδες της. Κοντὰ στὴν πλατεῖα, μέσα σ' ἕνα στενὸ δρομάκι, εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἥρωος μὲ τὸ τραγικὸ τέλος, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου καὶ πιὸ πέρα, σὲ μιὰ μικρὴ πλατεῖα, τὸ ἄγαλμά του. Ἀριστερὰ καθὼς προχωροῦμε πρὸς τὸ Δομοκό, βλέπουμε τὴν ἀποξηρανθεῖσα λίμνη Ξυνιάδα καὶ σὲ μεγάλη ἔκτασι, κατὰ τὴν πλευρὰ τῆς Καρδίτσης—Τρικάλων, τὸν Θεσσαλικὸ κάμπο ποὺ διασχίζουμε μέχρι τὴν Λάρισα. Ἡ ὥρα εἶναι δύομε τὰ τὸ μεσημέρι. Τὸ στομάχι διαμαρτύρεται. Καθίσαμε στὰ ὡραῖα ἐστιατόρια τῆς πλατείας καὶ φάγαμε. Στὴν πλατεῖα, ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ δροσερὰ δέντρα, κάναμε μία βόλτα γιὰ λίγα λεπτὰ καὶ συνεχίσαμε τὸ ταξίδι μας μὲ μεγάλη ὄρεξι καὶ κέφι. Ἡ διαδρομὴ συνεχίζεται στὸν νέο αὐτοκινητόδρομο, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλλίτερους τῆς Ἑλλάδος, δεῖγμα τῆς κρατικῆς μερίμνης, γιὰ τὴν βελτίωσι τοῦ κρατικοῦ δικτύου τῆς χώρας. Ἀριστερά μας βρίσκεται ἡ πεδιάδα τοῦ Τυρνάβου. Τὸν Πηνειὸ ποταμό, μὲ τὰ γάργαρα νερά του καὶ μὲ τὴν πλούσια κοιλάδα, διασχίζουμε πολλὲς φορές. Ἤδη βρισκόμαστε στὴν περίφημη κοιλάδα τῶν Τεμπῶν ποὺ καταλήγει στὴν ἱστορικὴ στενωπό, ποὺ σχηματίζουν οἱ ὀροσειρὲς τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὄσσης. Τὸ θέαμα μαγευτικό. Ἀριστερά μας ὁ χιλιοτραγουδισμένος Ὄλυμπος μὲ τὶς πολλὲς βρυσοῦλες, ποὺ τὶς χιονισμένες κορυφὲς του εἶχαν γιὰ κατοικία οἱ θεοί. Τὸ βουνὸ ποὺ κρύβει ὅλη τὴν μεγαλοπρέπεια τῆς ἑλληνικῆς μυθολογίας. Οἱ κορυφὲς του, σκεπασμένες σήμερα μὲ μιὰ χιονάτη πάχνη, προσπαθοῦν νὰ κρύψουν ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων τὸ ὑπέροχο μεγαλεῖο ποὺ δημιούργησε ἡ ἑλληνικὴ πίστις καὶ νὰ προφυλάξουν τὴν ἰδέα ποὺ ἀνέβασε τὸν ἄνθρωπο ψηλὰ μέχρι τὸν οὐρανό. Στὸ ἀντίκρυσμά του ὁ θεατὴς καταλαμβάνεται ἀπὸ δέος καὶ ἔκστασι. Εἶναι ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος στέκει ἔκθαμβος μπροστὰ στὸ μυστήριο ποὺ καλύπτει τὴν ὕπαρξί του καὶ ζητᾶ νὰ βρῆ κάτι τὸ ἀνώτερο, τὸ δυνατό, νὰ βρῆ τὸν Θεό του.

Ἕνα ἀεράκι δροσερό, μοσχοβολημένο ἀπὸ ρετσίνια περνᾶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο καὶ μᾶς χαϊδεύει τὸ πρόσωπο. Οἱ στροφὲς τοῦ δρόμου, σὰν φίδι ξαπλωμένο στὴν καταπράσινη πλαγιά, μᾶς περνοῦν μέσα ἀπὸ χίλιες ὁμορφιές, ποὺ τὸ μάτι ἀχόρταγα δέχεται. Δὲν ἄργησε, στὸ βάθος δεξιά, νὰ φανῆ ὁ Θερμαϊκὸς κόλπος. Τὰ καταγάλανα νερά του φτιάχνουν ὁλόλευκες δαντέλλες στὰ πόδια τῆς νύφης τοῦ Βορρᾶ, στὸ καμάρι τῆς Μακεδονίας, τῆς ὄμορφης Θεσσαλονίκης. *(Συνεχίζεται)*

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ

Ἡ Νύμφη τοῦ Κορινθιακοῦ

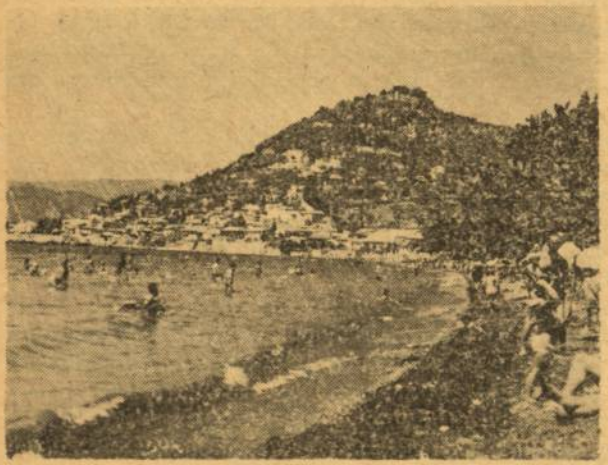
Ὑπὸ Ἀστυφ. κ. **ΚΩΝ. ΠΡΑΤΤΗ**

«Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα,
ποὺ ἡ θάλασσα ἡ χαλάστρα
μὲ κλάμματα, μὲ γέλια,
τοὺς σκάβει τὰ θεμέλια.

Ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ κάστρα,
ποὺ μόλις βγαῖναν τ' ἄστρα
ἐκάνανε σιριάνι
ἀρχόντοι Βενετσιάνοι...»

Αὐτὸ τὸ παιχνιδιάρικο τραγούδι, τὸ ἔγραψε ὁ ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Γιῶργος Ἀθάνας, γιὰ τὴν πατρίδα μας, τὸν πολυτραγουδισμένο Ἔπαχτο, τὸ Λεπάντε τῶν Βενετσιάνων, τὴ Ναύπακτο τῶν ἀρχαίων.

Ἡ περίοδος τούτη μὲ φέρνει κοντά, πολὺ κοντὰ στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ γεννήθηκα, γιατὶ ὁ πρωτευουσιάνικος λίβας σ' ἀναγκάζει νὰ ζητᾶς τὸ ὑγρὸ στοιχεῖο καὶ τὸ πράσινο, σὰν ἀπολύτρωση. Δὲν ξέρω, ξένε, ἂν σοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία καὶ ἂν εἶχες τὴν τύχη νὰ ζήσης λίγες στιγμὲς στ' ὄμορφο τοῦτο τοπίο, ποὺ ἡ φύση του, σ' ὁμορφιὰ καὶ μεγαλεῖο, εἶναι ἀταίριαστη καὶ ἀσύγκριτη. Ἐκεῖ, ὁ δημιουργὸς σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔδωσε πιότερη προσοχὴ καὶ κουράστηκε ξέχωρα, γιὰ νὰ φτιάξη αὐτὸ τὸ ὄμορφο μέρος, αὐτὴ τὴ γαλαζοπράσινη νύμφη τοῦ Κορινθιακοῦ. Τὴν ἔπλασε, τὴν ζύμωσε, τὴν ἀνασκάλεψε καί, μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξωκόσμια ἐργασία, ἔφτιαξε τὴν χαϊδεμένη, τὴν σμαραγδένια **Ναύπακτο**. Τῆς χάρισε σπάταλα, θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανείς, ὅλα τὰ χρώματα κι' ὅλα τὰ ἀγαθά, ποὺ σ' ἄλλα σημεῖα τῆς δημιουργίας του λείπουν. Πράσινες βουνοπλαγιές, δαντελωτὰ ἀκρογιάλια, πεντακάθαρα καὶ κρούσταλλα γάργαρα νερά. Κάστρα περήφανα τὴν ζώνουν, σὰν νὰ θέλουν νὰ τὴν περιφρουρήσουν ἀπὸ ἀόρατες ἐπιδρομές. Λόφοι καταπράσινοι στολίζουν τὴν πόλι, σὰν μεγάλα διαμάντια. Σπιτάκια κατάλευκα, σκαρφαλωμένα στὶς πλαγιὲς τοῦ κάστρου, ποὺ φτάνουν μέχρι χαμηλὰ στ' ἀκρογιάλι τῆς Ψανῆς, φαντάζουν ἀπὸ μακριὰ σὰν κέντημα ὁλόσπαρτο, ἀπὸ λευκὰ μαργαριτάρια. Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι, εὐγενικοὶ καὶ φιλόξενοι, σοῦ προσφέρουν τὴν ἀνιδιοτελῆ καὶ ἀπὸ παράδοση φιλοξενία τους.

Κεντράκια ἁπλοϊκά, πεντακάθαρα, κάτω ἀπὸ δυσθεώρατα πλατάνια, σοῦ προσφέρουν τὰ ἀναψυκτικά τους, μὲ τὸ θαυμάσιο φυσικὸ καὶ χωνευτικὸ νερό. Καὶ δίπλα ἐκεῖ, τὸ κῦμα ποὺ πλαταγιάζει, σὲ κράζει, γιὰ νὰ σοῦ προσφέρη τ' ἁπαλό του χάδι, στὰ ὄμορφα καὶ καταγάλανα νερά του.

Ἐκεῖ νοιώθεις ὅτι τὰ πάντα σὲ κράζουν, ὁ ἀγέρας, τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, οἱ κάμποι, οἱ θάλασσες... Ὅλα θέλουν νὰ σὲ περιποιηθοῦν, νὰ σὲ φιλοξενήσουν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὡραία **Ναύπακτος**. Αὐτὸ εἶναι τὸ πετράδι τοῦ Κορινθιακοῦ, ποὺ μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα ἀκτινοβολεῖ καὶ λάμπει, σὰν νὰ θέλη νὰ δείξη ὅτι εἶναι τὸ πιὸ λαμπερό, ἀπ' ὅλα τὰ πετράδια τοῦ κόσμου.

ΔΕΙΛΙΝΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αὔγουστος...Ζοῦμε στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ 'Αθηναῖοι ξεχύνονται καθημερινῶς πότε στὶς ἀκρογιαλιὲς τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ πότε στὰ δροσερὰ προάστεια γιὰ νὰ δροσιστοῦν ἀπὸ τὸν ἀφόρητον καύσωνα, γιὰ νὰ ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τὸ βουνὸ ἢ τὴ θάλασσα καὶ γενικὰ τὴ φύσι μὲ τὸ δικό τους τρόπο. Ἔτσι καὶ ἐγώ, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων, βρέθηκα γιὰ λίγο σὲ μιὰ ὡραιότατη ἀκρογιαλιά.

Ὅλα τὰ πράγματα ἐδῶ εἶναι ὀνειρώδη. Τὰ πάντα συνδυάζονται μὲ τὴ φύσι καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου βρίσκει τὴν ἀνάπαυσί του. Γιατί, ποιό μάτι ἀνθρώπου κουράζεται νὰ βλέπῃ τὴν πράσινη φυλλωσιὰ τῶν δένδρων, τὸ ἀπέραντο γαλάζιο χρῶμα τῆς θάλασσας καὶ τὸν ὁλοκάθαρο ἀνοιχτόχρωμο ἀττικὸ οὐρανό;

...Ὧρες ὁλόκληρες ἀγναντεύω τὸ ἄπειρο καθισμένη πάνω σ' ἕνα ὀγκώδη βράχο, τὸν ὁποῖον τὸ κῦμα καὶ ἡ ἁρμύρα τῆς θάλασσας κάνουν ἀπόκρημνο καὶ μουντό. Ἕνα ἐλαφρὸ μωβ χρῶμα, μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι βαμμένες οἱ πτυχές του, τοῦ δίνει κάποια μελαγχολία,καθὼς δεσπόζει ἀγέρωχος ἀνάμεσα στοὺς γύρω βράχους. Παρακολουθῶ τὶς ἐναλλασσόμενες φάσεις τῆς πλανεύτρας θάλασσας. Μὲ συνεπαίρνει τὸ χαδιάρικο σκάσιμο τοῦ φλοίσβου στὴν ἀκτή, καθὼς μὲ ραντίζει ἁπαλὰ καὶ μὲ φέρνει κοντὰ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο, στὸν κόσμο τῶν ὀνείρων καὶ τῆς ὑπέροχης ὀπτασίας.

Δειλινό... Ὁ ἥλιος ἀργοπεθαίνοντας νωχελικὰ ἀφήνει τὶς ρόδινες φωτεινὲς κόρες του νὰ μᾶς λούζουν ἀκόμη γιὰ λίγο μὲ τὴ γλυκειὰ ζεστασιά τους καὶ νὰ μᾶς χαρίζουν τὴν ὀπτασία τῆς θείας ὁμορφιᾶς των. Καθὼς γκριζορόδινες πινελιὲς χαράζουν ἔντονα στὸν ὅμορφο πίνακα ὅλη τὴ ζωντάνια καὶ τὸ ταλέντο ἑνὸς ζωγράφου, τὸ ρόδινο χρῶμα εἶναι τὸ κύριο φόντο τῆς ὀπτασίας μου.

'Αργὰ-ἀργὰ ὁ ἀνέφελος ὁρίζοντας ἀρχίζει νὰ παίρνῃ ἕνα γλυκὸ ἁπαλὸ ρόδινο χρῶμα, καθὼς ὁ ἥλιος βουτάει πίσω ἀπὸ τὰ βουνά. Ποὺ καὶ ποὺ ξεχωρίζουν σὰν ὕφαλοι στὴ θάλασσα μερικὲς βουνοκορφές... Τούτη τὴν ὥρα νοιώθω τὴν ψυχή μου νὰ βγαίνῃ μέσα ἀπ' τὸν σάρκινο μανδύα της καὶ νὰ πετάῃ στὰ ὕψη, μακρυὰ ἀπὸ κάθε γήϊνη σκέψι...

Καθὼς οἱ σκέψεις μου τρέχουν βιαστικὰ σὲ κόσμους ἄγνωστους, κάτι ξαφνικὰ ἀποσπᾶ τὴν προσοχή μου καὶ μὲ φέρνει στὴν πραγματικότητα. 'Ακούω κάτι σὰν κεκελάδημα. Κοιτάζω γύρω μου καὶ διακρίνω μερικὰ θαλασσοπούλια, ποὺ μὲ τὸ μαϊστράλι τῆς θάλασσας βγῆκαν γιὰ βοσκή. Τ' ἀντικρύζω σὰν ἀπολιθωμένη, φέρνοντας στὸ νοῦ μου τοὺς ἀγῶνες τῶν ζωντανῶν τῆς φύσεως ὑπάρξεων, γιὰ τὸν ἐπιούσιο.

Καταμαγεμένη ἀπ' τὴ σκηνὴ τοῦ ἔργου τῆς φύσεως π' ἀντικρύζω καὶ ἀπ' τὸ παίξιμο τῶν πρωταγωνιστῶν... τοῦ ἥλιου ποὺ γέρνει ἁπαλά..., τῆς παιχνιδιάρας θάλασσας..., τοῦ φλοίσβου ποὺ σκάει νωχελικά..., τῶν μελαγχολικῶν γύρω βράχων καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ποὺ μὲ πλαισιώνουν, παίρνω τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς 'Η ὥρα τοῦ δειλινοῦ πέρασε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ ἔσβυσαν τῆς ψυχῆς μου οἱ περιπλανήσεις.

ΑΝΘΟΥΛΑ ΔΗΜ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Μαθήτρια Γ' Γυμνασίου

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Μὰ δὲν νομίζω ὅτι κι' ἐδῶ εἶσθε ἀσφαλής. Κάποιος βρισκόταν στὸν παράθυρο ποὺ βλέπει στὴν αὐλὴ τὴν ὥρα ποὺ ἔσβυσε τὸ φῶς. Φοβοῦμαι πὼς ἡ ἀστυνομία...

Διέκοψε ἀπότομα καὶ στράφηκε πίσω. Ἀπὸ τὸ βάθος πρόβαλε ἡ Νάνσυ δένοντας στὴ μέση της τὴν ζώνη μιᾶς ρόμπας καὶ κλείνοντας πίσω της μιὰ πόρτα. Τὸ ὅμορφο πρόσωπό της ἦταν κατσουφιασμένο. Νὰ ἄκουσε τάχα τὰ ὅσα λέγαμε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκα.

— Νάνσυ, νὰ σοῦ συστήσω τὸν κύριο Καρύδη, λογιστὴ τοῦ «Μασσαλιῶτις» καὶ φίλο τῆς κυρίας Λεφάκη, εἶπε ὁ Ζῶτος αἰνιγματικά. Ὕστερα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου πάλι.

—...Ἡ δεσποινίδα Κλάους καὶ ἐγὼ εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες μόνον, εἶπε κυττάζοντας ἐρωτηματικὰ τὸ βλέμμα της. Εἴμαστε...

—Φτάνει ! ! ! Φτάνει ! ! ! οὐρλιασε σὰν πληγωμένη ὕαινα ἡ Νάνσυ καὶ κυττάζοντας ἐπίμονα πρὸς τὸ παράθυρο τῆς σκάλας. Ἀρκετὰ δὲν εἶπες;

Κάρφωσε ὕστερα τὸ βλέμμα της στὰ μάτια μου κυττάζοντας παράξενα. Διάβασα κάτι σὰν εἰρωνεία στὸ κύτταγμα ἐκεῖνο. Ἀμέσως ὅμως τὸ βλέμμα της φωτίσθηκε ἀπὸ κάποιο γλυκὸ χαμόγελο. Ἕνα δροσερὸ γέλιο ὕστερα ἔκανε πιὸ λαχταριστὸ τὸ στῆθος της, καθὼς ἀνεβοκατέβαινε μὲ δύναμη πολλὲς φορές. Προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος μου καὶ ἔτεινε τὸ χέρι.

— Χάρηκα πολὺ κύριε Καρύδη, εἶπε βάζοντας ὅλη της τὴ δύναμη γιὰ νὰ φανῇ ψύχραιμη.

— Τιμή μου νὰ σᾶς γνωρίσω, πρόφερα σιγὰ καὶ μαγνητισμένος πραγματικὰ ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της. Ἔχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς...

Μὲ κύτταξε μὲ τὸ βλέμμα γεμᾶτο εἰρωνεία. Ἦταν φανερὸ πὼς ὑποδυόταν κάποιο ρόλο, ἐκείνη τὴ στιγμή.

—Ἐλπίζω νὰ μὴ φοβάστε καὶ τόσο τοὺς ἀστυνομικούς... εἶπε καὶ στήριξε τὸ βλέμμα της ἀφηρημένα στὸ παράθυρο πάλι. Νά, ἂν λόγου χάριν αὐτὸς ποὺ βρίσκεται ἀπ' ἔξω εἶναι ἀστυνομικός, τί θὰ σκεφθῆτε νὰ κάνετε;

— Θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀμυνθῶ γιὰ τὴν ὁμορφά σας, εἶπα πλησιάζοντας πρὸς τὸ μέρος της κι ἐνῶ ὁ Ζῶτος ἀπομακρυνόταν γιὰ νὰ φέρῃ μιὰ ἀσημένια σιγαροθήκη.

Ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε τὴν τελευταία μου φράση καὶ προχώρησε στὸν καθρέφτη. Ἴσιαξε λίγο τὰ μαλλιά της καὶ κατόπιν ἄνοιξε τὸ κομοδῖνο τῆς τουαλέττας. Τράβηξε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνα πράσινο φάκελλο κι' ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο μὲ πλησίασε.

— Μήπως γνωρίζετε αὐτὸ τὸ γράψιμο; μοῦ εἶπε δείχνοντας τὸ φάκελλο.

— Μὰ ἂν δὲν ἀπατῶμαι εἶναι τοῦ Πιέρ! ψιθύρισα, ἐνῶ ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατά.

— Φυσικά, ἔκανε μὲ κάποια ἀνακούφιση. Ἂς ἀφήσουμε τὸ περιεχόμενο νὰ τὸ δῆτε ἀργότερα. Ἐλᾶτε, καθῆστε. Πέστε μου τώρα γιὰ τὸ «Παλαιντιζέ». Ἔχετε πάει καμμιὰ φορὰ ἐκεῖ; Πέρασα δυὸ ἀλησμόνητα χρόνια ἐκεῖ μέσα.

Ἔνοιωσα τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποκαλύψω τὴν ταυτότητά μου καὶ νὰ τῆς πῶ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ἀμέσως στὴν Ἀσφάλεια. Τὸ παρατραβοῦσε τὸ σχοινί. Εἶδε ὅτι δὲν ἔπιασε τὸ κόλπο τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρα καὶ παρουσίαζε τὸ «Παλαιντιζέ»! Εὐτυχῶς ποὺ καὶ στὰ δύο ἤμουνα κατατοπισμένος κάπως. Τὸ γράψιμο τοῦ φακέλλου μου ἦταν γνωστὸ ἀπὸ τὴν κατάθεση τοῦ Πιὲρ καὶ γιὰ τὸ «Παλαιντιζὲ» μοῦ εἶχε μιλήσει ἡ κυρία Κλάουζ.

— Τὸ «Παλαιντιζέ»; εἶπα παίρνοντας ἕνα τσιγάρο ἀπὸ τὴ σιγαροθήκη ποὺ μοῦ πρότεινε. Μά, φυσικὰ τὸ ἔχω ἐπισκεφθεῖ. Εἶναι στό λιμάνι τῆς Μασσαλίας, κοντὰ στὴν ἀποβάθρα καὶ δίπλα ἀπ' τὴν 'Εθνικὴ Τράπεζα τῆς Γαλλίας. Ὄμορφο κέντρο, μὰ τὴν ἀλήθεια! 'Αξίζει τὸν κόπο νὰ θυσιάσῃ κανεὶς ἑκατοντάδες γαλλικὰ φράγκα γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖ μιὰ νύχτα ἀξέχαστη...

— Γίνεται πολὺς λόγος γιὰ κάποια Νινέτ, εἶπε ρίχνοντας τὸ σῶμα της πιὸ ἀναπαυτικὰ στὸν βελούδινο καναπέ. Σᾶς ἀρέσει;

—'Ομολογῶ ὄχι καὶ τόσο. Εἶναι μιὰ δευτέρας κατηγορίας χορεύτρια, μὲ πολὺ λιγοστὸ ταλέντο. Τῆς λείπει ὁλότελα αὐτὸ ποὺ ἐσεῖς οἱ χορεύτριες λέτε «ταπεραμέντο». Δὲν ἔχει καὶ αὐθορμητισμό. Θαρρεῖ κανεὶς πὼς εἶναι δαιμονισμένη ὅταν χορεύῃ τὸ κάν-κάν... Δηλαδή, τὸ ἀπαιτεῖ αὐτὸς ὁ χορὸς γιὰ νὰ μοιάζῃ κανεὶς μὲ δαιμονισμένον ὅταν τὸν χορεύῃ, ἀλλά, πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ...Αὐτὴ ἡ Νινὲτ μοῦ φαίνεται πὼς τὸ παρακάνει. Λένε πῶς δὲν περνάει βραδυὰ ποὺ νὰ μὴ σπάσῃ κι' ἕνα της τακούνι. Κι' ὅτι φοράει ψεύτικα μπιζοῦ... 'Ακόμα λένε οἱ τακτικοὶ θαμῶνες τοῦ «Παλαιντιζὲ» ὅτι τὸ στῆθος της δὲν εἶναι πραγματικὸ καὶ μάλιστα...

Γέλασε μὲ τὴν καρδιά της μόλις πρόφερα τὰ τελευταῖα λόγια. Ἕνα γέλιο κελαρυστό, ζωηρό, παρατεταμένο, ποὺ ἔκανε πολλὲς φορὲς τὸ σπάνιο στῆθος της νὰ ἀνεβοκατεβῇ καὶ νὰ γίνῃ πιὸ λαχταριστὸ ἀπ' ὅ,τι τὸ περιέγραφαν οἱ θαμῶνες τοῦ «Πιγκάλς» κι' ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶδα στὸ πάρτυ τῆς Λεφάκη. Οἱ αἰσθήσεις μου ἄρχισαν νὰ θεριεύουν.

— Φαντασθῆτε, ξεφώνησε ἀνάμεσα στὰ γέλια, πόσο εὔκολα θὰ τὴν ξετόπιζα!!. Ὥστε ἔτσι, ἔ; Καὶ εἶχα φοβηθῇ ὅτι θὰ εἶχα νὰ κάνω μὲ μιὰ δυναμικὴ ἀντίπαλο!...

Ἕνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ ἀναστάτωσε τὸ δωμάτιο καὶ τὰ φῶτα ἔσβυσαν μονομιᾶς. 'Ο Ζῶτος πετάχθηκε ὄρθιος κυττάζοντας μὲ τρόμο πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἡ Νάνσυ σηκώθηκε ἀρκετὰ φοβισμένη. Ἔπνιξα μιὰ βλαστήμια ποὺ ἀνέβηκε στὸ στόμα καὶ σηκώθηκα ταραγμένος.

— Βάλε τὴ σιγαροθήκη στὴ θέση της καὶ κλεῖσε γρήγορα, εἶπε ψιθυριστὰ ἡ Νάνσυ στὸ Ζῶτο. Πήγαινε σύντομα!...

Εἶδα τὸ ἀδύνατο χέρι τοῦ Ζώτου νὰ παίρνῃ τὴν ἀσημένια σιγαροθήκη ἀπὸ τὸ κομοδῖνο ποὺ βρισκόταν μπροστά μας καὶ νὰ κατευθύνεται στὴ νότια πλευρὰ τοῦ σαλονιοῦ. Στὴ λιγοστὴ ἀνταύγεια τοῦ φεγγαριοῦ ξεχώρισα ν' ἀνοίγῃ ἕνα μικρὸ κοίλωμα στὴ βάση τοῦ τοίχου καὶ νὰ τοποθετῇ ἐκεῖ μέσα τὴ σιγαροθήκη. Γύρισε ὕστερα κοντά μας καὶ ἄνοιξε τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸ βορρᾶ.

— Ν' ἀνοίξουμε; ψιθύρισε τρομαγμένος ἀκόμα. Μήπως...

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώσῃ καὶ τὸ κουδούνι ξανακτύπησε. Τὸ σαλόνι παρέμενε βυθισμένο στὸ σκοτάδι. Ἐννοιωσα τότε τὸ χέρι τῆς Νάνσυ νὰ παίρνῃ τὸ ἀποτσίγαρο ποὺ κρατοῦσα καὶ νὰ τὸ σβύνῃ γρήγορα στὸ σταχτοδοχεῖο. Ἔσβυσε καὶ τὸ δικό της καὶ παίρνοντας τὸ σταχτοδοχεῖο κατευθύνθηκε τρέχοντας στὸ ἀτελιέ.

Ἕνας ὑπόκωφος κρότος ἀπὸ χοντρὸ γυαλὶ ποὺ ἔσπαζε ἀκούστηκε κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ὕστερα γύρισε μὲ μιὰ μικρὴ φύσιγγα στὸ χέρι. Τὴν πίεσε κάμποσες φορὲς καὶ τὸ σαλόνι γέμισε ἀπὸ ὑδρατμοὺς σπάνιας παριζιάνικης κολώνιας.

Παρακολουθοῦσα ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις ἄφωνος ἀπὸ τὴ θέση μου, καὶ πρᾶγμα παράξενο, ἀδύναμος νὰ μετακινηθῶ ἀπὸ τὴν πολυθρόνα. Τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα εἶχαν ἄριστα προβλεφθῇ καὶ καταστρωθῇ γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ ὁ κίνδυνος βρισκόταν κοντά. Ἔβλεπα τὴν ἀέρινη σιλουέτα τῆς Νάνσυ νὰ πηγαινοέρχεται ἀθόρυβα μέσα στὸ σκοτάδι καὶ μύριες ἀνείπωτες ἐπιθυμίες ἔκαναν τὸ σῶμα μου ν' ἀνατριχιάζῃ. Βρισκόμουνα χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ καλοεξηγήσω σὲ μιὰ εὐχάριστη κατάσταση ποὺ πρώτη φορὰ ἐγνώριζα. Μιὰ γλυκειὰ ἡδονὴ κυριαρχοῦσε στὸ εἶναι μου καὶ ἔβλεπα τὴ Νάνσυ καὶ τὸ Ζῶτο σὰν τοὺς πιὸ ἀγαπημένους φίλους μου. Ἔνοιωθα τὴν ἐπιθυμία νὰ τοὺς ἀγκαλιάσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ τοὺς φιλήσω ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, σὰν δυὸ με-

γάλους εὐεργέτες...Ἰδίως γιὰ τὴ Νάνσυ ἔνοιωθα τὴ μεγαλύτερη ἐπιθυμία ποὺ ἔνοιωσα ποτὲ γιὰ τὴ γυναῖκα. Στὴ φαντασία μου ἀνέβαιναν χίλια δυὸ ἀπίθανα πράγματα καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς νόμιζα ὅτι δὲν ὑπάρχουν στενοχώριες, βάσανα, καημοὶ καὶ πίκρες, στὸ κόσμο τοῦτο. Κανένα ζήτημα δὲν μὲ βασάνιζε κείνη τὴ στιγμή. Ὅλα τὰ προβλήματα κι' ὅλες οἱ σκοτοῦρες εἶχαν χαθῆ μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο κόσμο γαλήνης καὶ ἠρεμίας.

Ἔβαλα τὰ δυνατά μου καὶ συγκεντρώθηκα. Ὄχι. Δὲν ἔπρεπε νὰ παρασυρθῶ ἀπ' τὴ μέθη ποὺ κυριαρχοῦσε στὶς αἰσθήσεις μου καὶ νὰ γίνω παιγνίδι στὰ χέρια τῆς Νάνσυ. Ἔπρεπε ν' ἀντιδράσω μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ φανῶ ἐκεῖνος ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶμαι γιὰ τὶς στιγμὲς αὐτές. Τὸ χασίς, ποὺ μὲ τόση ἄγνοια κάπνισα στὸ τσιγάρο ποὺ μοῦ πρόσφερε ἡ Νάνσυ, ἦταν ἱκανὸ νὰ μὲ κάνη νὰ παραληρῶ ἀπὸ ἀνείπωτη εὐτυχία. Εἶχα Εἶχα πέσει θῦμα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καὶ δοκίμασα τὸ παναθεματισμένο δηλητήριο, κάτω ἀπὸ συνέπειες ποὺ ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ...

Τὸ κουδοῦνι χτύπησε πάλι δαιμονισμένα ἀλλὰ τὸ δωμάτιο ἔμενε σκοτεινὸ ἀκόμα. Ὁ Ζῶτος μὲ τὴ Νάνσυ παρέμειναν ἀποχαυνωμένοι σὰν δυὸ μακάβριες σκιὲς μέσα στὸ σκοτάδι. Ἔμοιαζαν μὲ δυὸ ἄβουλα πλάσματα, ποὺ περίμεναν καρτερικὰ τὸ πεπρωμένο τους.

—Ἐσεῖς τί ἰδέα ἔχετε; Ν' ἀνοίξουμε; ψιθύρισε ἡ Νάνσυ, ἐνῶ μὲ πλησίαζε τρικλίζοντας.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς συμβουλέψω τίποτα, ἀποκρίθηκα. Ὑπάρχει κανένα στοιχεῖο ποὺ θὰ μᾶς ἐνοχοποιήση ἂν ἀνοίξουμε αὐτὴ τὴ στιγμή;

—Μᾶλλον ὄχι! Σᾶς μυρίζει τίποτα;

—Κολώνια μόνον, σπάνια παριζιάνικη «Φουσέρ». Τίποτα ἄλλο.

Ἀκούσθηκε νὰ χτυπάη πάνι τὸ κουδούνι δαιμονισμένα. Ἡ Νάνσυ ἔτρεξε στὸ τραπέζι, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸν καθρέπτη καὶ σήκωσε ἕνα γύψινο ἀγαλματάκι. Τὰ φῶτα ἄναψαν στὴ στιγμὴ τότε καὶ ταυτόχρονα ἔπαψε καὶ τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ. Πῆγε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Στὸ κατώφλι πρόβαλε ἡ σκιὰ τοῦ Μένιου.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε τὸ Μένιο ποὺ στεκόταν μπροστά της καὶ μὲ τὸ ἕνα χέρι στὴν τσέπη.

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχληση, ἀλλὰ θέλω τὸν κύριο Πράπα, εἶπε ἐκεῖνος κυττάζοντας εἰρωνικὰ πρὸς τὸ μέρος μου. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔρθη ἀμέσως! Κινδυνεύει ἡ γυναῖκα μου!..

—Λάθος κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε. Στὸν ἀριθμὸ δέκα τρία εἶναι ὁ γιατρὸς Πράπας καὶ ὄχι στὸ εἴκοσι τρία.

—Συγνώμην, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχληση, ταύλισε μὲ συντριβὴ ὁ Μένιος. Μοῦ ἔδωσαν λάθος τὸν ἀριθμὸ φαίνεται. Λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐνόχλησα. Εὐχαριστῶ πολύ... Χαίρετε...

Ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση καὶ βγῆκε χαμογελώντας μου ἀδιόρατα, δίνοντας ἔτσι νὰ καταλάβω ὅτι πρόσεξε τὸ νόημα ποὺ τοῦ ἔκανα νὰ ἔχη ὑπομονή.

Σηκώθηκα καὶ βάδισα πρὸς τὸν καθρέπτη ποὺ ἦταν τὸ γύψινο ἄγαλμα.

—Σᾶς συγχαίρω δεσποινὶς Κλάουζ γιὰ τὴν ἐπινόηση, εἶπα πιάνοντας τὸ ἄγαλμα. Ἔχετε προβλέψει γιὰ ὅλα βλέπω.

—Μᾶλλον τὸν Πιὲρ πρέπει νὰ συγχαρῆτε, ἀποκρίθηκε. Δική του ἐπινόηση εἶναι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν ἐδῶ μέσα. Ἀντέγραψε τὸ Παρίσι βλέπετε. Πάντως τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ τὸ ἀλογάκι αὐτὸ μποροῦν νὰ σώσουν τὴν κατάσταση. Ξέρετε, σβύνουν τὰ φῶτα μὲ τὸ χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ καὶ δὲν ξανανάβουν ἂν δὲν πατήσω τὸ κουμπὶ ποὺ ἔχει τὸ ἀγαλματάκι...

Ἀναποδογύρισα τὸ ἄγαλμα. Ἕνα κουμπὶ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὸ γύψινο ἄλογο, ἀνάμεσα στὰ πόδια του.

Καὶ πῶς συμβαίνει αὐτό; ρώτησα.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Θέωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑκαταίου 1, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀβραντινοῦ, τοῦ Ν Κόσμου.

Πῆρε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν ἐπωνύμων ἑλλήνων σοφῶν καὶ καλλιτεχνῶν τῆς μεταχριστιανικῆς ἐποχῆς.

Θεωρίας.

Ἔτσι ὀνομάζεται ὁ περιφερειακὸς δρόμος τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς Πλάκας (Ἀέρηδες).

Θεωρία, στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ὠνομάζετο ἡ ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία τῶν διαφόρων πόλεων ποὺ ἔπαιρνε μέρος στὶς μεγάλες πανελλήνιες γιορτές. Τὰ μέλη τῆς «Θεωρίας», δηλ. τῆς ἀντιπροσωπείας, ἐλέγοντο «Θεωροί».

Θηβῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φειδιππίδου 49, μπροστὰ στὰ Νοσοκομεῖα τῶν Παίδων (Γουδί).

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς Βοιωτίας, ἡ ὁποία βρίσκεται στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ ἔχει 16 χιλιάδες περίπου κατοίκους. Κτίσθηκε ἀπὸ τὸν Κάδμο, γυιὸ τοῦ βασιλιᾶ τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος, κατὰ τὸ διάστημα τῆς περιπλανήσεώς του πρὸς ἀνεύρεσι τῆς ἁρπαγείσης ἀδελφῆς του Εὐρώπης.

Κατὰ τοὺς μυθικοὺς χρόνους βασίλευε στὴ Θήβα ἡ δυναστεία τῶν Λαβδακιδῶν. Στὸ διάστημα τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἦτο ἀντίπαλος τῶν Ἀθηνῶν καὶ κατὰ τοὺς Μηδικοὺς πολέμους σύμμαχος τῶν Περσῶν. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἥττα τῆς Σπάρτης στὴ μάχη τῶν Λεύκτρων (371 π.Χ.), ὁ Ἐπαμεινώνδας καὶ ὁ Πελοπίδας ἀνέδειξαν τὴν Θήβα ὡς πρώτην πόλι τῆς Ἑλλάδος. Τὸ 336 π.Χ. καταστράφηκε ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ ξανακτίσθηκε ἀπὸ τὸν Κάσσανδρο (316 π.Χ.). Τὸ 1829, μετὰ τὴν μάχη τῆς Πέτρας, ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὸν Δημήτριο Ὑψηλάντη.

Αἱ Θῆβαι, κέντρο ζωηρῆς ἐμπορικῆς, γεωργικῆς καὶ κτηνοτροφικῆς κινήσεως, ἀπέχει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 73 χλμ.

Θηναίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος 139, στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς «Ἀκαδημία Πλάτωνος».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὸν συνώνυμο δῆμο τῆς ἐπαρχίας Πάλης, τοῦ νομοῦ Κεφαλληνίας, ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ Ληξούρι καὶ κτίσθηκε μετὰ τὴν προσάρτησι τῆς Ἑπτανήσου στὴν Ἑλλάδα.

Θηραμένους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Προπυλαίων 22, στὶς ὑπώρειες τοῦ Φιλοπάππου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ Θέατρο Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ.

Ὁ Θηραμένης, στρατηγὸς πολιτικὸς καὶ ρήτωρ τῶν Ἀθηνῶν, γύρω στὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, γεννήθηκε στὴ Κέα. Ἀπὸ τὸ 408-404 π.Χ. διετέλεσε τριήραρχος. Ὅταν ὁ Λύσσανδρος κατέλαβε τὴν Ἀθήνα, ἐξελέγη τύραννος. Ἐξ αἰτίας διαμάχης του μὲ τὸν Κριτία, ἀναγκάσθηκε νὰ πιῇ τὸ κώνειο, λέγοντας, πρὶν πεθάνει, «Κριτίᾳ τῷ καλῷ».

Θήρας.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Φωκ. Νέγρη καὶ τελειώνει στὶς γραμμὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν Κυκλάδων, τὴν Σαντορίνη (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ Santa Irene), ἡ ὁποία ἔχει 8 χιλ. περίπου κατοίκους καὶ παράγει σταφύλια, τομάτες, τὴν φημισμένη φάβα κ.ἄ. γεωργικὰ προϊόντα. Ἐπειδὴ τὸ πόσιμο νερὸ τῆς νήσου δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν κατοίκων, μεταφέρονται ἀπὸ τὴ Σῦρο, μὲ πλωτοὺς ἀσκοὺς ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, μεγάλες ποσότητες νεροῦ.

Σὰν πρῶτοι κάτοικοι τῆς νήσου, ἡ ὁποία ὠνομάζετο ἀρχικά, Καλλίστη, ἀναφέρονται κατὰ σειρὰν οἱ Κᾶρες, οἱ Κρῆτες καὶ οἱ Φοίνικες. Ἀργότερα τὴν ἔκανε ἀποικία ὁ ἀπόγονος τοῦ Κάδμου, Θήρας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πῆρε καὶ τὴ σημερινὴ ὀνομασία. Τὸ 1579 κατακτήθηκε ἀπὸ τοὺς Τούρκους, Στὴ Θήρα, ἀφθονεῖ ἡ γνωστὴ «Θηραϊκὴ γῆ», ἡφαιστειακὸ δηλαδὴ χῶμα, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐξαιρετικὸ οἰκοδομικὸ ὑλικό.

Θήρωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φορμίωνος 18, κοντὰ στὸ Ἵδρυμα προστασίας Ἀναπήρων Παίδων (Παγκράτι).

Ὁ Θήρων, τύραννος τοῦ Ἀκράγαντος τῆς Σικελίας, καταγόμενος ἀπὸ τὸ γένος τῶν Εὐμενιδῶν, τὸ 488 π.Χ., ὅταν ἦτο στρατηγός, ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία, ὕστερα ἀπὸ πραξικόπημα. Δυὸ φορὲς ἀναδείχθηκε νικητὴς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνες, γιὰ τὸ λόγο δὲ αὐτόν, ὁ Πίνδαρος τοῦ ἀφιέρωσεν ὕμνους.

Θησείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ 121, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἠλεκτρικὸ σταθμὸ τοῦ Θησείου.

Πρόκειται γιὰ τὸν ναὸ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ποὺ κτίσθηκε μεταξὺ τοῦ 450-440 π.Χ. καὶ βρίσκεται κοντὰ στὸν Κεραμικό, στὸ λόφο τοῦ Ἀγοραίου Κολωνοῦ. Εἶναι ἑξάστηλος περίπτερος σὲ δωρικὸ ρυθμό. Φέρει ἀνάγλυφες μετόπες μὲ παραστάσεις τῶν ἄθλων τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Θησέως, καθὼς καὶ δύο ζωηφόρες, οἱ ὁποῖες ἀπεικονίζουν, ἡ μὲν ἀνατολική, μάχη ποὺ παρακολουθοῦν θεοί, ἡ δὲ δυτική, τὴν μάχη Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια τὸ Θησεῖο μετατράπηκε σὲ χριστιανικὴ

ἐκκλησία, τὸν καιρὸ δὲ τῆς Τουρκοκρατίας ἐτιμᾶτο ὡς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Θησέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη 27, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γεώργιο Καρύτση.

Ὁ Θησεύς, γυιὸς τοῦ βασιληᾶ τῶν Ἀθηνῶν Αἰγέως καὶ τῆς Αἴθρας, ἕνατος κατὰ σειρὰν βασιληᾶς τῶν Ἀθηναίων, εἶναι ὁ σημαντικώτερος, μετὰ τὸν Ηρακλῆ, ἥρως τῆς ἀρχαίας Ελλάδος. Ὁ σπουδαιότερος ἀπὸ τοὺς ἄθλους του, ἦτο ὁ φόνος τοῦ Μινωταύρου. Πῆρε μέρος στὸ πόλεμο Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων, ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῶν Ἀμαζόνων, καὶ τέλος φονεύθηκε στὴ Σκῦρο, ἀπὸ τὸν Λυκομήδη. Στὸν Θησέα ἀποδίδεται ἡ συνένωσις τῶν 12 αὐτονόμων πόλεων τῆς Ἀττικῆς, σὲ μία, τὴν Ἀθήνα, ἡ καθιέρωσις τῶν Παναθηναίων καθὼς καὶ ἡ ἵδρυσις τῆς Δημοκρατίας (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Θόλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μνησικλέους 26, κοντὰ στὸν Ἅγιο Σωτῆρα τῶν «Ἀέρηδων» τῆς Πλάκας.

Θόλος στὴν ἀρχαιότητα ὠνομάζετο κάθε οἰκοδομὴ στὴν ὁποία κυριαρχοῦσε τὸ κυκλοτερὲς σχῆμα. Θόλοι ὑπῆρχον σ' ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως στὴν Ἐπίδαυρο, στὴ Σπάρτη, στοὺς Δελφούς, στὴ Πέργαμο, στὴ Σαμοθράκη, στὴ Ρώμη κ.ἄ. Ἡ Θόλος τῶν Ἀθηνῶν ἦτο δημόσιο ἵδρυμα στὸ ὁποῖο παρέμενον καὶ δειπνοῦσαν οἱ πρυτάνεις. Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ «Πρυτανεῖο», ποὺ βρισκόταν στὴ Πλάκα.

Θορικίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 31, στὰ Ἄνω Πετράλωνα.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς κατοίκους τοῦ δήμου τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, Θορικοῦ, ποὺ βρισκόταν στὰ νοτιοανατολικὰ παράλια αὐτῆς καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Λαυρεωτικῆς, κοντὰ στὸ σημερινὸ χωριό, Θορικό Οἱ Θορίκιοι ἀνῆκον στὴν Ἀκαμαντίδα φυλή.

Θουκυδίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀπόλλωνος 23, πίσω ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν.

Ὁ Θουκυδίδης, ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν καὶ ὁ δημιουργὸς τῆς κριτικῆς ἱστορίας, γεννήθηκε στὸ δῆμο Ἁλιμοῦντα τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, μᾶλλον τὸ 470 π.Χ. καὶ πέθανε, πιθανόν, τὸ 396 π.Χ.

Τὸ 424 π.Χ. διωρίσθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους στρατηγός. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ διασώση τὴν ἀπειληθεῖσα, ἀπὸ τὸν Βρασίδα τῆς Σπάρτης, Ἀμφίπολι, κατηγορήθηκε ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ ὑποβλήθηκε σὲ ἐκουσία εἰκοσαετῆ ἐξορία. Συνέγραψεν ἱστορίαν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου (431-404), τὴν ὁποίαν ὅμως ἄφησε ἀσυμπλήρωτη. Τὸ ἔργο του διαιρέθηκε, ἀπὸ τοὺς Ἀλεξανδρινοὺς λογίους, σὲ ὀκτὼ βιβλία, τὰ ὁποῖα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, περιλαμβάνουν ἐπίσης λόγους ἢ δημηγορίες πολιτικῶν, στρατηγῶν καὶ πρέσβεων. Σημαντικώτερος ὅλων τῶν λόγων του εἶναι ὁ γνωστὸς «Ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους». (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Θουρίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 111, ἀπέναντι ἀπὸ τὶς Σχολὲς Χωροφυλακῆς

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη ἀρχαία πόλι τῆς Μεσσηνίας, ποὺ βρισκόταν κοντὰ στὸ ποταμό, Πάμισον. Ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ἐπαμεινώνδου στὴν Πελοπόννησο, ἡ Θουρία προσεχώρησε στὴν Ἀχαϊκὴ Συμπολιτεία καὶ κατὰ τὸ ἔτος 220 π.Χ. ἔκοψε δικά της νομίσματα. Σήμερα κοντὰ ἐκεῖ βρίσκεται ἡ γνωστὴ συνώνυμη κωμόπολις τῆς Μεσσηνίας.

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Προήχθη κατ' ἐκλογήν, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου, ὁ 'Αρχιφύλαξ (11.816) κ. Πορικὸς Νικόλαος, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένης κενῆς ὀργανικῆς θέσεως.

Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαρχιφύλακος, πρὸς συμπλήρωσιν ὑφισταμένων ἰσαρίθμων κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Σιγάλας Νικόλαος, 'Ελευθερίου 'Ιωάννης καὶ Κουμουνδοῦρος Γεώργιος.

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ - ΔΙΑΓΡΑΦΑΙ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ὁ Ὑπαστυνόμος Β' κ. Σχοινῆς Δημήτριος, οἱ 'Αρχιφύλακες κ.κ. Νάνης Μιχαὴλ καὶ Κατσαρὸς 'Ηλίας καὶ οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Σκλαβοῦνος Λεωνίδας, Σταυριανόπουλος Διονύσιος, 'Αργυρίου Κωνσταντῖνος, Ριτσινιᾶς Βλάσιος, Καρακώτσιος Κωνσταντῖνος, Παχύγιαννης Γεώργιος, 'Ιωσηφίδης Κωνσταντῖνος, 'Ελαφρὸς Σπυρίδων καὶ Πολίτης Κων)νος.

Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Καρακίτσος Μιλτιάδης καὶ 'Αποστολόπουλος Δημήτριος.

Διεγράφησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κριθέντες ἀκατάλληλοι πρὸς διορισμόν, οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες κ.κ. Κιούσης Γεώργιος καὶ 'Αντωνάκος 'Ιωάννης.

'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Παραρᾶς Στυλιανός, Φραγκιαδούλης Μιχαὴλ καὶ Ψύχας Θεόδωρος.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ Β. Δ/τος ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς τῶν 'Ανωτέρων Ταξιαρχῶν τοῦ Βασιλικοῦ Τάγματος τοῦ Φοίνικος εἰς τὸν τ. 'Αστυν. Δ/ντὴν Α' κ. Παπατριανταφύλλου Κων/νου καὶ ὁ Χρυσοῦς Σταυρὸς Γεωργίου Α' εἰς τοὺς κάτωθι 'Αστυνόμους Α' τάξεως : κ.κ. Καρανάσον Β., 'Αλεξανδρῆν Γ., Σακελλαρόπουλον Δ., Μαροῦτσον Α., Μπλέτσον Ι., Προεστὸν Θ., 'Αρμῦρον Γ., Δάβην Ι., Κουτᾶν Χ., Παλούκην Δ., 'Ασπραδάκην Μ., Κωστόπουλον Π., Δημητρίου Α., Κοττικιᾶν Χ., 'Αγγελάκον Π., Χουρδάκην Ν., Μονόπωλην Ι. καὶ Καραματσούκην Ε.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας : κ.κ. Μιχαλόπουλον Ταξιάρχην καὶ Μπασοῦλον Πέτρον, διότι οὗτοι ἐργασθέντες ἀπὸ κοινοῦ μετ'ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ἐντόνου παρατηρητικότητος, συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀποπειρωμένην τὴν ἁφαίρεσιν πορτοφολίου ἐκ τσάντας γυναικός, τὴν Καμπίτου 'Αδριανήν. Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Τσιπρούδης 'Αχιλλεύς, διότι ἐνεργήσας μετὰ δεξιοτεχνίας, μεθοδικότητος καὶ δραστηριότητος, ἐπέτυχε τὴν ἐξιχνίασιν σωρείας κλοπῶν πορτοφολίων ἐκ γυναικείων τσαντῶν, διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῆς ὡς ἄνω συλληφθείσης κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αστυφύλακας κ.κ. Ζαμπάκην Λάμπρον καὶ Μπουτσούλην

'Ιωάννην, διότι τὴν 2/5/62, ἐνεργήσαντες μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ παρατηρητικότητος καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητα, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν κακοποιῶν: 1) 'Ελευθεριάδη Γεωργίου καὶ Κηπιώτη 'Εμμανουήλ, τοῦ τελευταίου τούτου ὁπλοφοροῦντος, οἵτινες ὡμολόγησαν τὴν διάπραξιν δύο κλοπῶν καὶ τὴν ἀπόπειραν μιᾶς ληστείας.

***

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΥΠΑΣΤΥΝΟΜΩΝ

'Εκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἐπέτυχον, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, οἱ κάτωθι 110 ('Ανθυπαστυνόμοι 2, 'Αρχιφύλακες 106, 'Αστυφύλακες 2), οἵτινες τὴν 24ην Σεπτεμβρίου εἰσάγονται εἰς τὴν 'Αστυνομικὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων Β', διὰ διετῆ ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσιν.

1) Μιχόπουλος Διονύσιος, 2) Σταυρουλάκης Νικόλαος, 3) Λύτρας Χρύσανθος 4) Θεοδωρόπουλος Παναγιώτης, 5) Νικολακόπουλος Δημήτριος, 6) Κοκκινάκης Νικόλαος, 7) 'Αδαμόπουλος Γεώρ., 8) Γκουρβέλος 'Αδάμ, 9) Τζουρμπάκης Γεώρ., 10) Φειδᾶς Βασίλ., 11) 'Εξαρχάκος Μιχ., 12) Καραγιάννης Χαρ., 13) Στρατηγέας Σπυρ., 14) Λεπεσιώτης Γεώργ., 15) 'Ανδριτσόπουλος Γεώργ., 16) Λιβάνιος 'Ανδρέας, 17) Λαμπρόπουλος Μαρίνης, 18) Μαυραγάνης 'Ηρακλῆς, 19) Λιάσκος Λουκᾶς, 20) 'Αναστασίου Κων)νος, 21) Κάϊλας Λουκᾶς, 22) 'Αντίοχος Διονύσιος, 23) 'Αμπελουργός Γεώρ., 24) Δημητρέλλος Δημήτριος, 25) Λάμπρου Κων)τῖνος, 26) Παπαχαραλάμπους 'Ιωάν., 27) Οὐρανὸς Μιχαήλ, 28) Μπούσης Θεοφάνης, 29) Μανέλος Παναγιώτης, 30) Παυλόπουλος Κωνσταντῖνος, 31) Σκούρας Γεώργιος, 32) Μάρκου Παναγιώτης, 33) Πολυχρόνης Δημήτριος, 34) Βλάχος 'Αθανάσιος, 35) 'Ιωνᾶς 'Ιωάννης, 36) Τζίφας Παναγιώτης, 37) Τσαλτάκης Δημήτριος, 38) 'Αγγελόπουλος Παναγιώτης, 39) 'Αντωνόπουλος Κωνσταντῖνος, 40) Συκιωτάκης 'Αντώνιος, 41) Λιάσκας Παντελῆς, 42) Μαρῖνος Χρῆστος, 43) Καψοκαβάδης 'Αλέξανδρος, 44) Κοκοβίκας Νικόλαος, 45) Γιαννοῦκος Δημήτριος, 46) Ραυτόπουλος 'Απόστολος, 47) Γκουζούλης Κωνσταντῖνος, 48) Παπασπηλιόπουλος Κωνσταντῖνος, 49) Μουτζουρώνης Κωνσταντῖνος, 50) Βεργανελάκης Γεώργιος, 51) Πάτσης Νικόλαος, 52) Κουρῆς Σπυρίδων, 53) Κυριακουλάκος 'Ιωάννης, 54) Χαραλαμπόπουλος 'Αθανάσιος, 55) Πανταζῆς Χρῆστος, 56) Δίπλας Βασίλειος, 57) Κουτσοσίμος Εὐθύμιος, 58) Παλαιοδῆμος Κωνσταντῖνος, 59) Λύρης Παναγιώτης, 60) Μιχαλέας Γεώργιος, 61) Κανακάρης Κων)νος, 62) Σβούκας 'Αλέξανδρος, 63) Τσίντζος Κων)νος, 64) Βουλγαρίδης Νικ., 65) Συρῖγος Στυλ., 66) Ντζαφέρης Γεώρ., 67) Κατσαρέας Γεώρ., 68) Βασιλείου Δημήτριος, 69) Μαυροειδῆς Γεώργιος, 70) Κορδᾶτος Παναγιώτης, 71) 'Ανδριώτης Παναγῆς, 72) Μπουγᾶς Βασίλειος, 73) Γεωργιακάκης Μιχαήλ, 74) Γκέκης 'Ιωάννης, 75) Καρούμπαλης Παντελῆς, 76) Παπανδρέου Νικόλαος, 77) Σπανέας Στυλιανός, 78) Μάλλιος Δημήτριος, 79) Ζιάννης Νικόλαος, 80) Μαρκουλάκης Γεώργιος, 81) Τωμαδάκης 'Εμμανουήλ, 82) Λυδιώτης Δημήτριος, 83) 'Αλεξόπουλος Γεώργιος, 84) Παλλαδινὸς 'Ιωάννης, 85) Πορικὸς Νικόλαος, 86) 'Αντωνόπουλος Γεώργιος, 87) Εὐγένης Κλεομένης, 88) Μηλιώνης Κωνσταντῖνος, 89) Σπηλιόπουλος Παναγιώτης, 90) Χριστόπουλος Κωνσταντῖνος, 91) Παπαδάκης Χρῆστος, 92) Κάκκος Χρῆστος, 93) Βασιλόπουλος Γεώργιος, 94) Βαρούχας Κωνσταντῖνος, 95) Παρίσης Φώτιος, 96) Μπούγαλης Χαράλαμπος, 97) Καραθανάσης Κωνσταντῖνος, 98) Σταυρακάκης 'Εμμανουήλ, 99) Μαυρογιάννης Βασίλειος, 100) Καλπογιάννης Χρῆστος, 101) Σαράντης Κλεομένης, 102) Στάμου Κωνσταντῖνος, 103) Παντελάκης Γεώργιος, 104) Κύρκος 'Αναστάσιος, 105) 'Αντωνόπουλος 'Ιωάννης, 106) Ζουριδάκης Στυλιανός, 107) Μπούζαλης Λεωνίδας, 108) 'Αποστολόπουλος Λεωνίδας, 109) Σπανὸς 'Οδυσσεύς, καὶ 110) Πάνου Παναγιώτης.

ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Ἐκ τῶν μετασχόντων εἰς τὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς Ἀρχιφυλάκων ἐπέτυχον, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, οἱ κάτωθι 120, οἵτινες τὴν 27/9/62 εἰσάγονται εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ἀρχιφυλάκων, διὰ 9μηνον ἐν αὐτῇ ἐκπαίδευσιν:

1) Λαγιάκος Παῦλος, 2) Βετούλης Ἀθανάσιος, 3) Ντρέκης Νικόλαος, 4) Στέφος Κων/νος, 5) Τσακιρίδης Παναγιώτης, 6) Τσελίκας Νικόλαος, 7) Κύρκος Ἀναστάσιος, 8) Λαζανᾶς Ἀνδρέας, 9) Σκαρβελάκης Μιλτιάδης, 10) Σαγόνας Βασίλειος, 11) Σκίτσας Χαραλαμπος, 12) Κραβαρίτης Δημήτριος, 13) Μπέλλης Κων/νος, 14) Χριστοδουλόπουλος Ἰωάν., 15) Κοντοδῆμος Γεώργιος, 16) Πολῦζος Ἀριστείδης, 17) Γεωργακόπουλος Δημήτρ., 18) Σταμάτης Παναγιώτης, 19) Κατσιόλης Παναγιώτης, 20) Παπαδόπουλος Λεωνίδας, 21) Σωτηρόπουλος Σπήλιος, 22) Φατοῦρος Γεώργιος, 23) Σκούρτης Γρηγόριος, 24) Παπαβασιλείου Γεώργ., 25) Οἰκονομέας Χρῆστος, 26) Λιακόπουλος Ἀθανάσιος, 27) Γιαννόπουλος Θεόδωρος, 28) Σαλτᾶτος Γεώργιος, 29) Ἀθανασάρος Θεόδωρος, 30) Καραβᾶς Εὐθύμιος, 31) Χατζηαργύρης Ἀριστείδης, 32) Τσικριπῆς Κων/νος, 33) Βερνίκας Θωμᾶς, 34) Καλμαντῆς Ταξιάρχης, 35) Κωνσταντάρας Ἀπόστολος, 36) Κατσανιᾶς Δημήτριος, 37) Γκολφινόπουλος Φώτιος, 38) Τζιγκουνάκης Μιχαὴλ, 39) Γεωργίου Ἰωάννης, 40) Λεκάκος Παῦλος, 41) Ψεύτης Γεώργιος, 42) Καραγιάννης Παναγιώτης, 43) Φερεσιάδης Γεώργιος, 44) Κοντοδῆμος Δημήτριος, 45) Γκογκουστάμος Ἀλέξανδρος, 46) Γούλας Νικόλαος, 47) Σφυρῆς Νικόλαος, 48) Γιαρμίδης Ἀντώνιος, 49) Πιπεράκης Ἐμμανουήλ, 450) Μπάρλας Ἰωάννης, 51) Σπυρόπουλος Πέτρος, 52) Πιπερίδης Νικόλαος, 53) Χατζηλιᾶς Ντῖνος, 54) Κούβαρης Μιχαήλ, 55) Κατσαούνης Χρῆστος, 56) Παπαγεωργίου Σωκράτης, 57) Λάμπας Ζαχαρίας, 58) Ἀλεξόπουλος Γεώργιος, 59) Ζησιμόπουλος Χρῆστος, 60) Πέτρου Ἀθανάσιος, 61) Τσάκας Εὐθύμιος, 62) Γεωργίου Χρῆστος, 63) Δημουλᾶς Εὐθύμιος, 64) Πισινάρας Κων/νος, 65) Ἀργυρόπουλος Εὐστάθιος, 66) Σταμοβλάσης Εὐστάθιος, 67) Χρυσανθακόπουλος Ἀνδρέας, 68) Παπαχρῆστου Χρῆστος, 69) Τσιόρτας Θεόδωρος, 70) Κακλαμάνης Σωκράτης, 71) Τσάκας Παναγιώτης, 72) Κάγκουρας Παναγιώτης, 73) Γεωργωτᾶς Γεώργιος, 74) Χουλιάρας Εὐριπίδης, 75) Ἀντωνογιωργάκης Ἰωάν., 76) Ντόκας Χρῆστος, 77) Παξινὸς Δημήτριος, 78) Πανέτσος Παναγιώτης, 79) Γκάσιος Δημήτριος, 80) Κώνστας Ἀναστάσιος, 81) Μελέγος Φώτιος, 82) Σταυρόπουλος Ἀνδρέας, 83) Μανουρᾶς Ἰωάννης, 84) Οἰκονόμου Λουκᾶς, 85) Εὐθυμιόπουλος Κων/νος, 86) Δημητρούλιας Σταῦρος, 87) Κελέσης Κων/νος, 88) Μαγκλάρας Πιέρρος, 89) Σγουρὸς Παναγιώτης, 90) Παπαγεωργακόπουλος Παναγιώτης, 91) Καραΐσκος Παναγιώτης, 92) Ἀντωνόπουλος Μιχαήλ, 93) Ραυτόπουλος Γεώργιος, 94) Μητσοσκούρας Ἡρακλῆς, 95) Σταυρουλάκης Γεώργιος, 96) Ζουλάκης Ἰωάννης, 97) Θεοδωρακόπουλος Ἰωάννης, 98) Νταμαρέλος Εὐάγγελος 99) Παναγιωτόπουλος Λεωνίδας, 100) Ἀντωνόπουλος Γεώργιος, 101) Οἰκονομόπουλος Στέφανος, 102) Τόγκας Γεώργιος, 103) Παππᾶς Κων/νος, 104) Γιαννακούρης Χρῆστος, 105) Μπαλῆς Κων/νος, 106) Μουζακίτης Σπυρίδων, 197) Σωτηρόπουλος Γεώργιος, 108) Καράμπελας Σπυρίδων, 109) Κιαχτίπης Παναγιώτης, 110) Νίκου Ἀθανάσιος, 111) Κωνσταντόπουλος Παναγιώτης, 112) Μαρκάκης Ἀντώνιος, 113) Μαρθαλαμάκης Χαράλαμπος, 114) Ντάλλας Κων/νος, 115) Σκοπλάκης Δῆμος, 116) Παναγιωτόπουλος Γεώργιος, 117) Μπῖκος Δημήτριος, 118) Γρούσπας Γεώργιος, 119) Σαφρύδης Σταῦρος καὶ 120) Τσάτσιος Θωμᾶς

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Κ/νον Ρ. Ἀστυφύλακα. Γιατὶ ἀσχολεῖσθε μὲ ποίησι ἀπαισιόδοξη; Ὑπάρχει χαρὰ στὴ ζωή. Βρῆτε θέματα καὶ τραγουδῆστε την.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Γράμμος - Βίτσι - Μουργκάνα, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Βασιλείου Κρύου 769

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἡ ἀγωγὴ στὴν πειθαρχία, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 771

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Τινὰ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς κλοπῆς κατὰ τὸν Ποινικὸν Κώδικα (ἄρθρα 372—379 καὶ 394 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα (συνέχεια) 774

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Καλπάζοντας στὰ Βόρεια, Ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 777

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἐπαιτεία, ἕνα πανάρχαιον προσοδοφόρον ἐπάγγελμα, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημητρίου Μυλωνᾶ 780

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ κομματικὴ (κομμουνιστικὴ) ἐπιστράτευση τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 783

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὰ μυστικὰ ὅπλα τοῦ νόμου, ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ «Master Detective», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 786

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ὁ Μαχαραγιὰς ποὺ δὲν ἤλθε καὶ ἡ δεξίωσις ποὺ δὲν ἔγινε πρὸς τιμήν του, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου 790

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Μεγάλη κατάχρησις εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν τοῦ Σὰν Ρέμο τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου στὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια) 794

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀστυνομία Πόλεων—Μία ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὴν κίνησι καὶ δραστηριότητα τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ Ὑπηρεσιῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 221 τεύχους) 797

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ

Ἐγκωμιαζέτω σὲ ὁ πέλας καὶ οὐχὶ τὸ σὸν στόμα, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 800

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Ἐκδρομὴ στὸ Ἐξωτερικό, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Ἰωάννου Γιαννοπούλου 803

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

Ναύπακτος, ἡ νύμφη τοῦ Κορινθιακοῦ, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Κων/νου Πράττη 806

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Δειλινὸ κοντὰ στὴ θάλασσα, ὑπὸ Ἀνθούλας Δ. Οἰκονόμου 807

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 808

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 811

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 814

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.